JACK REACHER

LEE CHILD

&

ANDREW CHILD

MAI BINE MORT

Lee & Andrew CHILD

MAI BINE MORT

Better off dead - 2021
Seria Jack Reacher -26

Colecţia
3A
2022

Capitolul 1

Străinul s-a poziționat sub felinar la ora 23:00, așa cum fusese stabilit.

Felinarul fusese ușor de găsit, așa cum i se spusese că va fi. Era singurul din complex care încă mai funcționa, tocmai la capătul celălalt, la doi metri de gardul metalic zimțat care despărțea Statele Unite de Mexic.

Era singur. Și neînarmat.

Așa cum fusese convenit.

Mașina a apărut la ora 23:02. A rămas în centrul spațiului dintre rândurile paralele de garaje încuiate. Din metal și ele. Cu acoperișurile deformate de soare. Cu pereții zgâriați de nisip. Cinci pe partea dreaptă. Patru în stânga. Și rămășițele unui alt garaj care stătea sfâșiat și corodat la trei metri în lateral, de parcă ceva explodase înăuntrul lui cu ani în urmă.

Luminile mașinii erau aprinse, făcând dificilă recunoașterea mărcii și a modelului. Și imposibil de văzut înăuntru. A continuat până când a ajuns la cincisprezece metri distanță, apoi a frânat până s-a oprit, legănându-se pe arcurile sale uzate și lăsând în urmă un nor mic de praf nisipos. Apoi ușile din față s-au deschis. Ambele. Și doi bărbați au ieșit.

Nu așa cum fusese stabilit.

Ambele uși din spate ale mașinii s-au deschis. Alți doi bărbați au ieșit.

Categoric nu așa cum s-a stabilit.

Cei patru bărbați s-au oprit și l-au evaluat pe străin. Li se spusese să se aștepte la cineva mare și tipul ăsta se potrivea cu siguranță. Avea 1,98. Avea 120 de kilograme. Pieptul ca un rastel pentru arme și mâinile ca niște cupe de excavator. Și era neîngrijit. Avea părul aspru și nepieptănat. Nu se bărbierise de câteva zile. Hainele lui păreau ieftine și nepotrivite, cu excepția pantofilor. Undeva între un vagabond și un Neanderthal. Nu era cineva căruia să i se simtă lipsa.

Șoferul a făcut un pas înainte. Era cu câțiva centimetri mai scund decât străinul și cu vreo 25 de kilograme mai ușor. Purta blugi negri și un tricou negru fără mâneci. Avea bocanci negri în genul celor de luptă. Capul îi era ras, dar fața îi era ascunsă de o barbă mare. Ceilalți băieți l-au urmat, aliniindu-se lângă el.

— Banii? a spus șoferul.

Străinul și-a pipăit buzunarul de la spate al blugilor.

— Bine. Șoferul a dat din cap spre mașină. Pe bancheta din spate. Urcă înăuntru.

— De ce?

— Ca să te pot duce la Michael.

— Nu asta a fost înțelegerea.

— Ba da, a fost.

Străinul a clătinat din cap.

— Înțelegerea era să-mi spui unde este Michael.

— Să-ți spun. Îți arăt. Care e diferența?

Străinul nu a spus nimic.

— Hai să mergem. Ce mai aștepți? Dă-mi banii și urcă-te în mașină.

— Când fac o înțelegere, mă țin de ea. Dacă vrei banii, spune-mi unde este Michael.

Șoferul a ridicat din umeri.

— Înțelegerea s-a schimbat. Accepți sau nu.

— Am să renunț.

— Ajunge cu asta. Șoferul și-a dus mâna la spate și a scos un pistol. Termină cu prostiile. Urcă în mașină.

— Nu aveai de gând să mă duci la Michael.

— Nu mai spune, Sherlock.

— Aveai de gând să mă duci la altcineva. Cineva care are întrebări pentru mine.

— Gata cu vorbăria. Urcă în mașină.

— Ceea ce înseamnă că nu mă poți împușca.

— Ceea ce înseamnă că nu te pot ucide. Încă. Însă te pot împușca.

Străinul a spus:

— Poți?

Un martor ar fi spus că străinul abia dacă s-a mișcat, dar cumva, într-o fracțiune de secundă, a redus distanța dintre ei și a pus mâna pe încheietura șoferului. Pe care a tras-o în sus, ca un pescar îndârjit care trage ceva din mare. I-a forțat brațul tipului mult deasupra capului. L-a ridicat atât de sus încât tipul s-a ridicat pe vârfuri. Apoi și-a înfipt pumnul stâng în coasta tipului. Tare. Genul de pumn care, în mod normal, ar fi doborât un om la pământ. Și îl lasă lat. Numai că șoferul nu a căzut. Nu a putut. Era suspendat de brațul său. Picioarele i-au alunecat înapoi. Arma i-a căzut dintre degete. Umărul i s-a dislocat. Tendoanele s-au întins. Coastele s-au sfărâmat. O cascadă grotescă de răni. Fiecare dintre ele era chinuitoare în sine. Dar pe moment abia dacă a realizat vreuna dintre ele. Pentru că toată partea superioară a corpului său se convulsiona în agonie. Fulgere de durere îl străbăteau, toate provenind dintr-un singur loc. Un loc chiar sub axilă, unde o încrengătură densă de nervi și ganglioni limfatici se ascundeau sub piele. Exact locul care tocmai fusese zdrobit de degetele masive ale străinului.

Străinul a recuperat pistolul căzut al șoferului și l-a dus pe capota mașinii. L-a întins pe spate, scâncind, gâfâind și zvârcolindu-se pe vopseaua mată, apoi s-a întors spre ceilalți trei tipi și le-a spus:

— Ar trebui să plecați. Acum. Cât timp aveți ocazia.

Tipul din centrul trioului a făcut un pas înainte. Avea cam aceeași înălțime ca șoferul. Poate un pic mai lat. Avea părul tuns scurt. Fără barbă. Avea trei lanțuri de argint mari în jurul gâtului. Și un rânjet urât pe față.

— Ai avut noroc o dată. Asta nu se va mai întâmpla din nou. Acum urcă în mașină înainte să te rănim.

Străinul a spus:

— Serios? Din nou?

Dar nu s-a mișcat. I-a văzut pe cei trei tipi schimbând priviri furișe. S-a gândit că, dacă băieții erau deștepți, ar fi optat pentru o retragere tactică. Sau, dacă erau pricepuți, ar

fi atacat împreună. Dar mai întâi ar fi încercat ca unul dintre ei să-l atace prin spate. Se putea preface că îl verifică pe șoferul rănit. Sau să renunțe și să se urce în mașină. Sau chiar să fugă. Ceilalți doi ar putea crea o diversiune. Apoi, când ar fi fost pe poziție, s-ar fi năpustit cu toții deodată. Un atac simultan din trei direcții. Unul dintre băieți avea să fie cu siguranță rănit. Probabil doi. Dar al treilea ar putea avea o șansă. S-ar putea să se deschidă o breșă. Dacă cineva ar fi avut abilitatea de a o exploata.

Nu erau deștepți. Și nu erau pricepuți. Nu s-au retras. Și nimeni nu a încercat să-l ocolească. În schimb, tipul din centru a mai făcut un pas înainte, singur. A intrat într-un fel de poziție generică de arte marțiale. A scos un țipăt ascuțit. A aruncat o lovitură în față străinului. Apoi a lansat un pumn spre plexul solar. Străinul l-a îndepărtat cu dosul mâinii stângi și i-a dat un pumn în biceps cu dreapta, cu mâna întinsă. Tipul a țipat și a sărit înapoi, cu nervul axilar suprasolicitat și cu brațul temporar inutilizabil.

— Ar trebui să pleci, a spus străinul. Înainte să te rănești.

Tipul a sărit în față. De data aceasta nu a mai încercat să se facă vreo schemă. Doar s-a răsucit, lovind sălbatic cu pumnul strâns al brațului său cel bun. Străinul s-a dat într-o parte. Pumnul tipului a trecut pe lângă el. Străinul l-a privit cum trece pe lângă el, apoi și-a înfipt pumnul în tricepsul tipului. Ambele brațe ale acestuia erau acum scoase din funcțiune.

— Pleacă, a spus străinul. Cât încă mai poți.

Tipul s-a năpustit din nou. Piciorul său drept s-a ridicat. Mai întâi coapsa, apoi piciorul, pivotând din genunchi. A încercat să obțină energia maximă. Țintind spre vintrele străinului. Dar nu a reușit să se apropie. Pentru că străinul a ripostat cu o lovitură de picior. Una vicleană. Drept și jos. Direct în tibia tipului. Cu viteza maximă. Osul împotriva bombeului. Pantofii străinului. Singurul lucru la el care nu era de proastă calitate. Cumpărați în Londra cu ani în urmă.

Strat peste strat de piele, lustruite și lipite între ele. Întărite de timp. Întărite de intemperii. La fel de solide ca oțelul.

Glezna tipului s-a rupt. A țipat și a alunecat. Și-a pierdut echilibrul și nu și l-a putut recăpăta fără să-și folosească brațele. Piciorul lui a atins pământul. Capetele fracturate ale osului s-au întâlnit. S-au frecat între ele. Durerea i-a sfâșiat piciorul. L-a ars de-a lungul fiecărui nerv. Mult mai mult decât putea suporta organismul său. A rămas în picioare încă o jumătate de secundă, deja inconștient. Apoi s-a prăbușit pe spate și a rămas acolo, nemișcat ca un copac căzut.

Ceilalți doi tipi s-au întors și s-au îndreptat spre mașină. Au trecut pe lângă ușile din față. Au trecut pe lângă ușile din spate. Spre spatele mașinii. Capacul portbagajului s-a deschis. Unul dintre băieți a dispărut din vedere. Cel mai scund. Apoi a reapărut. Ținea ceva în fiecare mână. Ca o pereche de bâte de baseball, doar că mai lungi. Și mai groase și mai pătrate la un capăt. Cozi de târnăcop. Unelte eficiente, în mâinile potrivite. I-a dat una tipului mai înalt și cei doi s-au întors, oprindu-se la un metru și jumătate distanță.

— Să zicem că-ți rupem picioarele? Tipul mai înalt și-a lins buzele. Ai putea răspunde în continuare la întrebări. Dar nu ai mai merge niciodată. Nu fără un baston. Așa că nu te mai prosti cu noi. Urcă-te în mașină. Să mergem.

Străinul nu a simțit nevoia de a le mai da un avertisment. Fusese clar cu ei de la început. Iar ei erau cei care aleseseră să ridice miza.

Tipul mai scund a vrut să lovească, dar s-a oprit. Apoi, tipul mai înalt a preluat conducerea. Și a lovit. Și-a pus toată greutatea în lovitură. Ceea ce era o tehnică proastă. O greșeală gravă cu o astfel de armă. Tot ce trebuia să facă străinul era să facă un pas înapoi. Bucata grea de lemn a trecut fluierând pe lângă pieptul lui. Și-a continuat implacabil arcul. Avea prea mult elan pentru ca tipul să o poată opri. Și ambele sale mâini se agățau de mâner. Ceea

ce i-a lăsat capul expus. Și trunchiul. Și genunchii. Un întreg meniu de ținte tentante, toate disponibile, toate nepăzite. În orice altă zi, străinul ar fi putut să aleagă. Dar cu acea ocazie nu avea timp. Tipul mai înalt a scăpat. Prietenul lui l-a salvat. L-a lovit pe străin în burtă, folosind mânerul târnăcopului ca pe o suliță. O lovitură scurtă, urmărind să atragă atenția străinului. A lovit a doua oară, sperând să-l facă pe străin să se retragă. Apoi a atacat. Cu lovitura cea mare. Sau așa ar fi fost, dacă nu s-ar fi oprit o clipă prea mult. Și-a fixat picioarele prea ferm. Așa că atunci când a lovit, străinul știa că lovitura vine. S-a tras într-o parte. A apucat mânerul târnăcopului de la mijlocul lui. Și a tras. Cu putere. Tipul a fost tras în față un metru, înainte de a realiza ce se întâmpla. I-a dat drumul. Dar deja era prea târziu. Soarta lui era pecetluită. Străinul a lovit cu mânerul târnăcopului în jos, drept în creștetul capului tipului. Ochii i s-au dat peste cap. Genunchii i s-au îndoit și s-a prăbușit, căzând moale și fără suflare la picioarele străinului. Nu avea să se ridice prea curând. Asta era sigur.

Tipul mai înalt a aruncat o privire în jos. A văzut în ce stare se afla prietenul său. Și a întors mânerul toporului în direcția opusă. Țintind spre capul străinului. A lovit mai tare decât înainte. Voia să se răzbune. Sperând să supraviețuiască. Și a ratat. Din nou. S-a lăsat expus. Din nou. Dar de data asta, altceva l-a salvat. Faptul că era ultimul din echipajul său rămas în picioare. Singura sursă de informații disponibilă. Acum avea o valoare strategică. Ceea ce i-a dat șansa de a lovi din nou. A profitat de ea, iar străinul a parat. Tipul a continuat, lovind în stânga și în dreapta, în stânga și în dreapta, ca un tăietor de lemne înnebunit. A mai reușit încă o duzină de lovituri la viteză maximă, apoi a rămas fără benzină.

— La naiba cu asta. Tipul a scăpat mânerul târnăcopului. A dus mâna spre spatele pantalonilor. Și și-a scos arma. La naiba cu răspunsurile la întrebări. La naiba să te țin în viață.

Tipul a făcut doi pași înapoi. Ar fi trebuit să facă trei. Nu luase în calcul lungimea brațelor străinului.

— Să nu ne grăbim.

Străinul a făcut o mișcare cu mânerul târnăcopului și a trimis arma în aer.

Apoi s-a apropiat și l-a apucat pe tip de gât.

— Poate că o să mergem cu mașina aia. Se pare că am și eu câteva întrebări. Poți să...

— Oprește-te!

Era o voce de femeie. Sigură pe ea. Poruncitoare. Venea din umbră, din apropierea rândului de garaje din dreapta. O persoană nouă apăruse în scenă. Străinul sosise la ora 20:00, cu trei ore mai devreme, și cercetase fiecare centimetru din complex. Era sigur că nimeni nu se ascunsese, atunci.

— Dă-i drumul.

O siluetă se desprinse din întuneric. Cea a unei femei. Avea în jur de cincizeci de ani. Slăbuță. Șchiopăta ușor. Avea brațele întinse în față și în mâinile ei se distingea conturul zvelt al unui pistol negru mat.

— La o parte.

Străinul nu s-a mișcat. Nu și-a relaxat strânsoarea.

Femeia a ezitat. Celălalt tip se afla între ea și străin. Nu era o poziție ideală. Dar era cu 15 centimetri mai scund. Și puțin mai în lateral. Asta îi lăsa o țintă. O zonă din pieptul străinului. Un dreptunghi. Avea vreo 15 cm pe 25 cm. Era destul de mare, s-a gândit ea. Și era mai mult sau mai puțin în poziția corectă. A tras aer în piept. A expirat ușor. Și a apăsat pe trăgaci.

Străinul a căzut pe spate. A aterizat cu brațele larg desfăcute, cu un genunchi ridicat și cu capul întors astfel încât să fie cu fața la gardul de pe graniță. Complet nemișcat. Cămașa lui era zdrențuită și ruptă. Întregul său piept era umed, vâscos și roșu. Dar nu era nici un jet de sânge. Nici un semn că-i mai bate inima.

Nici un semn de viață.

*

Zona ordonată și îngrijită pe care oamenii o numesc acum *Plaza* a fost cândva o livadă. De nuci negri. Crescuseră, netulburați, timp de secole. Apoi, în anii 1870, un negustor a început să își odihnească catârii la umbra lor în drumurile lui spre California. I-a plăcut locul, așa că a construit o baracă acolo. Și când a devenit prea bătrân pentru a mai traversa continentul, și-a vândut animalele și a rămas aici.

Alți oameni i-au urmat exemplul. Baraca a devenit un sat. Satul a devenit un oraș. Orașul s-a împărțit în două, ca un atom, mărindu-se cu repeziciune. Ambele jumătăți au înflorit. Una la sud. Una la nord. Au urmat mulți ani de creștere constantă. Apoi stagnare. Apoi declin. Lent și sumbru și de neoprit. Până când, la sfârșitul anilor '30, a avut loc o relansare neașteptată. A apărut o armată de topografi. Apoi muncitori. Constructorii. Ingineri. Chiar și câțiva artiști și sculptori. Toți trimiși de WPA.

Nimeni din localitate nu știa de ce au fost alese aceste două orașe. Unii au spus că a fost o greșeală. Un birocrat care a citit greșit o notă din dosar și a trimis resursele în locul nepotrivit. Alții s-au gândit că cineva din D.C. trebuie să-i fi datorat primarului o favoare. Dar oricare ar fi fost motivul, nimeni nu a obiectat. Nu cu toate drumurile noi care se construiau. Se construiau poduri noi. Și tot felul de clădiri care se ridicau. Proiectul a durat ani de zile. Arcadele tradiționale din chirpici ale celor 2 orașe au devenit ceva mai pătrate. Exterioarele din stuc, puțin mai uniforme. Dispunerea străzilor un pic mai ordonată. Iar facilitățile, mult mai generoase. Zona s-a umplut de școli. Birouri municipale. Stații de pompieri. O secție de poliție. Un tribunal. Un muzeu. Și un centru medical.

Populația a scăzut din nou, după deceniile în care banii guvernamentali au încetat să mai vină. Unele dintre facilități au devenit învechite. Unele au fost vândute. Altele au fost demolate. Dar centrul medical era încă principala sursă de asistență medicală pe o rază de kilometri întregi.

Acesta conținea un cabinet medical. O farmacie. O clinică, cu câteva zeci de paturi. Un salon de pediatrie, cu locuri unde părinții puteau sta cu copiii lor bolnavi. Și, datorită generozității celor care au planificat New Deal, chiar și o morgă. Era ascunsă la subsol. Și acolo lucra doctorul Houllier, în dimineața următoare.

Dr. Houllier avea 72 de ani. A lucrat pentru municipalitate toată viața lui. Cândva făcuse parte dintr-o echipă. Acum era singurul medic rămas. Era responsabil pentru orice, de la nașterea bebelușilor, la tratarea răcelilor și diagnosticarea cancerului. Și de a se ocupa de cei decedați. Acesta era motivul pentru care începuse ziua mai devreme. Era la datorie de la primele ore ale dimineții. De când primise apelul despre un schimb de focuri la marginea orașului. Era genul de lucru care ar fi atras atenția. Știa asta din experiență. Aștepta o vizită. În curând. Și trebuia să fie pregătit.

Pe birou se afla un computer, dar era oprit. Dr. Houllier prefera să-și scrie notițele de mână. Își amintea mai bine lucrurile în felul acesta. Și avea un format. Unul pe care îl dezvoltase singur. Nu era fantezist, dar funcționa. Era mai bun decât tot ce încercaseră vreodată să îi impună acei copii deștepți din Silicon Valley. Și, mai important în acea situație, nu lăsa urme electronice pe care să le poată recupera cineva. Dr. Houllier s-a așezat, a luat Mont Blanc-ul pe care tatăl său i-l cumpărase când a absolvit facultatea de medicină și a început să înregistreze rezultatele muncii sale de peste noapte.

*

Nu a fost nicio ciocănitură. Nici un salut. Nici un fel de curtoazie. Ușa s-a deschis pur și simplu și a intrat un bărbat. Același ca de obicei. La vreo 40 de ani, părul creț și scurt, costum de in cafeniu. *Perky (Încrezutul)*, îi spunea în particular doctorul Houllier, din cauza modului săltăreț în care mergea. Nu-i știa numele real. Nici nu voia să știe.

Tipul a început de la capătul celălalt al camerei. Zona de depozitare la rece. *Dulapul de carne*, așa cum se gândea doctorul Houllier la el, după zeci de ani în care s-a ocupat de conținutul său. Era un șir de cinci uși de oțel. Tipul s-a apropiat, a examinat fiecare mâner în parte, dar nu a atins niciunul dintre ele. Nu o făcea niciodată. S-a îndreptat spre masa de autopsie din centru. A traversat spre șirul de cărucioare de oțel de pe peretele îndepărtat, lângă autoclavă. Apoi s-a apropiat de birou.

— Telefonul, a întins el mâna.

Dr. Houllier i-a dat telefonul. Tipul a verificat să se asigure că nu înregistra, l-a strecurat în buzunarul de la pantaloni și s-a întors spre ușă.

— Liber, a spus el.

Un alt bărbat a intrat. *Mantis (Călugărița)*, îl poreclise doctorul Houllier, pentru că ori de câte ori se uita la tipul cu membrele lungi și subțiri cu trunchiul colțuros și ochii bulbucați, nu se putea abține să nu se gândească la insectă. Cicatricea mare și triunghiulară de arsură de pe obrazul tipului și felul în care cele trei degete lipsă îi făceau ca mâna dreaptă să arate ca o gheară au sporit efectul. Cu toate că doctorul Houllier știa numele real al acestui tip. Waad Dendoncker. Toată lumea din oraș îl știa, chiar dacă nu-l întâlnise niciodată.

Un al treilea bărbat l-a urmat pe Dendoncker înăuntru. Semăna puțin cu Perky, dar cu părul mai drept și cu un costum mai închis la culoare. Și cu o față atât de anonimă și un mod de a se mișca atât de anost încât doctorul Houllier nu fusese niciodată inspirat să-i găsească o poreclă.

Dendoncker s-a oprit în centrul camerei. Părul lui albicios era aproape invizibil în lumina puternică. S-a întors la 360 de grade, încet, scrutând spațiul din jurul lui. Apoi s-a întors spre doctorul Houllier.

— Arată-mi, a spus el.

Dr. Houllier a traversat camera. Și-a verificat ceasul, apoi a acționat maneta care deschidea ușa centrală a *dulapului de carne*. A scos raftul glisant, dezvăluind un cadavru acoperit de un cearșaf. Era înalt. Aproape la fel de lung ca și raftul pe care era așezat. Și lat. Umerii abia dacă încăpeau prin deschizătură. Dr. Houllier a tras de cearceaf, încet, dezvăluind capul. Era al unui bărbat. Avea părul dezordonat. Fața era slabă și palidă, iar ochii erau închiși cu bandă adezivă.

— La o parte.

Dendoncker l-a împins pe doctorul Houllier într-o parte. A luat cearșaful și l-a aruncat pe podea. Cadavrul era gol. Dacă David al lui Michelangelo fusese făcut să întruchipeze frumusețea masculină, tipul ăsta ar fi putut fi un altul din aceeași serie. Dar la capătul opus al spectrului. Nu era nimic elegant. Nimic delicat. Acesta era despre putere și brutalitate. Pur și simplu.

— Asta l-a ucis?

Dendoncker a arătat cu degetul spre o rană de pe pieptul tipului. Era ușor ridicată. Marginile ei erau aspre și zdrențuite și se făceau maro.

— Ei bine, nu a murit de inactivitate. Doctorul Houllier și-a aruncat o privire la ceas. Pot garanta asta.

— A mai fost împușcat. Dendoncker a arătat spre mai multe urme de cicatrici de pe cealaltă parte a pieptului tipului. Și mai e și asta.

— Cicatricea de pe abdomenul lui? Dr. Houllier a aruncat o privire în jos. Ca un fel de creatură marină. Trebuie să fi fost înjunghiat la un moment dat.

— Asta nu e o rană de cuțit. E cu totul altceva.

— Cum ar fi?

— Nu contează. Ce altceva știm despre el?

— Nu prea multe.

Dr. Houllier a luat cearșaful și l-a întins peste cadavru, inclusiv peste cap.

Dendoncker a tras din nou cearșaful și l-a aruncat înapoi pe podea. Nu terminase de privit toate dintre cicatricile mortului.

— Am vorbit cu șeriful. Dr. Houllier s-a îndepărtat, spre biroul său. Se pare că tipul era un vagabond. Avea o cameră la hanul Border Inn. Plătise până la sfârșitul săptămânii viitoare, în numerar, dar nu avea nici un bagaj acolo. Și se înregistrase cu o adresă falsă. Strada 161 Est, nr. 1, Bronx, New York.

— De unde știi că e falsă?

— Pentru că am fost acolo. Este un alt mod de a spune Yankee Stadium. Și tipul a folosit și un nume fals. A semnat în registru ca John Smith.

— Smith? Ar putea fi numele lui adevărat.

Dr. Houllier a clătinat din cap. A luat o pungă impermeabilă din sertarul de sus al biroului său și i-a dat-o lui Dendoncker.

— Uitați-vă cu ochii dumneavoastră. Asta era în buzunarul lui.

Dendoncker a desfăcut sigiliul și a scos un pașaport. Era mototolit și uzat. A privit a doua pagină. *Informații personale.*

— Este expirat.

— Nu contează. Actul de identitate este încă valabil. Și uită-te la fotografie. E veche, dar se potrivește.

— Bine. Să vedem. Numele: Reacher. Jack. Naționalitate: Statele Unite ale Americii. Locul nașterii: Berlin, Germania de Vest. Interesant.

Dendoncker s-a uitat înapoi la corpul de pe raft. La cicatricea de pe abdomen.

— Poate că nu-l căuta pe Michael. Poate că mă căuta pe mine. E o treabă bună că târfa aia nebună l-a omorât, până la urmă.

Dendoncker s-a întors și a aruncat pașaportul într-un coș de gunoi de lângă biroul doctorului Houllier.

— Observații?

Dr. Houllier a întins unul dintre formularele sale speciale. Cel pe care tocmai îl terminase de completat. Dendoncker a citit fiecare comentariu de două ori, apoi a mototolit hârtia și a aruncat-o la gunoi, deasupra pașaportului.

— Ardeți tot.

S-a întors spre cei doi tipi cu care sosise.

— Scăpaţi de cadavru. Aruncați-l în locul obișnuit.

Capitolul 2

Am întâlnit-o prima dată pe femeia șchioapă cu două zile mai devreme. Ne-am reîntâlnit pe un drum în afara orașului într-o locație slab luminată, de lângă centrul medical unde lucra doctorul Houllier.

Întreaga zonă era pustie. Eu eram pe jos. Ea era într-un Jeep. Părea a fi un fost Jeep militar. Vechi. Poate din timpul războiului din Vietnam. Semnele de pe maşină erau prea șterse ca să le pot citi. Vopseaua de culoare măslinie era acoperită cu un strat de praf alb. Nu avea acoperiș. Nici uși. Parbrizul era pliat înainte, dar nu era închis. Rafturile și curelele de fixare a bidoanelor de combustibil și a uneltelor erau goale și slăbite. Anvelopele era uzate, mult sub minimul recomandat. Motorul nu funcționa. Roata de rezervă lipsea. Nu este genul de vehicul pe care cineva l-ar numi bine întreținut.

Soarele era sus pe cer. Cred că un termometru ar fi spus că era puțin peste douăzeci și șase de grade, dar lipsa de umbră făcea să se simtă mult mai cald. Transpirația îmi curgea pe spate. Vântul se întețise, iar nisipul îmi înțepa fața. Mersul pe jos nu făcuse parte din planul meu când m-am trezit în acea dimineață. Dar planurile se schimbă. Și nu întotdeauna spre bine. Se părea că și planurile femeii luaseră o întorsătură nedorită. O bună bucată din cauciucul Jeep-ului care mai rămăsese era acum întinsă pe asfaltul negru decolorat, de unde derapase. Ieșise de pe șosea și se izbise de trunchiul unui copac. Un copac butucănos, contorsionat, urât, cu frunze aproape inexistente. Nu urma să câștige niciun premiu pentru aspect. Asta era clar. Dar era în mod sigur rezistent. Era singurul lucru care creștea mai înalt de jumătate de metru pe o rază de kilometri în ambele direcții. Dacă șoferița ar fi pierdut controlul în orice alt punct, ar fi ajuns în tufișurile aspre de pe orice parte a drumului. Probabil că ar fi putut să iasă înapoi pe șosea. Peisajul arăta de parcă o grămadă de uriași și-ar fi băgat

mâinile sub o pătură verde grosieră și și-ar fi întins degetele mari.

Cum de femeia nimerise exact în acel loc era un mister. Poate că soarele o orbise. Poate că un animal ieșise în fugă, sau o pasăre se năpustise în jos. Era puțin probabil ca un alt vehicul să fi fost implicat. Poate că era deprimată și o făcuse intenționat. Dar orice ar fi cauzat accidentul ei, asta era o problemă pentru altă dată.

Femeia era prăbușită peste volan. Brațul stâng îi era întins în față peste parbrizul plat. Palma ei era deschisă, ca și cum ar fi întins mâna spre copac pentru ajutor. Brațul drept îi era îndoit peste abdomen. Era îndreptată cu fața în jos, în spațiul pentru picioare. Era complet inertă. Nu existau semne de sângerare. Nici un semn de alte răni, ceea ce era bine. Dar nu se auzea nici un sunet de respirație. M-am gândit că ar trebui să verific dacă are puls sau vreun alt indiciu că este în viață, așa că m-am apropiat de partea laterală a Jeep-ului. Am ajuns la gâtul ei, încet și ușor. I-am dat părul la o parte și am întins mâna spre carotidă. Apoi s-a ridicat. Repede. S-a răsucit ca să se întoarcă cu fața la mine. Și-a folosit mâna stângă pentru a-mi îndepărta brațul. Și dreapta pentru a îndrepta un pistol spre burta mea.

A așteptat o clipă, probabil ca să se asigure că nu mă voi speria. Voia să-mi atragă toată atenția. Apoi a spus:

—Dă-te înapoi. Un singur pas.

Vocea ei era fermă, dar calmă, fără niciun indiciu de panică sau îndoială.

M-am dat înapoi. Un pas. Unul mare. Și mi-am dat seama de ce se uitase prin volan la podeaua mașinii. Era o bucată de oglindă prinsă între pedala de accelerație și tunelul de transmisie. Probabil că o tăiase la dimensiunea potrivită și o poziționase pentru a o avertiza din timp de oricine se apropia de ea.

— Unde e amicul tău?

S-a uitat în stânga și în dreapta.

— Nu mai e nimeni altcineva, am spus. Doar eu.

Ochii ei s-au îndreptat spre oglinda retrovizoare. Era înclinată astfel încât să poată vedea pe oricine se strecura în spatele ei.

— Au trimis doar un singur tip? Serios?

Părea pe jumătate jignită, pe jumătate dezamăgită. Începuse să-mi placă de ea.

— Nu m-a trimis nimeni.

— Nu minți. A îndreptat pistolul în față pentru a sublinia afirmația. Oricum, nu contează. Unul sau o întreagă echipă? Veți primi aceeași înțelegere. Spune-mi unde este Michael. Spune-mi acum. Și spune-mi adevărul, sau te împușc în stomac și te las aici să mori.

— Mi-ar plăcea să-ți spun. Mi-am ridicat mâinile, cu palmele în sus. Dar există o problemă. Nu pot. Nu știu cine este Michael.

— Nu... A făcut o pauză și s-a uitat din nou în jur. Așteaptă. Unde e mașina ta?

— Nu am mașină.

— Nu face pe deșteptul. Jeep-ul tău, atunci. Motocicleta ta. Orice mijloc de transport pe care l-ai folosit pentru a ajunge aici.

— Am venit pe jos.

— Pe naiba.

— Ai auzit vreun motor? Orice fel de sunet mecanic?

— OK, a spus ea după un moment lung. Ai venit pe jos. De unde? Și de ce?

— Mai încet. Am încercat să-mi fac vocea să pară prietenoasă și neamenințătoare. Hai să ne gândim bine. Aș putea să-ți povestesc ziua mea, minut cu minut. În alte circumstanțe, aș fi fericit să o fac. Dar în acest moment, sunt planurile mele de călătorie atât de importante? Poate că o întrebare mai bună ar fi: Sunt eu persoana pe care o așteptați? Persoana cu informații despre Michael?

Ea nu a răspuns.

— Pentru că dacă nu sunt, iar adevăratul tip apare cât eu sunt încă aici, toată schema ta cu mașina accidentată nu va mai funcționa.

Ea tot nu a răspuns.

— Există vreo lege care spune că doar oamenii pe care vrei să-i atragi într-o ambuscadă pot folosi acest drum? Este interzis pentru toți ceilalți?

Am văzut-o cum se uită la ceas.

— Uită-te la mine. Sunt pe cont propriu. Sunt pe jos. Sunt neînarmat. La asta te așteptai? Are sens pentru tine?

Capul ei s-a mișcat un centimetru spre stânga și ochii i s-au îngustat o fracțiune. O clipă mai târziu, m-am prins și eu. Se auzea un sunet. În depărtare. Motorul unui vehicul. Un zgomot aspru. Greu. Și se apropia.

— E timpul să luăm o decizie, am spus.

Ea a rămas tăcută. Sunetul motorului a devenit mai puternic.

— Gândește-te la Michael, am spus. Nu știu unde este. Dar dacă cel care vine știe, iar tu mă ții aici, îți vei pierde șansa. Nu vei afla niciodată.

Nu a zis nimic. Sunetul motorului a devenit și mai puternic. Apoi a făcut un gest spre cealaltă parte a drumului.

— Acolo. Repede. La zece metri mai sus e un șanț. Înclinat. Ca un șanț de apă. E uscat. Intră în el. Ține capul jos. Stai nemișcat. Nu scoate nici un sunet. Nu-i alerta. Nu face nimic care să strice totul. Pentru că dacă o faci...

— Nu-ți face griji.

Deja mă mișcam.

— Am înțeles.

Capitolul 3

Șanțul era chiar acolo unde spusese ea că va fi. L-am găsit, fără probleme. Am ajuns acolo înainte ca vehiculul care se apropia să fie vizibil. Șanțul era uscat. M-am gândit că ar putea oferi o acoperire adecvată. Dar problema cea mai mare era dacă să mă ascund sau nu. Sau să plec.

M-am uitat la Jeep. Femeia era din nou pe poziție, prăbușită pe volan. Avea capul întors spre mine. Eram în afara razei de acțiune a oglinzii ei. Eram destul de sigur că nu m-ar fi putut vedea. Dar chiar dacă m-ar fi văzut, mă îndoiesc că ar fi riscat să tragă. Nu ar fi vrut să alerteze pe oricine ar fi venit după ea.

Plecarea era opțiunea cea mai înțeleaptă. Nu era niciun dubiu în privința asta. Dar mai era o problemă. Îmi puneam întrebări. O grămadă de întrebări. Cum ar fi, cine era această femeie? Cine era Michael? Cine venea după ea? Și chiar ar fi împușcat pe cineva în stomac și l-ar fi lăsat să moară?

Am verificat drumul. Am văzut o pată în depărtare, învăluită în praf. M-am gândit că mai aveam timp, așa că am luat o piatră de pe fundul șanțului. Era cam de mărimea unui bloc de ciment. Am așezat-o pe marginea șanțului, între mine și Jeep. Am găsit o alta, puțin mai îngustă și mai plată. Am așezat-o înclinată față de prima, astfel încât să existe un spațiu triunghiular între ele. Unul mic. De mărimea potrivită pentru ca eu să pot privi prin el cu un singur ochi. Fizică de liceu, la lucru. Linia vizuală s-a deschis în afara mea, ca și cum aș fi privit printr-un con invizibil. Mi-a oferit o vedere clară a Jeep-ului și a zonei din jurul acestuia. Dar unghiul s-a îngustat în mod corespunzător în sens invers, astfel încât nimeni de la acea distanță nu ar fi putut să mă vadă privindu-i.

Vehiculul care se apropia a ieșit din norul de praf. Era un alt Jeep. Tot o mașină militară. Înainta constant. Încet și fără grabă. Apoi, când a ajuns aproape de locul în care mă aflam și a observat urmele de derapaj, a virat puțin în lateral și s-a

oprit. Erau doi bărbați în el. Un șofer și un pasager. Amândoi purtau tricouri kaki. Aveau șepci de baseball kaki și ochelari de soare cu oglindă. Între ei a izbucnit o discuție aprinsă. Gesticulau mult și se arătau cu degetul spre copac. Asta mi-a spus că nu se așteptau ca cineva să fie prezent acolo înaintea lor. Sau că nu se așteptaseră la nimeni cu un vehicul care să se potrivească, ceea ce sugera că erau din aceeași grupare. Sau că nu se așteptau la niciunul dintre cele două lucruri. M-am gândit că poate vor anunța noua situație. Să ceară noi ordine. Sau, dacă ar fi fost deștepți, s-ar fi retras cu totul. Dar nu au făcut nici una, nici alta. Au început să se miște din nou, mai repede decât înainte, apoi s-au oprit pe partea șoferului, la Jeep-ului femeii.

— De necrezut.

Pasagerul a sărit jos și s-a așezat între cele două vehicule. Puteam vedea mânerul unui pistol ieșind de la talia pantalonilor săi de doc. Era striat și uzat.

— Ea?

Șoferul a făcut ocolul și i s-a alăturat. Și-a pus mâinile în șolduri. Avea și el un pistol.

— La naiba. Dendoncker o să se enerveze.

— Nu e problema noastră.

Cel care stătuse pe partea pasagerului a pus mâna pe pistol.

— Hai! Să o facem.

— Mai este în viață?

Șoferul s-a scărpinat la tâmplă.

— Sper că da. Pasagerul a făcut un pas înainte. Meritățm să ne distrăm puțin. A întins mâna liberă spre partea laterală a gâtului femeii. Ai făcut-o vreodată cu o șchioapă? Eu nu am făcut-o. Întotdeauna m-am întrebat cum ar fi.

Șoferul s-a tras mai aproape.

Femeia s-a ridicat în picioare. S-a răsucit într-o parte. Și-a ridicat arma. Și l-a împușcat pe pasager în față. I-a spulberat partea de sus a craniului. Acum era acolo. În următoarea clipă, era o urmă de ceață roz care plutea în aerul din jurul

lui. Pălăria lui a zburat la pământ. Corpul i s-a îndoit pe spate. Un braț era încă întins și s-a rotit și l-a lovit pe șofer pe coapsă în timp ce cădea. Gâtul i s-a izbit de portiera deschisă a Jeep-ului.

Șoferul s-a repezit la armă. A apucat-o, cu mâna dreaptă. A început să o scoată de la brâu. A reușit să o scoată cam pe trei sferturi. Apoi a încercat să o tragă în față. Mișcarea a fost prematură. A fost o greșeală neglijentă. Țeava era încă prinsă de centură. Mâna i-a alunecat de pe mâner. Arma a ajuns să atârne liberă, dezechilibrată. S-a învârtit și a căzut. A încercat să o prindă. Și a ratat. S-a aplecat în jos, a început să scotocească frenetic prin pământ, apoi a văzut arma femeii. Țeava se mișca. Se îndrepta spre fața lui. S-a oprit. A sărit înapoi. A plonjat pentru a se adăposti în spatele Jeep-ului femeii. S-a târât în față câțiva metri până a ajuns pe drum, apoi s-a ridicat în picioare. A început să alerge. Femeia s-a învârtit pe scaunul ei. A tras aer în piept. A țintit. Apoi a apăsat pe trăgaci. Glonțul trebuie să fi fost la un centimetru de a-i smulge urechea dreaptă a tipului. El s-a aruncat în stânga și s-a rostogolit de două ori. Femeia a coborât din Jeep. S-a deplasat spre partea din spate. A fost prima dată când am observat că își târa piciorul stâng.

A așteptat ca tipul să se ridice din nou în picioare, apoi a tras din nou. De data aceasta, glonțul aproape că i-a smuls urechea stângă. S-a aruncat în partea opusă și a început să se zvârcolească pe jos ca un șarpe.

— Oprește-te.

Femeia părea că nu mai are răbdare.

Tipul a continuat să se târască.

— Următorul glonț nu va rata, a spus ea. Dar nici nu te va ucide. Îți va secționa coloana vertebrală.

Tipul s-a rostogolit pe spate, ca și cum asta l-ar fi protejat. A aruncat câteva lovituri de picior ca și cum ar fi încercat să înoate. Efortul a fost zadarnic. A stârnit mult praf, dar nu i-a adus decât câțiva centimetri în plus. Mâinile și picioarele i-au devenit moi. Capul i s-a prăbușit înapoi pe pământ. A

închis ochii. A rămas întins acolo pentru o clipă, respirând adânc. Apoi s-a așezat și și-a întins mâinile în față ca și cum ar fi vrut să se ferească de un fel de demon invizibil.

— Hai să vorbim despre asta. Vocea lui era stridentă și tremurătoare. Nu trebuie să fie așa. Partenerul meu. O să dau vina pe el. Îi voi spune șefului că el a pus totul la cale. Am ajuns aici, nu a mai apărut nimeni, el a scos arma spre mine - pentru că el a fost trădătorul tot timpul - dar eu am fost mai rapid. Avem cadavrul. Asta e o dovadă, nu? Ce altceva ne mai trebuie?

— Ridică-te.

— O să meargă. Pot să-l vând. Îți promit. Doar să nu mă omori. Te rog.

— Ridică-te.

— Tu nu înțelegi. Am avut...

Femeia și-a ridicat arma.

— Ridică-te sau îți zbor piciorul. Să vedem cum îți place să ți se spună "șchiop".

— Nu, te rog!

Tipul s-a ridicat în picioare.

— Dă-te înapoi.

Tipul a făcut un pas. Unul mic.

— Mai departe.

A mai făcut un pas. Asta îl lăsa în afara razei de acțiune, dacă era atât de prost încât să-și încerce norocul cu un pumn sau o lovitură de picior. S-a oprit cu gleznele strânse și brațele strânse de lângă corp. Era o poziție ciudată. Mi-a amintit de un dansator pe care l-am văzut făcând mișcări pe stradă în Boston, cu ani în urmă.

— Bine. Acum. Vrei să te las să trăiești?

— Oh, da. Capul lui se clătina în sus și în jos ca al unei păpuși. Vreau.

— În regulă. Sunt pregătită să fac asta. Dar mai întâi trebuie să faci un lucru pentru mine.

— Orice. Tipul a continuat să dea din cap. Orice vrei tu. Spune ce vrei.

— Spune-mi unde este Michael.

Capitolul 4

Capul tipului s-a oprit din mișcare. Nu a mai vorbit. Picioarele lui erau încă strânse. Brațele îi erau încă pe lângă corp. Postura lui părea încă ciudată.

— Spune-mi unde îl pot găsi pe Michael. Dacă nu o faci, te voi ucide. Dar nu repede ca pe prietenul tău. Nu. Nu așa, încet.

Tipul nu a răspuns.

— Ai văzut vreodată pe cineva împușcat în stomac? Femeia a făcut un gest de a ținti spre abdomenul tipului. Cât timp le ia să moară? Agonia în care se află, tot timpul?

— Nu. Tipul a clătinat din cap. Să nu faci asta. O să-ți spun.

Atunci mi-am dat seama de ce tipul arăta ciudat. Era din cauza mâinilor sale, încă presate pe părțile laterale. Una dintre ele era deschisă. Cea stângă. Dar dreapta era strânsă. Încheietura mâinii era îndoită spre spate. Ținea ceva în mână și încerca să ascundă acest lucru. Am vrut să strig un avertisment, dar nu am putut. Întreruperea concentrării femeii, chiar în acel moment, nu avea să o ajute.

— Ei bine?

O notă ascuțită se strecurase în vocea ei.

— Deci, unde se află Michael. BINE. E cam complicat, dar el e...

Brațul drept al tipului s-a ridicat brusc. Degetele lui s-au deschis și un vârtej de praf nisipos a zburat direct spre fața femeii. Ea a reacționat rapid. Mâna stângă i s-a ridicat în fața ochilor și a pivotat pe piciorul ei bun. S-a ferit de cea mai mare parte a norului de praf. Dar nu și de tipul însuși. El s-a lansat înainte, i-a dat brațul la o parte și și-a proptit umărul în pieptul ei. Era doar cu câțiva centimetri mai înalt decât ea, dar trebuie să fi avut cu cel puțin patruzeci de kilograme mai mult. Impactul a făcut-o să se clatine. Picioarele ei nu au putut rezista și s-a prăbușit pe spate. Încă mai ținea arma în mână. A încercat să o ridice, dar el a

urmărit-o și a călcat-o pe încheietura mâinii. Ea a tras mâna. El a apăsat piciorul mai tare. Și tot mai tare până când ea a țipat de furie și a dat drumul la armă. El a dat-o la o parte cu piciorul, apoi a trecut peste trupul ei, cu câte un picior de fiecare parte, și a rămas acolo, dominând-o.

— Și acum, șchioapo. Aș spune că bocancul e în celălalt picior, dar ar fi o cruzime, deoarece tu ai doar unul.

Femeia a rămas nemișcată. M-am ridicat în picioare. Tipul era cu spatele la mine. Era la mai puțin de cincisprezece metri distanță.

— Prietenul meu avea un plan pentru tine. Tipul a început să umble la partea din față a pantalonilor. Un fel de ultimă dorință. M-am gândit că ar trebui să o duc până la capăt. O dată pentru el. O dată pentru mine. Poate de mai multe ori, dacă îmi place.

Am ieșit din șanț.

— Apoi te voi ucide. Tipul și-a scos cureaua și a aruncat-o într-o parte. Poate că o să te împușc în stomac. Să vedem cât timp îți ia să mori.

Am început să cobor pe pantă.

— Ar putea dura ore întregi. Tipul a început să-și descheie fermoarul. Toată noaptea, chiar. Lui Dendoncker nu-i va păsa. Și nu-i va păsa în ce stare vei ajunge. Atâta timp cât ești moartă când te predau.

M-am forțat să încetinesc. Nu voiam să fac niciun zgomot pe pietriș.

Femeia și-a schimbat puțin poziția, apoi și-a întins brațele în ambele părți.

— Deci știi despre piciorul meu. O bilă albă pentru tine pentru observație. Dar câte știi despre titan?

Mâinile tipului nu se mai mișcau.

Am ajuns pe asfaltul negru de pe partea cealaltă a drumului.

— Este un metal foarte interesant. Femeia și-a sprijinit palmele de pământ. Este foarte rezistent. Foarte ușor. Și foarte dur.

Femeia și-a ridicat piciorul drept, l-a îndoit la genunchi și și-a îndreptat piciorul protetic spre vintrea tipului. L-a atins. În față și în mijloc. Cu toată puterea. Fără greșeală. Fără reținere. Tipul a țipat, a gâfâit și a căzut în față. A aterizat cu fața în jos, pe pământ. Ea s-a rostogolit într-o parte și abia a evitat să fie strivită. S-a mai rostogolit de câteva ori și a recuperat arma. Apoi și-a folosit ambele brațe pentru a se ridica de la pământ.

M-am oprit acolo unde eram, la jumătatea trotuarului, la un picior de fiecare parte a liniei galbene șterse.

Tipul s-a rostogolit pe o parte și s-a încolăcit ca o minge. Gemea ca un câine bătut.

— O ultimă șansă. Femeia a ridicat pistolul. Michael. Unde este?

— Michael e istorie, idioato. Tipul respira greu. Uită de el.

— E istorie? Ce vrei să spui?

— Ce crezi că vreau să spun? Dendoncker îl ia pe un amărât pentru interogatoriu, apoi... Vrei să desenez o diagramă?

— Nu e nevoie de o diagramă. Vocea ei a devenit brusc seacă. Dar trebuie să fiu sigură.

— Era un om mort din momentul în care a început să facă schimb de note secrete. Tipul a ridicat capul. Știi despre Dendoncker. Este cel mai paranoic tip de pe planetă. Trebuia să afle.

— Cine l-a ucis? Tu?

— Nu. Jur.

— Atunci cine?

— Am crezut că o să fim noi. Dendoncker ne-a spus să fim gata imediat ce termină cu întrebările. Am lăsat totul baltă. Nimeni nu rezistă prea mult când Dendoncker se apucă de treabă cu el. Știi asta. Așa că eram gata de plecare. Apoi ne-a spus că nu mai era nevoie de noi.

— De ce nu? Ce s-a schimbat?

— Nu știu. Nu am fost acolo. Poate că Michael a fost prea lent cu răspunsurile. Sau prea deștept cu vorbăria lui. Sau

pur și simplu avea o inimă slabă. Oricum, Dendoncker n-a mai avut nevoie de noi. Apoi, în această dimineață, ne-a trimis după tine.

Femeia a rămas tăcută pentru o clipă. Apoi a spus:

— Cadavrul lui Michael. Unde este?

— În locul obișnuit, cred. Dacă a mai rămas suficient din el.

Umerii femeii s-au lăsat puțin în jos. A coborât pistolul. Tipul s-a încolăcit la loc. Și-a întins mâna spre gleznă. Încet și ușor. A tras ceva din cizmă. S-a rostogolit pe față. O secundă mai târziu era în picioare. Soarele strălucea pe ceea ce avea în mâna dreaptă. O lamă. Era scurtă și lată. S-a aruncat în față. Brațul său era lung. Se legăna, orizontal. Încerca să taie fruntea femeii. Voia ca ochii ei să se umple de sânge. Ca să nu mai poată vedea. Să nu poată ținti. Ea s-a aplecat pe spate, îndoindu-se brusc la talie. Suficient de departe. Așa că el a ratat. A trecut cuțitul în cealaltă mână. S-a pregătit pentru o nouă încercare.

De data asta ea nu a ezitat. A apăsat pur și simplu pe trăgaci. Tipul a căzut pe spate. A scăpat cuțitul, a țipat și și-a strâns burta cu ambele mâini. O pată întunecată s-a întins pe haine. Îl lovise în stomac. Exact cum îl amenințase. S-a apropiat. S-a ridicat și s-a uitat la el. Treizeci de secunde au trecut. Fără îndoială, cea mai lungă jumătate de minut din viața tipului. Se zvârcolea și gemea și încerca să oprească fluxul de sânge cu palmele și degetele. A făcut un pas înapoi. Apoi a ridicat pistolul. L-a îndreptat spre capul lui. Și a apăsat pe trăgaci. Din nou.

*

Măcar o parte din întrebările mele au primit răspuns. Dar acum mai aveam încă una în minte. Ceva mult mai urgent. Femeia tocmai omorâse doi oameni. Am privit-o cum a făcut-o. Eram singurul martor. Trebuia să știu ce avea de gând să facă în legătură cu asta. Acțiunile ei puteau fi considerate autoapărare, cu siguranță. Avea argumente solid. Nu m-aș fi opus. Dar ea nu avea de unde să știe asta.

Să se bazeze pe sprijinul unui străin era un risc. Și orice proces cu care se va confrunta va veni cu propriile riscuri. Îndemânarea avocaților. Dispoziția jurații lor. Și, în mod inevitabil, va petrece luni întregi în închisoare înainte de a vedea interiorul unei săli de judecată. O perspectivă neatrăgătoare în sine. Și una periculoasă. Închisorile nu cresc în general speranța de viață a celor care sunt închiși în ele.

Am făcut un pas înainte. Nu mai avea rost să mă întorc. Câțiva metri în plus între noi nu aveau să facă nici o diferență. Arma pe care o ținea în mână era un Glock 17. Unul dintre cele mai fiabile pistoale din lume. Avea o rată de ratare de aproximativ unu la zece mii. Șanse mari pe partea ei de trăgaci. Nu atât de bune pe partea mea. Încărcătorul avea 17 cartușe. Trăsese cinci focuri, din câte știam eu. Nu exista nici un motiv să presupun că nu începuse cu o încărcătură completă. Așa că îi mai rămăseseră douăsprezece gloanțe. Nu avea cum să aibă nevoie nici măcar de un sfert din acest număr. Era o trăgătoare excelentă. A demonstrat asta. Și nu a ezitat deloc atunci când a fost nevoie de o soluție violentă. Cei doi indivizi care se aflau acum la pământ aflaseră asta pe pielea lor.

Am mai făcut un pas. Apoi mi s-a răspuns și la noua mea întrebare. Și nu într-un mod la care mă așteptam. Femeia mi-a făcut semn din cap. S-a răsucit. S-a întors la Jeep-ul ei. S-a sprijinit de partea din spate a acestuia. A ridicat din umeri. A oftat. Și-a ridicat arma. Și a apăsat țeava pe tâmplă.

— Oprește-te. M-am grăbit spre ea. Nu trebuie să faci asta.

S-a uitat la mine cu ochi mari și limpezi.

— Oh, da. Ba da.

— Nu. Ai făcut ce...

— Înapoi. Și-a ridicat mâna liberă, cu palma întinsă. Doar dacă nu vrei să ajungi acoperit de sânge și creier. Îți dau trei secunde. Apoi o să apăs pe trăgaci.

Am crezut-o. Nu vedeam nicio cale de a o opri. Tot ce m-am gândit să fac a fost să întreb:

—De ce?

S-a uitat la mine de parcă răspunsul era atât de evident încât abia dacă merita energia necesară pentru a răspunde. Apoi a spus:

—Pentru că mi-am pierdut slujba. M-am făcut de rușine. Am pus oameni nevinovați în pericol. Și am făcut ca fratele meu să fie ucis. Nu mai am pentru ce să trăiesc. Mai bine să fiu moartă.

Capitolul 5

Pierderea unui loc de muncă poate fi o lovitură. Știu asta. Am trecut prin această experiență. Dar sentimentul pălește în comparație cu pierderea unui frate. Știu asta. Am trăit și eu această experiență. Și dacă crezi că tu ești responsabil pentru moartea fratelui tău, povara trebuie să fie și mai grea. Poate prea grea pentru a fi dusă. Poate că nu există o cale de întoarcere. Nu eram sigur. Dar am sperat că există o cale de supraviețuire. În acest caz, cel puțin. Nu știam ce formă ar trebui să ia, dar speram ca ceva să o ajute pe această femeie. Mi-a plăcut felul în care s-a apărat. Nu voiam ca povestea ei să se termine cu o sinucidere pe marginea unui drum singuratic.

*

Am rămas pe loc și am numărat până la trei în cap. Încet. Femeia nu a apăsat pe trăgaci. Nu m-am acoperit cu sângele și creierul ei. Am luat asta ca pe un semn bun.

— Am auzit ce spunea tipul ăla.

Am mai așteptat câteva secunde. Ochii mei nu au părăsit degetul ei de pe trăgaci.

— Michael e fratele tău?

— A fost fratele meu.

Arma era încă apăsată de capul ei.

— Îl căutai?

— De aceea a fost ucis.

— Îl căutai de una singură, asta vreau să spun. Nu te-ai dus la poliție.

— Era de partea greșită a legii? Era un infractor? La asta te referi. Și răspunsul este da. A fost. A coborât arma. O stea de aur pentru tine pentru că ți-ai dat seama de asta.

— Și tu?

— Nu. De fapt, da. Tehnic vorbind. Prin asociere. Dar numai pentru că m-am infiltrat în grupul lui Michael. Am încercat să-l scot de acolo. El a vrut să plece. Să se îndrepte. Mi-a transmis un mesaj. Nu l-ai cunoscut. A fost un om bun. În inima lui. Ultima misiune l-a schimbat. Ceea ce a făcut

armata a fost greșit. L-a făcut să o ia razna. L-a lăsat vulnerabil. Alți băieți s-au agățat de el. Au profitat. A făcut niște alegeri proaste. În mod clar. Ceea ce e vina lui. Nu îi caut scuze. Dar a fost o chestie temporară. Un accident de parcurs. Adevăratul Michael era încă acolo undeva. Știu asta. Dacă aș fi putut ajunge la el la timp...

— Nu te judec. Înțeleg de ce nu te-ai dus la poliție înainte. Dar lucrurile s-au schimbat.

Femeia nu a răspuns.

Am întrebat:

—Tipul care l-a ucis pe Michael? Ajută să fie arestat. Mergi la procesul lui. Depune mărturie. Închideți-l pentru tot restul vieții.

Ea a dat din cap.

— Nu ar funcționa. Tipul care l-a ucis pe Michael este prea prudent. Nu a lăsat nicio dovadă. Chiar dacă m-ar crede pe mine, poliția ar putea să caute luni de zile și să nu găsească nimic.

— Poate că poliția nu are nevoie să găsească nimic. Am putea merge să-l vizităm pe tip. Am auzit un nume. Dendoncker?

— Ăsta e nemernicul.

— Am putea sta de vorbă. Sunt sigur că în curând va simți nevoia să mărturisească. Cu încurajările potrivite.

Un zâmbet mic și trist s-a ivit pe fața femeii.

— Mi-ar plăcea să merg să-l vizitez pe Dendoncker. Crede-mă. Aș fi acolo într-o clipă. Dar nu putem. Este imposibil.

— Nu există imposibil. Doar o pregătire inadecvată.

— Nu și în acest caz. Să pui mâna pe Dendoncker nu se poate.

— De unde știi?

— Am încercat.

— Ce te-a oprit?

— În primul rând, nimeni nu știe niciodată unde este.

— Atunci fă-l să vină la tine.

— Nu e posibil. Își arată fața doar într-o anumită împrejurare.

— Atunci creează acea circumstanță.

— Sunt pe cale să o fac. Dar nu va ajuta.

— Nu înțeleg.

— Iese din acoperirea pe care o are, doar atunci când cineva care era o amenințare pentru el este mort. Chiar dacă el doar a crezut că este o amenințare. Chiar dacă doar și-a imaginat-o, sau a visat-o. Îl ucide. Apoi trebuie să vadă cadavrul cu ochii lui. E ca o obsesie paranoică pe care o are. Nu crede pe nimeni pe cuvânt. Nu are încredere într-o fotografie, sau o înregistrare video, sau un certificat de deces, sau un raport al medicului legist. Crede doar ce vede cu proprii ochi.

M-am gândit un moment. Apoi am spus: —Deci, două persoane.

— Ce?

— Dacă ăsta e modul lui de operare, va fi nevoie de doi oameni pentru a-l captura. Tu și cu mine am putea s-o facem. Dacă am lucra împreună.

— Pe naiba. Nu știi despre ce vorbești.

— De fapt, știu. Mi-am petrecut treisprezece ani prinzând oameni care nu voiau să fie prinși. Și am fost bun la asta.

— Vorbești serios?

— Absolut.

— Ai fost vânător de recompense?

— Mai ghicește o dată.

—Polițist?

— Un polițist militar.

— Serios? Nu arăți ca unul. Ce s-a întâmplat cu tine?

Nu am răspuns la asta.

Femeia a tăcut și ea pentru o clipă. Apoi a spus: — Ce mai contează o a doua persoană? Nu înțeleg.

— Toate la timpul lor. Întrebarea care se pune acum este: Capturarea lui Dendoncker - merită să trăiești pentru asta?

Femeia a clipit de câteva ori, apoi și-a îndreptat privirea spre orizont. A privit în tăcere timp de un minut întreg. Apoi m-a privit în ochi.

— Oprirea... Capturarea lui Dendoncker. Ăsta ar fi un început, cred. Dar doi oameni. Să lucreze împreună. Tu și cu mine. De ce ai face asta?

— Michael era un veteran. Și tu ești unul. Văd asta în tine. Prea mulți dintre noi au fost deja pierduți. Nu am de gând să stau deoparte și să privesc cum o altă viață este irosită.

— Nu-ți pot cere să mă ajuți.

— Nu-mi ceri. Mă ofer.

— Ar fi periculos.

— Să traversezi strada poate fi periculos.

A făcut o pauză pentru o clipă.

— Bine. Dar putem să o facem?

— Sigur.

— Promiți?

— Bineînțeles, am spus. Aș minți o femeie cu o armă în mână?

Capitolul 6

Nu aveam degetele încrucișate la propriu, dar ar fi putut la fel de bine să fie. Nu aveam nicio idee despre cum să-l capturez pe Dendoncker. Și nici intenția de a găsi o cale. Nu aveam nicio dorință de a mă încurca cu un nebun. Nu-mi făcuse nimic, din câte știam eu.

Cred că scenariul general avea o anumită doză de intrigă. Părea că tipul a venit cu propria lui versiune a lui Catch-22. Puteai să te apropii suficient de mult pentru a-l ucide doar dacă te aflai într-o stare care te împiedica să-l omori. Ar fi fost ingenios. Aproape o provocare, în sine. Eram sigur că se putea face, dacă mă gândeam suficient de mult la asta. Dacă adunam destule informații. Poate că aș fi folosit echipamentul specializat potrivit.

Adevărul era că nu mă interesa nimic din toate aceste lucruri. Dar nu aveam de gând să-i spun femeii. M-am gândit că perspectiva de a-l captura pe ucigașul fratelui ei era un colac de salvare pe care îl puteam folosi pentru a o trage la mal. Probabil că era singurul lucru pe care-l puteam folosi. Ar fi fost o prostie să o opresc înainte ca picioarele ei să fie în siguranță pe uscat. Mai rău decât o prostie. Criminal. S-ar putea să nu fi fost serios când am vrut să prind un tip pe care nu l-am cunoscut niciodată. Dar am vorbit serios când am spus că o voi ajuta. Sinuciderea a răpit prea mulți veterani. Unul ar fi fost prea mult. Așa că, dacă puteam să împiedic să mai existe încă unul, asta aveam de gând să fac.

Am plănuit să o iau încet. Să-i dau timp să înțeleagă că poliția era cea mai bună opțiune. Aveam de gând să o înșel, da. Pe termen scurt. Dar mai bine înșelat decât mort.

*

Femeia se îndepărtă de Jeep și rămase nemișcată pentru o clipă, privind fix la pământ. Părea mai mică decât înainte. Încovoiată. Dezumflată. În cele din urmă s-a uitat la mine. Și-a strecurat pistolul la brâu și a întins mâna.

— Eu sunt Michaela. Michaela Fenton. Și înainte să spui ceva... da. Michael și Michaela. Am fost gemeni. Părinții noștri au crezut că e drăguț. Noi nu.

Am ridicat din umeri.

— Eu sunt Reacher.

Mâna ei era lungă și îngustă și puțin rece. Degetele ei s-au încolăcit în jurul meu. A strâns, iar eu am simțit un mic fior care mi-a străbătut brațul.

— Ei bine, Reacher. S-a îndepărtat, s-a uitat în stânga și în dreapta ei, iar umerii ei păreau să se lase și mai mult. Cadavrele. Cred că ar trebui să facem ceva cu ele. Ai vreo idee?

Era o întrebare bună. Dacă Dendoncker și-ar fi trimis gorilele după mine, le-aș fi lăsat leșurile undeva unde nu le-ar fi putut rata. De exemplu, pe peluza din fața casei. Sau în patul lui. Ca să fie clar mesajul pe care i-l transmiteam. Nu-mi place să las loc de neînțelegeri. Dar Dendoncker nu i-a trimis după mine. Și dacă voiam cu adevărat să-l capturăm, ar fi fost nevoie de o abordare mai subtilă. Ascunderea cadavrelor ar fi fost cea mai bună mișcare. Ceva care să ne țină cărțile ascunse. Dar ne aflam în mijlocul deșertului. Soarele era sus pe cer. Săparea mormintelor nu făcuse parte din planurile mele când mă trezisem în acea dimineață și simțeam că fusesem suficient de flexibil pentru o zi.

Am spus:

— Unul dintre ei trebuie să aibă un telefon. O să sunăm la 911. Lasă poliția să se ocupe de asta.

— E înțelept? Tipii ăștia au fost în mod evident... ei bine, nu au murit din cauze naturale.

— O să fie bine.

— Dar poliția nu va trimite o grămadă de detectivi? Echipe de criminaliști? Tot tacâmul? A făcut o pauză pentru un moment. Uite, dacă trebuie să plătesc un preț pentru ceea ce am făcut, nu mă deranjează. O să accept ceea ce merit. La momentul potrivit. Dar nu vreau să ajung la închisoare în timp ce Dendoncker este aici, liber. Și nu vreau ca vreo

anchetă uriașă să ne stea în cale și să ne împiedice să-l prindem.

Agenda mea era diferită. Speram ca poliția să trimită o grămadă de oameni. Cât mai mulți posibil. Voiam ca ei să se înghesuie peste tot. Nu e deștept să încerci să răpești pe cineva când legea te urmărește. Mă bazam pe Fenton să realizeze asta. Doar că nu încă.

— Asta face parte din plan. Am scos ceea ce speram să fie un zâmbet liniștitor. Ai spus că Dendoncker este paranoic. Dacă vede poliția adulmecând pe aici, va intra în panică. Va face o greșeală. Ceva ce putem folosi.

— Cred că da.

Nu părea convinsă.

M-am îndreptat spre tipul pe care îl împușcase ultimul și l-am căutat în buzunare. Avea un mănunchi de chei pe un inel cu un medalion pătrat de plastic. Una era pentru un vehicul. Un Ford. Două păreau chei de casă. Una era de yală. Era nouă și strălucitoare. Cealaltă era pentru o încuietoare. Era veche și zgâriată. M-am gândit că era pentru o clădire separată. Un garaj, poate. Sau o magazie. Tipul avea și un telefon. Și un portofel. Nu avea niciun act de identitate în el. Nici cărți de credit. Dar 200 de dolari în bancnote de 20, pe care i-am luat. Pradă de război. E corect.

În buzunarele celuilalt tip mort am găsit o captură similară. Avea un breloc de chei cu același tip de suport de plastic. Una dintre chei era de la un Dodge. Două erau de yale. Și una era o cheie de broască, veche și zgâriată. Avea un portofel cu 120 de dolari în bancnote de 20 de dolari. Și un telefon cu carcasa crăpată. Am apăsat degetul mare al tipului pe butonul său central și l-am ținut acolo până când s-a aprins ecranul.

— Unde ne aflăm, mai exact? am întrebat-o pe Fenton.

Ea a ridicat din umeri.

— Toată lumea din oraș îi spune doar *Copacul*. Așteaptă o secundă. O să văd ce pot găsi.

Și-a scos telefonul, a răsfoit ecranul, apoi l-a ridicat pentru ca eu să-l văd.

— Poftim. Harta.

Când operatorul de la urgențe a intrat pe fir, i-am dat coordonatele și i-am spus că am văzut doi tipi împușcându-se în timpul unei dispute. Apoi am șters telefonul de amprente și l-am aruncat.

Am întrebat-o pe Fenton:

— Jeep-ul tău e distrus?

— Nu. Nu am lovit copacul. Vezi și tu.

M-am apropiat de partea din față a Jeep-ului ei și m-am uitat. Era loc să strecori o hârtie de țigară între aripă și trunchiul copacului, dar nu mai mult. Trebuie să fie o șoferiță dată naibii.

Am spus:

— Bine. O luăm pe a ta. O lăsăm pe cealaltă aici.

— De ce? Un vehicul în plus ar putea fi util.

— Corect.

Jeep-ul contaminat cu siguranță ar putea fi util. Ca o altă bucățică suculentă pentru criminaliști. Nu ca mijloc de transport.

— Dar e un risc prea mare. Dendoncker se va speria când nu va avea vești de la băieții lui. O să trimită o echipă de căutare. Dacă vreunul dintre noi ar fi văzut cu Jeep-ul lor, ar da totul peste cap.

— Cred că da.

Am recuperat armele băieților, plus o șapcă de baseball și o pereche de ochelari de soare.

— Mă îndoiesc că poliția va sosi în curând. Dar ar trebui totuși să plecăm de aici.

— Încotro?

— Într-un loc privat. Avem multe de discutat.

— Bine.

Fenton s-a îndreptat spre partea șoferului din Jeep și a ridicat parbrizul.

— La hotelul meu.

A pornit motorul și a trecut în marșarier, apoi s-a așezat cu un picior pe frână, cu celălalt apăsând pe ambreiaj. Ambele ei mâini erau pe volan. În partea de sus. În poziția de la ora douăsprezece. Strângea puternic. Degetele îi erau albe. Venele și tendoanele începuseră să se umfle. A închis ochii. Pieptul i se ridica, ca și cum ar fi avut probleme cu respirația. Apoi și-a recăpătat controlul. Încet. Și-a relaxat strânsoarea. A deschis ochii, care au lăsat să curgă câteva lacrimi.

— Îmi pare rău.

Și-a șters obrajii, apoi a pus piciorul drept pe pedala de accelerație și a ridicat ambreiajul.

— Mă gândeam la Michael. Nu-mi vine să cred că nu mai este.

Capitolul 7

Fenton forța Jeep-ul. Suspensia îmbătrânită scârțâia din toate încheieturile. Motorul zăngănea. Transmisia a urlat. Nori de fum întunecat au ieșit din țeava de eșapament. Răsucea constant de volan, șerpuind stânga-dreapta, dar totuși se lupta să ne mențină în linie dreaptă. Am încercat să mă concentrez asupra drumului din față, dar după zece minute m-a surprins uitându-mă în jos la piciorul ei drept.

— DEI, a spus ea. Afganistan.

Voia să spună "dispozitiv exploziv improvizat". Era un termen care nu-mi plăcea. Devenise răspândit în timpul celui de-al doilea Război din Golf. Probabil că fusese inventat de vreun tip de la PR al guvernului pentru a face ca armele insurgenților să pară de joasă tehnologie. Nesofisticate. Ca și cum nu ar fi fost nimic de care să ne facem griji. Pentru a evoca imaginea că ar fi fost confecționate de niște nepricepuți în peșteri și pivnițe. De fapt, era exact invers. Știam foarte bine. Eram într-un complex din Beirut, cu ani în urmă, când un camion basculant încărcat cu 12.000 de kilograme de explozibil a intrat pe porțile cazărmii. Două sute patruzeci și unu de pușcași marini și marinari americani au murit în acea zi. Cincizeci și opt de parașutiști francezi au fost uciși într-un alt atac în apropiere. Și de atunci lucrurile nu au făcut decât să se înrăutățească. Creatorii de bombe au acum acces la componente electronice complexe. Detonatoare de la distanță. Declanșatoare cu infraroșu. Senzori de proximitate. Au devenit experți în poziționare. Disimulare. Și au devenit și mai răi. Mai nemiloși. Pe lângă cuie și fragmente de metal concepute pentru a sfâșia carnea umană, își încarcă în mod obișnuit dispozitivele cu agenți bacterieni și anticoagulanți. Astfel, chiar dacă victimele lor supraviețuiesc exploziei inițiale, este foarte probabil să sângereze sau să moară din cauza unor boli hidoase.

Am lăsat gândurile la o parte și am întrebat-o: — În armată?

Ea a dat din cap.

— Grup de informații militare numărul 66. Din Wiesbaden, Germania. Dar asta nu s-a întâmplat în timp ce eram în uniformă. Nu am primit nicio Inimă Purpurie.

— Te-ai alăturat unui contractor privat?

Ea a clătinat din cap.

— Nu e pentru mine. Nu am timp pentru tipii ăia. Spuneți-mi că sunt nebună, dar nu cred că războaiele ar trebui să fie purtate pentru profit.

— Și atunci cum? Nu mulți civili merg în Afganistan.

— Eu am fost. Este o poveste lungă. O să ți-o spun altă dată. Între timp, spune-mi despre tine? Cum ai ajuns de la Poliția Militară în acest loc? Pe jos? Dintre toate drumurile, din toate orașele...

— Și asta e o poveste lungă.

— Touché. Așa că o să te întreb direct. Ești urmărit? Ești un fel de fugar?

M-am gândit o clipă la întrebarea ei. La ultimul oraș în care fusesem. În Texas. Plecasem cu o dimineață înainte. În grabă. Am dat de o mică problemă acolo. A avut loc un incendiu. O clădire distrusă. Și trei cadavre. Dar nu a existat un risc major se afle. Nimic despre care să știe.

Am spus:

— Nu. Nu sunt un fugar.

— Pentru că dacă ești, nu te judec. Nu după ce m-ai văzut făcând azi. Să-l opresc pe Dendoncker este importantă pentru mine. E tot la ce mă gândesc acum. Și dacă o vom face, vor exista riscuri. Trebuie să avem încredere unul în celălalt. Așa că trebuie să știu. De ce ești aici?

— Niciun motiv special. Sunt în drum spre vest. Un tip m-a luat cu mașina. A trebuit să se oprească și să se întoarcă în est, așa că am coborât.

— Ai coborât? Sau ai fost dat jos?

— Am coborât.

— Te-ai grăbit atât de tare încât ai uitat să-ți iei bagajele? Haide! Ce s-a întâmplat cu adevărat?

— Nu am niciun bagaj. Și aș fi putut să merg mai departe cu tipul ăla. El m-a rugat să o fac. Dar nu-mi place să mă întorc. Îmi place să continui să merg înainte. Așa că am coborât.

— Bine. Să începem cu începutul. Nu ai bagaje? Chiar așa?

— De ce aș avea nevoie de bagaje? Ce aș putea pune în ele?

— O să mă hazardez și o să spun, nu știu, că ești într-o călătorie prin țară, așa că... haine? Pijamale? Articole de toaletă? Obiecte personale?

— Port hainele de pe mine. Au articole de toaletă la hoteluri. Iar obiectele mele personale sunt în buzunar.

— Ai un singur set de haine?

— De câte are nevoie o persoană?

— Nu știu. Mai mult de unul. Ce te faci când trebuie spălate?.

— Le arunc și cumpăr altele.

— Nu e o risipă? Și nepractic?

— Nu.

— De ce nu le iei acasă? Să le cureți? Să le refolosești?

— Nu-mi place să spăl. Nici spălătoriile nu sunt genul meu. Sau casele.

— Deci, cu alte cuvinte, ești un om al străzii?

— Spune-i cum vrei. Realitatea este că nu am nevoie de o casă. Nu în acest moment. Poate că voi avea una, într-o zi. Poate îmi voi lua un câine. Poate mă voi așeza la casa mea. Dar nu încă. Nu pentru multă timp de acum încolo.

— Și ce vei face? Vei hoinări prin țară?

— Asta e ideea.

— Cum? Ai măcar o mașină?

— Nu am simțit niciodată nevoia.

— Preferi să faci autostopul?

— Nu mă deranjează. Uneori iau autobuzul.

— Mergi cu autobuzul? Serios?

Nu am răspuns.

— Bine... Înapoi la tipul cu care mergeai în această dimineață. De ce, brusc, a vrut să se întoarcă?

— Voia să cumpere o mașină sport britanică veche. Fusese în Texas pentru a cumpăra una. Dar s-a răzgândit. Vânzătorul a încercat să-l jefuiască. Ceva legat de niște numere care nu se potriveau. Nu știu de ce e așa mare lucru. Nu prea mă pricep la mașini. Așa că a plecat din nou acasă. Undeva în vestul Arizonei. Voia să se calmeze. Avea nevoie de cineva la care să se plângă. Așa că m-a luat pe mine. În fața unui motel de lângă El Paso.

— Stai puțin. Nu suntem nici pe departe pe ruta obișnuită spre vest de la El Paso.

— La radio au spus că autostrada I-10 era blocată. Un fel de accident în lanț. Așa că a luat-o pe drumuri lăturalnice. A tăiat prin colțul de sud-vest al New Mexico. A ajuns până la granița cu statul Arizona. Apoi i-a sunat telefonul. Era soția lui. Avea o pistă pentru o altă mașină veche. De data asta în Oklahoma.

— Dar tu ai vrut să mergi în continuare spre vest. De ce? Ce e acolo pentru tine?

— Oceanul Pacific.

— Nu înțeleg.

— Să zicem că a fost un capriciu. Eram în Nashville, Tennessee. E o formație care îmi place, acolo. I-am prins la câteva cluburi, apoi, când eram în drum spre ieșirea din oraș, a zburat o pasăre ciudată pe lângă mine. Pentru o clipă am crezut că e un pelican. Nu era, dar m-a făcut să mă gândesc la Alcatraz. Ceea ce m-a făcut să mă gândesc la ocean.

— Și ai crezut că oceanul e undeva pe drumul ăsta?

— Nu. M-am plictisit să aștept o altă cursă. Am început să merg pe jos. Și am văzut o structură uriașă de piatră pe marginea autostrăzii cu o săgeată care arăta în direcția asta. Un obelisc. Sau un monument. Era acoperit cu sculpturi și modele fanteziste. Și m-a făcut curios. M-am

gândit că, dacă semnul este atât de elaborat, cum va fi orașul?

— Poți să vezi cu ochii tăi, a spus ea. Aproape am ajuns.

Capitolul 8

Urcasem treptat de când plecasem de la *Copac* și chiar în acel moment am ajuns pe creasta dealului, iar orașul a apărut în fața noastră. Se întindea sub noi, poate la o jumătate de kilometru distanță. Puteam vedea grupuri de clădiri cu pereți de stuc deschis la culoare și acoperișuri de teracotă. Era greu să înțeleg cum arătau. Părea că locul era format din două ovale aproximative. Se suprapuneau parțial, ca o diagramă Venn desenată de un copil cu mâna tremurândă. Clădirile din segmentul din stânga erau mai joase. În principal, cu un singur nivel. Zidurile lor păreau puțin mai rugoase. Erau împrăștiate un pic aleatoriu. Cele din cealaltă parte erau mai înalte. Mai drepte. Mai uniform dispuse. Secțiunea din centru avea clădiri care erau și mai înalte. Puteam să văd arcuri și curbe și curți interioare. Poate că era cartierul municipal. Poate că barurile și restaurantele erau tot pe acolo. Dacă exista așa ceva în locul ăsta.

În partea îndepărtată a orașului, un șir de coaste metalice înalte ieșea din pământ și se întindea spre est și spre vest cât vedeai cu ochii. Păreau solide. Permanente. Neprimitoare. Erau așezate foarte aproape una de alta, iar vârfurile lor erau ascuțite și tăioase. Am presupus că terenul de dincolo de ele aparținea Mexicului. Arăta cam la fel ca terenul de pe partea americană. Înclinația s-a accentuat din nou și a apărut o pantă de câteva sute de metri care era neamenajată, ca un fel de no man's land. Apoi, în vârful pantei, au început din nou clădirile. Puteam vedea un alt set de ziduri de stuc deschis la culoare și acoperișuri de teracotă care se întindeau până departe în zare.

— Ce părere ai? a spus Fenton.

— Cred că îmi scapă ceva.

Dendoncker tocmai ordonase ca Fenton să fie ucisă. Mai avea cel puțin trei persoane pe statul său de plată. Fenton vorbise despre el de parcă ar fi fost a doua întrupare a lui Al Capone, doar că, cu un plus de nebunie. Asta însemna că

trebuie să aibă sediul undeva unde se putea susține un nivel decent de criminalitate. Protecție. Droguri. Prostituție. Cel mai probabil, chestiile obișnuite. Dar orașul ăsta nu părea mai mult decât o zonă retrasă și adormită. Genul de loc în care ai veni ca să-ți treacă insomnia. Aș fi surprins dacă ar fi avut vreodată probleme cu furtul din magazine.

Am întrebat:

— Dendoncker s-a născut aici?

Fenton nu a răspuns. Părea pierdută în gânduri.

Am întrebat-o din nou:

— Dendoncker s-a născut în oraș?

— Ce? a spus ea. Nu. S-a născut în Franța.

— Deci, din Statele Unite, poate din toată lumea, a ales să se stabilească aici. Mă întreb de ce. Ce altceva mai știi despre el?

— Nu atât de multe pe cât mi-aș dori. Fenton a privit drumul din față fără să vorbească, apoi a revenit la întrebarea mea. Bine, numele lui complet este Waad Ahmed Dendoncker. Tatăl său era german. Mama lui era libaneză. A locuit la Paris până la vârsta de optsprezece ani, a făcut liceul acolo, apoi a fost acceptat la Universitatea din Pennsylvania. A fost un copil destul de inteligent, după toate mărturiile. Și-a luat bacalaureatul și a rămas să facă un doctorat în inginerie, dar a renunțat după optsprezece luni. S-a întors în Franța, s-a plimbat prin Europa și Orientul Mijlociu timp de câțiva ani, iar apoi i-am pierdut urma. Nu am mai putut găsi nicio urmă a lui până în 2003, când a reapărut în Irak. A început să lucreze pentru armată ca unul dintre acei translatori / intermediari/ mediatori. Apoi, prin 2007, guvernul a demarat un program pentru a aduce o grămadă dintre acei tipi în Statele Unite, pentru a-i feri de represalii. Dendoncker a aplicat în mai 2008. Procesul de verificare este destul de minuțios, așa că nu și-a primit viza decât în aprilie 2010. Guvernul l-a instalat într-un oraș numit Goose Neck, Georgia, și i-a găsit un loc de muncă la o fabrică de prelucrare a cărnii de pui. Nu a ieșit cu nimic în

evidență. Prezența sa la cursuri a fost impecabilă. A călătorit destul de mult, dar numai în cele mai mici din cele patruzeci și opt de state, și a petrecut mult timp în bibliotecă. Apoi, după un an, a renunțat și s-a mutat aici.

Fenton a luat-o la stânga după primele două clădiri de la marginea orașului și a început să se strecoare printr-un labirint de străzi sinuoase.

— Îl înțeleg că nu vrea să taie găini pentru tot restul vieții, am spus. Dar asta nu explică de ce a ales locul ăsta.

— Am o teorie. Fenton a trecut printr-o arcadă și a intrat într-o curte care fusese transformată în parcare. Imediat după ce a ajuns aici, Dendoncker a pus pe picioare o afacere. În secret. O deține prin intermediul a jumătate de duzină de societăți fantomă. Asta implică o nevoie puternică de discreție. Deci rezultă că nu ar vrea ca operațiunea sa să atragă prea multă atenție. Acest loc este perfect pentru asta. E izolat, ascuns la capătul unui singur drum, care intră sau iese. Populația e în scădere de ani de zile. Localnicii spun că se transformă într-un oraș fantomă. În plus, nu există niciun punct de trecere a frontierei pe o rază de kilometri. Oficial sau neoficial. Gardul este sigur. Nu au fost raportate breșe de mai mult de zece ani. Așa că nu există nimic de care vreun departament sau agenție să se intereseze.

— Ce fel de afacere a pus pe picioare?

— Catering. O companie numită *Pie in the Sky, Inc*.

Fenton a rămas în dreapta și a continuat până la capătul îndepărtat al rândului de spații. A condus până la ultimul loc. Se afla între o furgonetă de culoare albă mată și un perete gol și a tras mașina până la capăt, astfel încât Jeep-ul era destul de bine ascuns.

— Deci, de ce ar avea nevoie să stea departe de lumina reflectoarelor? Crezi că se ascunde de Inspecția Sanitară?

— Nu e vorba de ceea ce gătește. Sau cum. Ci, pentru cine. Este o companie specializată. Face mese la bordul aeronavelor, dar nu pentru companiile aeriene obișnuite.

Doar pentru avioane private. Dendoncker are contracte cu o jumătate de duzină de operatori. Oamenii lui împachetează mâncarea. O pun în acele cutii metalice speciale sau în cărucioare, în funcție de cantitate. Le duc la aeroport. O încarcă direct în avion. Și recuperează containerele după aceea. El furnizează și însoțitorii de bord.

Desigur, aranjamentul ar putea fi total nevinovat. Oamenii care zboară cu avioane private au nevoie de mâncare și băutură la fel ca și cum ar fi blocați în clasa economică a unui 737. Dendoncker și-ar fi putut ascunde implicarea în compania lui pentru că are o grămadă de foste soții cărora le datorează bani. S-ar putea să fie reticent în privința plății impozitelor. Sau ar putea fi vorba de cu totul altceva. Aeroporturile de pe care operează majoritatea avioanelor private nu sunt ca JFK sau LAX. Securitatea este minimă. Pentru pasageri. Și pentru serviciile de asistență. Înțeleg că o astfel de configurație ar putea oferi anumite oportunități unui tip ca Dendoncker. Și de ce ar vrea să nu se vadă cum vine și pleacă.

Fenton a oprit motorul Jeep-ului.

— Ar putea să transporte droguri. Diamante. Arme. Cam orice.

Am întrebat:

— Ai vreo dovadă?

— Doar suspiciuni în acest moment. Dar nu este nefondată. Să luăm ca exemplu prima mea zi în echipajul lui Dendoncker. Am fost trimisă să înlocuiesc o altă femeie. Ca însoțitoare de bord. A fost o chestie de ultim moment. Ea era bolnavă. Sau știa ce o așteaptă. Toată experiența a fost scârboasă. Eram noi două și patru pasageri. Ticăloși bogați. Încercau în mod constant să ne pipăie. Făceau sugestii despre servicii suplimentare pe care le-am putea face. Un tip era obsedat de piciorul meu. Tot încerca să-l atingă. Era cât pe ce să-l duc în baie și să-l bat până moare cu el. Nici măcar mâncarea nu i-a distras atenția. Sau băutura. A fost obscen. Cele mai scumpe lucruri pe care ți le poți imagina.

Caviar-Kolikof albinos. Șuncă-Jamón Ibérico. Brânză Brie. Șampanie-Boërl & Kroff. Coniac-Lecompte Secret. Din belșug. O duzină de containere. Unele mari. Și uite cum stă treaba. Am folosit doar zece dintre ele. Două au rămas neatinse.

— Poate că au comandat prea mult. Sau Dendoncker a umflat factura.

— Nu. Voiam să mă uit în cele de rezervă în timp ce cealaltă femeie era la baie, dar aveau sigilii pe ele. Chestii mici. Mici bucăți de plumb prinse pe fire scurte și subțiri. Parțial ascunse de zăbrele. Aproape că nu le-am văzut. Așa că am verificat containerele pe care le-am deschis. Nu erau sigilii rupte pe niciunul dintre ele.

— Ce s-a întâmplat cu cele sigilate?

— Au fost descărcate la aeroportul de destinație. Alte două au fost puse în locul lor. De aceeași mărime. Aceeași formă. Același tip de sigilii.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă ați fi deschis unul din greșeală?.

— M-am gândit să încerc asta, dar avionul a zburat înapoi gol. Niciun pasager nou nu s-a urcat la bord, așa că nu a fost nevoie să deschid vreun container. Și când m-am gândit la zborul de plecare, mi-am dat seama de ceva. Cealaltă femeie era cea care alegea întotdeauna ce container trebuia să deschidem. La momentul respectiv, părea rezonabil. Eu eram nouă, ea avea experiență, știa unde sunt lucrurile. Dar mai târziu am simțit altceva, ca și cum m-ar fi îndepărtat de cele sigilate. Și a fost aceeași imagine de bază cu toate celelalte zboruri la care am lucrat. Pasageri diferiți. Destinații diferite. Dar întotdeauna existau containere care nu erau luate în considerare.

Fenton a coborât din Jeep. A pornit spre o ușă aflată în centrul laturii lungi a curții. Am urmat-o. Am văzut că clădirile de pe toate cele patru laturi fuseseră inițial separate. Acum erau unite între ele. Unele ieșeau în afară. Altele erau așezate în spate. Dar toate aveau aceeași

înălțime. Acoperișul care le unea era continuu și uniform. Trebuie să fi fost adăugat mai târziu.

Fiecare secțiune originală a clădirii avea un semn montat pe peretele frontal. Am presupus că acestea indicau ocupantul inițial. Erau o mulțime de nume. O mulțime de afaceri și servicii diferite. Un fierar. Un tâmplar. Un magazin de feronerie. Un loc de cumpărat provizii. Un depozit. O întreagă parte fusese un salon. Probabil că locurile fuseseră inițial independente, dar acum logourile lor aveau toate aceeași formă. Foloseau aceleași culori. Același font. Ușile și ferestrele erau dispuse în configurații diferite, dar erau în același stil. Foloseau aceleași materiale. Arătau aceeași vârstă. Și fiecare dintre ele avea un dreptunghi de sticlă montat pe peretele de lângă ușă, de mărimea unei tastaturi de securitate obișnuite, dar fără butoane. Am întrebat:

— Ce este acest loc?

— Hotelul meu. Unde stau. Unde stăm noi, de fapt.

M-am uitat pe toate cele patru laturi.

— Unde este recepția?

— Nu există. Locul este fără personal. Este un concept nou. Face parte dintr-un lanț nou. Sunt în cinci orașe. Poate șase acum. Nu-mi amintesc.

— Deci, cum faci rost de o cameră?

— Se rezervă online. Nu te întâlnești cu nimeni. Nu interacționezi cu nimeni. Asta e frumusețea.

— Cum faci rost de o cheie? Ți-o trimit prin poștă?

Fenton a clătinat din cap.

— Nu există o cheie fizică. Îți trimit prin e-mail un cod QR.

Nu am spus nimic.

— Un cod QR. Știi cum e. Ca un cod de bare bidimensional. Îl afișezi pe telefon, iar scanerele de lângă uși îl citesc. Este excelent.

— Da?

— Da. Mai ales dacă se întâmplă să faci o rezervare cu un act de identitate fals. Și un card de credit fals. Și o adresă de e-mail inventată. În felul ăsta, nimeni nu te poate urmări.

— Asta nu va funcționa pentru mine. Eu nu am un act de identitate fals. Nu am nici un fel de card de credit. Sau un telefon.

— Oh. Ea a ridicat din umeri. Ei bine, nu contează. O să vedem cum facem mai târziu.

— Sunt camere de luat vederi. Am arătat cu degetul spre o pereche de camere. Erau montate pe peretele de lângă locul de parcare al Jeep-ului. O cușcă din plasă le proteja. Cineva ar putea să te urmărească în acest fel.

— Ar putea încerca. Camerele par să funcționeze. Dar dacă cineva încearcă să le acceseze fișierele, nu va vedea nimic. Va primi doar un ecran alb. Asta e frumusețea antrenamentului pe care ți-l dau la Fort Huachuca. Este un dar folositor oricând.

Capitolul 9

Fenton se juca cu telefonul ei, apoi a ținut ecranul acestuia în fața unui scaner aflat sub un semn pe care scria *Carlisle Smith, Wheelwright.* Ușa s-a deschis cu un clic. Am urmat-o înăuntru. Nu puteam să-mi imaginez nimic grav desfășurându-se acolo. Camera era plină de culori pastelate, perne și fotografii nostalgice alb-negru. Plus lucrurile standard de hotel. Un pat. O canapea. O zonă de lucru. Un dulap. O baie. Tot ce ai putea avea nevoie pentru o noapte confortabilă, cu excepția unui filtru de cafea. Nu era niciun semn de așa ceva. Dar era o valiză, gata de călătorie, așezată lângă ușă. Fenton m-a văzut uitându-mă la ea.

— Obiceiuri vechi. A împins valiza pe roți până la pat. Întotdeauna să fii gata de plecare. S-a întors să se uite la mine. M-am gândit că mă voi muta din nou astăzi. Am sperat că va fi cu Michael. Dar, de fapt, știam. Nu era nicio șansă. Întotdeauna voi pleca singură. Trebuia doar să fiu sigură. Nu a fost o surpriză. Dar totuși, acolo, la *Copac*, am avut o revelație. Mai tare decât mă așteptam. M-am simţit pierdută pentru o secundă sau două. Îmi pare rău că a trebuit să vezi asta. Nu se va mai întâmpla din nou. Acum, să ne concentrăm. Haide, simte-te ca acasă.

Mi-am dat seama că era un minut după ora 3:00 P.M. Mi-era foame. Micul dejun fusese cu mult timp în urmă. M-am trezit devreme, în El Paso. Nu știam dacă Fenton mâncase ceva în acea zi. Dar trebuie să fi consumat multă adrenalină. M-am gândit că mâncarea ne va ajuta pe amândoi. Am sugerat să comandăm ceva. Fenton nu s-a opus. Doar și-a scos telefonul.

— Pizza merge pentru tine?

Fenton a luat scaunul de sub birou și a tastat pe ecran. M-am așezat pe canapea. Am așteptat până când a terminat să comande mâncarea, apoi am spus: — Ți-am spus de ce sunt aici. Acum e rândul tău.

A făcut o pauză, ca și cum și-ar fi adunat gândurile.

— Totul a început cu mesajul lui Michael, cred. Am fost mereu apropiați, așa cum sunt majoritatea gemenilor, dar n-am mai ținut legătura. El nu mai era la fel. Nu după ce a plecat din armată. Cred că ar trebui să explic asta. A fost într-o chestie numită *TEU*. O unitate de susținere tehnică. Sunt tipii care sunt experți în dezamorsarea bombelor și în războiul chimic.

— Am auzit de ei. Dacă o altă unitate curăță o zonă și găsește muniție chimică, apelează la TEU.

— Așa ar trebui să facă. Dar asta nu se întâmplă întotdeauna. Un soldat nu știe întotdeauna cum arată un proiectil de artilerie chimică. În Irak, inamicul nu avea așa ceva, după cum știi. Nu în mod oficial. Așa că nu sunt marcate cum trebuie. Sau sunt marcate greșit în mod deliberat. În plus, arată ca alte obuze. În special proiectilele de semnalizare, pentru că au o cameră separată pentru materialul precursor. Și chiar dacă băieții știu că sunt implicate substanțe chimice, uneori încearcă să le manipuleze singuri. Nu vor să aștepte. În cel mai bun caz, poate dura douăsprezece ore pentru ca TEU să răspundă. Uneori douăzeci și patru. Asta înseamnă până la o zi în plus de expunere la lunetiștii inamici și la mine-capcană. Și o zi în plus în care nu curăță alte zone. Asta lasă alte ascunzători pe care insurgenții le pot găsi și ataca, sau pe care civilii le pot găsi, putând fi răniți sau uciși. Așa că, destul de des, echipa lui Michael ajungea la o locație și o găsea contaminată. Precum la prima locație la care au intervenit. Era o cameră de cărămidă, sub pământ. Niște băieți din infanterie au căzut literalmente în ea. Au spart tavanul. Au început să scormonească, apoi s-au răzgândit. Proiectilele de acolo erau vechi. Erau în stare proastă. Probabil că băieții au spart unul fără să-și dea seama. Conținea iperită. Unul dintre prietenii lui Michael a fost expus. A fost oribil.

— A supraviețuit?

— A scăpat cu greu. L-au evacuat cu ajutorul medicilor. Spitalul i-a indus o comă înainte ca simptomele mai grave să se instaleze. Asta l-a scutit de multă agonie. Și probabil i-a salvat viața.

— Michael a fost expus?

— Nu cu acea ocazie. Dar a făcut-o mai târziu. Vezi, orice este legat de obuze chimice, TEU trebuie să se debaraseze de ele. Dacă zona în care sunt găsite este locuită, trebuie să mute obuzele înainte de a le putea arunca în aer. Iar dacă există vreo particularitate neobișnuită, trebuie să le recupereze pentru a putea fi studiate. Asta i s-a întâmplat lui Michael. Transporta o pereche de obuze pe care niște capetele seci doreau să le ducă înapoi la baza din Aberdeen. Le avea în partea din spate a Humvee-ului său, îndreptându-se spre un aeroport cu un Black Hawk. Unul dintre ele a avut o scurgere. I-a făcut rău. A reușit să se întoarcă la bază, dar medicii nu au crezut că simptomele sale sunt reale. Nu avea arsuri. Nu avea bășici. Nu-i lipseau părți ale corpului. A fost acuzat că se preface și a fost tratat ca un dependent de droguri pentru că pupilele i se micșoraseră. Orice pentru a da vina pe el, nu pe armată. A avut spasme. Dureri în piept. Nu se putea opri din vomitat. Întregul său sistem gastro-intestinal era dat peste cap. În cele din urmă l-au trimis în Germania. La un spital de acolo. I-au trebuit săptămâni întregi ca să-și revină.

— Asta e grav.

— A fost. Modul în care l-au tratat a fost destul de rău. Dar adevărata lovitură? Michael, și prietenul lui cu iperita, și o grămadă de alții care au fost răniți - armata a refuzat să recunoască. Pentru nici pentru ei nu a existat o Inimă Purpurie. Știi de ce? Otrava nu s-a scurs în timpul unui angajament activ, așa că rănile lor nu au fost considerate ca fiind cauzate de acțiuni inamice. Era ca și cum armata le spunea că și-au făcut singuri aceste lucruri îngrozitoare. Și știi ce? În exact aceleași circumstanțe, pușcașii marini își decorează oamenii. Pur și simplu nu era corect. Michael era

demoralizat. A părăsit armata la sfârșitul următoarei misiuni. A fost în derivă câțiva ani și cred că a luat-o razna. Am tot încercat să mă apropii de el. Dar apoi am avut și eu problemele mele. Și-a mângâiat piciorul. Și eram ocupată cu munca mea.

— Cu ce te ocupi?

— Sunt tehnician de laborator. Într-un loc de lângă Huntsville, Alabama.

— Ăsta e jobul care te-a trimis în Afganistan?

Ea a dat din cap.

— M-am dus să supervizez niște probe. Lucruri pe care trebuia să le aducem înapoi și să le analizăm. Șeful meu știa că am fost în armată. A crezut că voi fi în regulă. După aceea, am ieșit din peisaj pentru o vreme. Operație. Kinetoterapie. Și apoi am fost puțin deprimată. Mai puțin conștientă de mine însămi. Dar când am primit mesajul lui Michael, m-a zguduit. A fost ceva ce nu am putut ignora.

— Ce spunea?

— ”M, ajutor! M”. Era scris de mână pe spatele unei cărți de vizită de la un loc numit *Red Roan*. Este o cafenea aici, în oraș.

— Deci ai lăsat totul baltă și ai venit?

— Am renunțat la tot. Dar nu am venit aici imediat. Vechile obiceiuri mor greu. Mai întâi, am făcut niște săpături. Am luat legătura cu prietenii lui. Câteva dintre contactele mele. Am încercat să aflu în ce ar fi putut fi implicat. Unde ar fi putut fi. Toți au spus că nu știu. Câțiva au promis că vor întreba. Apoi, un amic din 66 mi-a spus despre un tip, un fel de agent. Dacă erai veteran și voiai să lucrezi, și nu te interesa dacă era legal, el te putea ajuta. Am luat legătura cu el. L-am presat puțin. A recunoscut că l-a prezentat pe Michael lui Dendoncker. Indirect. L-am presat mai mult și a recunoscut că a plasat câțiva tipi la Dendoncker de-a lungul anilor. Uneori, Dendoncker voia doar pe cineva care era fost militar. Alteori voia oameni cu abilități specializate. Tipul și-a amintit că a plasat un fost

lunetist care era expert în puști de calibrul 50. Michael a fost angajat pentru că se pricepea la minele terestre.

— Se pare că Dendoncker ar putea face contrabandă cu arme.

— Acesta a fost și primul meu gând. Așa că am venit aici. M-am interesat. Dar nu am găsit niciun semn de la Michael sau de rețele de contrabandă sau de alte tipuri de infractori. Eram disperată. Atunci am luat din nou legătura cu agentul și l-am rugat să mă pună în legătură cu Dendoncker. Mă așteptam la o discuție în contradictoriu, dar a fost super cooperant. Mi-a spus că îi fac o favoare. Dendoncker era în căutarea unui alt recrut. Nu era o anume specializare militară. Trebuia doar să fie o femeie. Eram îngrijorată de ceea ce ar putea însemna asta. Dar mi-am dat seama că viața fratelui meu era în joc. Așa că am spus că e în regulă. Să aranjeze totul.

— Și ai primit slujba, pur și simplu?

— Nu. Trecutul meu era în regulă, dar am inventat câteva referințe false pentru a-l înfrumuseța puțin. Apoi am avut un "interviu". Cu mâna dreaptă a lui Dendoncker. Un tip uriaș și înfiorător. M-a dus în deșert și m-a pus să demonstrez că știu să trag, să demontez o armă, să conduc și așa mai departe.

— Nu cumva Dendoncker a făcut legătură cu Michael? Aveți practic același nume.

— Nu. Avem nume de familie diferite. Al lui era Curtis. Și al meu a fost, evident, la fel. Apoi m-am căsătorit. Am luat numele soțului meu. Și l-am păstrat și după ce a fost ucis. În Irak.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară. Nu e vina ta.

Fenton s-a uitat în altă parte. Am așteptat până când s-a întors spre mine.

Am spus:

— Dendoncker îl voia pe Michael pentru că știa despre minele de teren?

— Așa mi-a spus tipul.

— Ce legătură are asta cu afacerea de catering?

— Nu știu. Bănuiala mea e că Dendoncker e un fel de furnizor. Face contrabandă cu tot ce vor clienții lui și le vinde. Probabil că are nevoie din când în când de experți care să evalueze marfa.

— Dar Michael a rămas aici?

Fenton a dat din cap.

— Nu ai intrat în contact cu el, nici măcar după ce ai intrat la Dendonker?

— Nu. Am încercat, dar a trebuit să fiu discretă. Apoi, acum două zile, am văzut o femeie pe care am recunoscut-o. Renée. Lucra la firma de catering a lui Dendoncker, ca și mine. Cu un alt partener. Aveam ture diferite. Și era acolo de mai mult timp. Știa mai bine cum stau lucrurile.

— De unde o cunoșteai?

— Nu o cunoșteam. O văzusem în fotografii. Cele pe care Michael le avea cu vechea lui unitate.

— Era la locul unde se încarcă containerele pentru avioane?

Fenton a clătinat din cap.

— Nu. La *Red Roan*. Locul de unde Michael a trimis cartea de vizită. Am urmărit-o când a plecat. Am încolțit-o la hotelul ei. A recunoscut că Michael era în oraș și că încă lucra pentru Dendoncker. Dar la un proiect special. A jurat că nu știa despre ce e vorba. Doar că Michael trebuia să facă teste în deșert din când în când.

— Mine de teren?

— Poate. Fenton a ridicat din umeri. Așa că am rugat-o pe această Renée să aranjeze o întâlnire între mine și Michael. A refuzat. A spus că este prea periculos. Părea cu adevărat îngrozită. Așa că am rugat-o să îi dea măcar un bilet lui Michael din partea mea. A fost de acord cu asta.

— Ce ai scris?

— Ceva simplu. Am spus: ”Sunt aici. Contactează-mă. Voi face tot ce este nevoie pentru tine”. Și i-am dat o adresă de

e-mail. Una pe care o pregătisem special. Nimeni altcineva nu o știa.

— Asta a fost acum două zile?

— Da. Mi-a spus că s-ar putea să nu poată să-i trimită biletul lui Michael imediat. Apoi a venit un e-mail în această dimineață. Am știut că Michael are probleme din momentul în care l-am citit. M-am temut de ce e mai rău. Dar trebuia să aflu cu siguranță.

— De unde ai știut?

— Din modul în care era adresat mesajul. Eu semnasem biletul cu Mickey. Așa îmi spuneau cei care mă cunoșteau când eram copil. E-mailul care a venit, care stabilea întâlnirea la *Copac*? A fost scris pentru Mickey.

— Și? E clar că Michael te cunoștea când erai copil.

— Nu înțelegi. Când eram mici ne jucam mereu de-a soldații și spionii. Am început să facem chestia aia din filme în care folosești numele real al celeilalte persoane doar dacă ești în pericol. În bilet s-a folosit numele meu real. Deci, ori Michael era în pericol, ori biletul meu a fost interceptat și cel care a răspuns nu cunoștea rutina noastră.

— Ce s-a întâmplat cu femeia care a luat biletul?

— Renée? Nu știu. M-am dus în camera ei de la hotel în această dimineață, imediat ce am primit e-mailul. Unele dintre hainele ei fuseseră luate din dulap. Toată lenjeria ei intimă dispăruse. La fel și articolele de toaletă. Cred că ceva a speriat-o. După ce i-a dat biletul lui Michael. Cred că a fugit pentru a-și salva viața.

Capitolul 10

Telefonul lui Fenton a sunat și o clipă mai târziu s-a auzit o bătaie la ușă. A șoptit:

— Pizza.

M-am mutat de-a lungul laturii patului, unde să nu fiu la vedere. Am auzit-o pe Fenton deschizând ușa și mulțumindu-i curierului. Apoi a luat un prosop din baie, l-a întins pe pat ca pe o față de masă și a așezat cutia pătrată uriașă.

Am mâncat în tăcere. Când am terminat, am întrebat:

— Ai spus că Dendoncker inspectează cadavrele. Unde? La locul faptei? Sau pune să le ducă undeva?

— Întotdeauna o face la morgă. Îi place ca trupurile să fie așezate și examinate cum trebuie. Tot tacâmul.

— Medicul legist este pe statul lui de plată?

— Nu știu. Ar putea fi, cred.

— Asta înseamnă că, pentru a reuși, trebuie să depășim trei obstacole. Să-l convingem pe Dendoncker că unul dintre noi este o amenințare pentru el. Să-l facem să creadă că acea persoană a fost ucisă. Și să-l convingem pe medicul legist să coopereze. E o sarcină grea.

— Am ajuns la aceeași concluzie. Fenton și-a îndepărtat o firimitură de pe bărbie. M-am gândit la asta în timp ce mâncam. Este o treabă dificilă. Dar nu este imposibil. Și am o modalitate prin care putem face și una și cealaltă, dacă joci rolul mortului.

— Cum?

— Bine. Primul obstacol. Fă-l pe Dendoncker să creadă că ești o amenințare. Asta e ușor. Tot ce trebuie să faci este să joci rolul lui Mickey. Dendoncker e deja convins. A trimis doi tipi să-i întindă o ambuscadă. Tipii ăia nu s-au întors, așa că Dendoncker trebuie să fie de două ori mai convins că Mickey e o problemă până acum.

Nu am spus nimic.

— Al doilea obstacol. Fă-l pe Dendoncker să creadă că ești mort. Asta e mai greu, dar totuși realizabil. O vom face

stabilind o altă întâlnire cu Mickey, la care voi participa în numele lui Dendoncker. Apoi...

— Cum o aranjăm?

— Bazele sunt deja puse. Dendoncker trebuie să fi pus mâna pe biletul meu, pentru că a folosit adresa de e-mail de pe el. Dar nu știa că eu i l-am trimis, altfel nu ar fi fost nevoie de prima întâlnire. Și-ar fi trimis oamenii direct după mine. Așa că, voi scrie un alt bilet. Scrisul de mână va fi același, ceea ce va pecetlui afacerea.

— Un alt bilet care să spună ce?

— Că nu a venit nimeni azi, așa că hai să încercăm din nou.

— Va ști că nu e adevărat. Cel puțin crede că băieții lui au dispărut. Și dacă are urechi în interiorul departamentului de poliție, va ști că sunt morți.

— Bineînțeles că va ști. Dar nu asta e problema. Nu-i va păsa dacă Mickey îl minte. Tot ce va dori să facă este să elimine amenințarea pe care o reprezintă cât mai repede și mai curat posibil. Și ce va face? Să-l lase pe Mickey acolo, liber să vină la el oricând vrea, pentru că nu a spus adevărul? Nu. Va sări pe șansa de a-l elimina. Va fi de acord cu întâlnirea, și va face o dublă înșelătorie. Din nou.

— Să zicem că ai dreptate. Să zicem că e de acord. Și apoi ce se întâmplă? Mai trimite încă vreo doi tipi? Poate mai mulți?

— Nu. În bilet voi spune că Mickey știe că nu comunică cu Michael. Dar e dispus să plătească zece mii de dolari pentru informații despre locul unde se află Michael. Și că va trata doar cu mine.

— Cum îi vei da biletul lui Dendoncker?

— Îl voi da adjunctului său. Voi cere să mă întâlnesc cu el. Îi spun că am fost abordată de un tip în fața la Red Roan. O să te descriu. Va fi credibil, pentru că ei presupun că ultimul bilet i-a fost adus de Renée lui Michael, din moment ce ea a dispărut. Și dacă vor mușca nada, vor fi de acord cu o altă

întâlnire. Ne vom întâlni amândoi. Iar eu te voi împușca. Cel puțin asta îi voi raporta lui Dendoncker.

M-am gândit un moment.

— E un risc mare pentru tine dacă nu te cred.

— Nu prea cred. Fenton numără pe degete. Scenariul, cu cineva care îl folosește pe unul din echipajul lui Dendoncker să ducă un bilet? Se potrivește. Scrisul de mână de pe bilet? Se potrivește. Adresa de e-mail la care ar fi trebuit să trimită Dendoncker? Se potrivește. Biletul care cere o întâlnire? Se potrivește. Totul este plauzibilă. O pot vinde. Am mai făcut chestii de genul ăsta înainte, trebuie să ții cont.

Nu am răspuns.

— Bine, a spus Fenton. Da. Există un risc. Dar dacă îl accept sau nu este alegerea mea.

— Acum este corect. Să-i convingi să stabilească o întâlnire ar putea funcționa. Dar ce se întâmplă dacă trimit pe cineva cu tine? Sau dacă au pe cineva ascuns, care te urmărește? Nu poți raporta pur și simplu o împușcătură. Trebuie să punem în scenă una. Și trebuie să pară reală.

— Asta e destul de ușor. Am mai făcut-o și înainte. În Kosovo, cu ani în urmă. Eram acolo într-o misiune. Aveam nevoie de un avantaj asupra unui gangster local, așa că l-am făcut să creadă că a ucis un tip despre care am dezvăluit că era un diplomat american. De fapt era vorba de sânge fals într-o pungă specială, un detonator, un transmițător și niște bandă adezivă. Armata a furnizat toate astea, bineînțeles, dar știu de unde au venit. De la un magazin din New York. Aș putea să le comand să vină aici. Mai este nevoie de gloanțe oarbe, dar am deja câteva. Le-am adus cu mine. Nu știam ce fel de lucruri mă va pune Dendoncker să fac și m-am gândit că ar putea fi nevoie să evit să omor pe cine nu trebuie.

Trucul cu gloanțele oarbe și sângele fals ar putea funcționa. Știam, din experiență. Doar că nu în Kosovo. Și nu cu un diplomat.

Am spus:

— Rămâne medicul legist. Ar putea fi o problemă dacă îi este loial lui Dendoncker. Va trebui să fim atenți.

— Este adevărat. Deși sunt sigur că ar putea fi convins să se îmbolnăvească. Dacă este încurajat așa cum trebuie. Fenton mi-a făcut cu ochiul. Dar poate că e mai bine să lăsăm asta pentru final. Ar trebui să vedem dacă Dendoncker mușcă, mai întâi.

— Avem nevoie și de o rană care să pară convingătoare. Avem nevoie ca Dendoncker să creadă că este reală. Chiar dacă numai pentru un minut.

— Nici aici nu este o problemă. Atunci când agenții se infiltrează sub acoperire, folosesc adesea o rană falsă pentru a ascunde o cheie de cătușe sau o lamă. În acest fel, o au chiar dacă sunt capturați și dezbrăcați. Funcționează, chiar dacă sunt percheziționați. Psihologie 101. Oamenii evită instinctiv contactul cu rănile. Poți obține chestia asta de la locul care vinde sânge fals. Voi adăuga câteva la comandă.

Fenton a dat la o parte cutia goală de pizza și și-a ridicat valiza pe pat. A deschis-o și a luat o carte de vizită și un pix dintr-un buzunar.

— Este la fel ca cea pe care am folosit-o înainte. A început să scrie. Am luat o duzină, pentru orice eventualitate.

După un minut, Fenton a lăsat stiloul jos și mi-a arătat cartea de vizită. Pe o parte era o poză cu un cal. Un red roan, am presupus. Își scrisese mesajul pe verso, alături de adresa cafenelei. Mie mi s-a părut în regulă. Am dat din cap. A pus cartea de vizită jos, și-a luat telefonul și a scris un sms.

— Am spus că tocmai am fost contactată de un străin furios care m-a rugat să duc un bilet cuiva pe nume Michael. Să țineți degetele încrucișate.

Răspunsul a venit în decurs de un minut.

— În regulă, a spus Fenton. Era mâna dreaptă a lui Dendoncker. Vrea să ne întâlnim. Vrea să-i dau biletul. Cred că a funcționat.

Fenton s-a ridicat în picioare și a scos o geacă din geantă. Pentru a-și ascunde arma.

Am întrebat:

— Unde vă întâlniți?

— La Border Inn. S-a întors spre ușă. Celălalt hotel al meu. E un loc obișnuit. Am rezervare sub numele meu real, dar e doar de fațadă. Eu nu stau niciodată acolo. Nu-ți face griji. Mă întorc repede.

*

Ușa s-a închis în urma ei și în cameră s-a făcut brusc liniște. Era goală, cu doar o urmă din parfumul ei care să-mi amintească faptul că fusese acolo. M-am întors pe canapea și m-am întins. Am vrut să pun niște muzică în capul meu. Asta ajută întotdeauna să treacă timpul. M-am gândit că John Primer s-ar potrivi. L-a susținut pe Muddy Waters până când a murit. Apoi l-a susținut pe Magic Slim timp de paisprezece ani, până când a murit. Muzica lui John este cât se poate de bună. Dar oricât am încercat, muzica nu a venit. Pentru că eram îngrijorat. În legătură cu Fenton. Că va fi capabilă să vândă escrocheria noastră omului lui Dendoncker. Sau, mai rău, că nu va putea s-o vândă. Atunci ar fi ucis-o. Dacă era norocoasă.

Mi-am spus că trebuie să mă liniștesc. Fenton a fost în serviciul militar de informații. Avea o pregătire extensivă în tot felul de practici de război secret. Fără îndoială că putea convinge pe oricine de orice. Numai că gândul ăsta m-a îngrijorat și mai mult. Chiar nu știam nimic despre ea. Doar ceea ce mi-a spus ea. Cu alte cuvinte ceea ce voia ea să știu. M-am ridicat și am început să caut prin cameră. Nu mi-a făcut plăcere. Chiar dacă mă invitase înăuntru, mi-a revenit vechiul sentiment că sunt un intrus. Întotdeauna simțeam asta când cercetam casa unui mort. Am sperat că nu era o premoniție.

M-am uitat prin bagajul ei. Totul era bine împăturit sau rulat. Avea haine. Articole de toaletă. Muniție suplimentară pentru Glock. O proteză de rezervă pentru picior. O perucă

blondă. Ochelari, cu lentile simple. O trusă de pansament de campanie. Dar nimic care să spună că m-a mințit. Am verificat sub saltea. De-a lungul cusăturilor perdelelor. Sub canapea. Nu am găsit nimic. Am vrut să mă așez la loc, dar m-am oprit. Soluția era evidentă. Trebuia să plec. Să plec și să nu mă mai uit înapoi. Asta ar fi lăsat planul baltă. Avea nevoie de doi oameni. Fenton nu avea cum să o facă singură.

Am făcut un pas spre ușă. Și m-am oprit din nou. Dacă Fenton nu-l putea prinde pe Dendoncker, ce ar fi făcut? Mi-am imaginat-o cu un pistol la tâmplă. Și din nou. Nu-mi plăcea această imagine. Nu-mi plăcea deloc. Așa că m-am întors pe canapea și am așteptat în tăcere.

*

Nu s-a auzit nici un sunet de cheie în încuietoare. Doar un clic discret, șaptezeci și două de minute mai târziu. Apoi ușa s-a deschis și a apărut Fenton.

— Cred că au înghitit-o. Și-a verificat telefonul. Nu există încă nicio confirmare. Dar am făcut progrese în timp ce-l așteptam pe tip. Am comandat sângele fals și celelalte lucruri de care vom avea nevoie. Am cerut livrare rapidă. Va fi aici mâine dimineață. Sper doar că nu vor să se întâlnească în seara asta.

Am fost de acord. Dar asta nu era tot ce speram. Mai aveam încă două obstacole de trecut. Voiam să rămână așa.

Capitolul 11

Fenton s-a schimbat în pijamaua de mătase albastră și s-a urcat în pat. Eu mi-am păstrat hainele pe mine și m-am întins pe canapea. Și-a tras o mască peste ochi și a rămas nemișcată. Dar nu cred că a adormit direct. Respirația ei nu era în regulă. Era prea rapidă. Prea superficială. Prea încordată.

Și eu am ținut ochii deschiși și am rămas treaz ore întregi. Ceva mă deranja. Nu puteam să-mi dau seama exact ce anume, dar lumini roșii de avertizare clipeau în adâncul creierului meu. Mă împiedicau să mă liniștesc. Cred că în cele din urmă am ațipit în jurul orei 4:00 A.M. M-am trezit din nou la ora 7:00. de către Fenton, care mă striga pe nume. Stătea în pat. Masca îi era împinsă pe frunte. Avea părul ciufulit. Și își ținea telefonul la distanță de un braț.

— 11 P.M. Vocea ei era răgușită. În seara asta. Vor să te întâlnească. Am reușit.

Acesta nu era începutul de zi pe care îl speram. Eram treaz de cincisprezece secunde și deja nu mai aveam decât un singur obstacol.

Am spus:

— Ar fi bine să răspunzi. Amintește-le - doar tu, neînarmată, iar înțelegerea este bani în schimbul informațiilor.

Fenton s-a jucat un moment cu telefonul. Un minut mai târziu, am auzit un ping.

— În regulă. Au fost de acord.

După încă un minut, telefonul lui Fenton a făcut un alt fel de zgomot. Era un mesaj primit. Fenton l-a citit, apoi și-a întins telefonul ca să-l văd.

— Cârlig, momeală și plasă. E adjunctul lui Dendoncker. Îmi spune să mă pregătesc pentru o treabă în seara asta.

Fenton s-a întins pe spate pe grămada de perne și s-a apucat să tasteze la telefon.

— OK. Am căutat medici legiști în zona asta. A apărut un singur nume. Un anume doctor Houllier. Se pare că el este

doctorul pentru orice aici. Se află la centrul medical. Clădirea mare din mijlocul orașului. Vom aștepta livrarea și apoi vom merge acolo. Trebuie să ajungă înainte de prânz. Ar trebui să avem destul timp.

— Nu putem merge amândoi. M-am ridicat în picioare. Livrarea. Va avea nevoie de o semnătură?

Fenton a dat din cap.

— Ar fi bine să faci tu asta. Mă duc eusă vorbesc cu doctorul.

*

Fenton a făcut ceva pe telefonul ei pentru a comanda micul dejun. Eu am făcut un duș. Am auzit o bătaie la ușă când mă îmbrăcam și când am ieșit din baie am simțit miros de cafea. Era sublim. Nimic nu se compară cu prima ceașcă a zilei. Fenton comandase și burrito. Am mâncat în tăcere. Apoi am strâns farfuriile de hârtie, am luat ochelarii de soare de care îl deposedasem pe tipul de la *Copac* și am pornit spre ușă.

— N-ai armă?

Fenton părea îngrijorat.

— Mă duc într-o clădire oficială. Vor fi detectoare de metale.

— În orașul ăsta? Nu prea cred.

— Nu merită riscul. Și nici nu am nevoie de armă. Dacă doctorul e cinstit, îl voi convinge să mă ajute. Dacă e în omul lui Dendoncker, va fi nevoie de mai mult decât o armă pentru a-l convinge.

*

Am ieșit din cameră și am părăsit curtea prin arcul prin care trecuse Fenton cu mașina. Era o dimineață frumoasă. Perfectă pentru plimbări. Soarele era strălucitor, dar temperatura era confortabilă. Ultima urmă de răcoare din noaptea deșertului încă nu fusese alungată. Cerul era atât de limpede și atât de albastru încât, dacă l-ai fi pictat, oamenii ar fi spus că ai fi exagerat culoarea. Străzile erau înguste și șerpuitoare, iar clădirile care le mărgineau păreau

vechi și simple. Ca și cum ar fi răsărit cu ani în urmă de-a lungul căilor pe care oamenii le străbăteau cu măgarii sau catârii sau orice alte animale pe care le foloseau pentru a-și trage căruțele. Nu exista nicio planificare. Nici un artificiu. Mi-i puteam imagina pe oamenii dinăuntru, ducându-și viața, având grijă de familiile lor, făcându-și treaba. M-am uitat în sus, la acoperișuri. Unele aveau antene de televiziune, dar nu vedeam niciun stâlp de telefonie mobilă. Asta nu făcea decât să sporească impresia unui loc pe lângă care trecuse progresul. Probabil că nimic substanțial nu se schimbase de zeci de ani. Nimic, cu excepția sosirii lui Dendoncker.

Am găsit centrul medical fără probleme. Era o clădire solidă, butucănoasă, făcută din piatră deschisă la culoare. Era construită cu mândrie. Asta era clar. Fuseseră implicați meșteri adevărați. Puteai să-ți dai seama de asta după atenția la detalii în ușă, la ferestre și la rame. Înăuntru, o reprezentare ornamentată a Toiagului lui Hermes era încastrată în podeaua albă și lustruită. O lampă mare, în formă de glob, atârna chiar deasupra ei. Tavanul era bombat. Era pictat cu scene care înfățișau istoria medicinei, de la peșteri la spitale, terminând undeva înainte de cel de-al Doilea Război Mondial. După stilul său, clădirea ar fi putut fi un tribunal sau o bibliotecă. Dar dacă închideai ochii, nu aveai nicio îndoială că te aflai într-un spital. Mirosul era inconfundabil.

Zona de recepție era nesupravegheată. Exista un birou mare, făcut din tec bogat. Suprafața sa strălucea după ani de zile de lustruire. Un laptop stătea într-o parte, închis, împreună cu un dosar din piele și un caiet. Pe perete se afla un anuar într-o ramă. Era de modă veche, cu litere albe separate, presate în spațiile dintre rolele de țesătură de pluș de culoare vișinie. Nu făcea nicio mențiune despre morgă. Probabil că nu era genul de loc la care medicilor le place să-și facă reclamă.

Am intrat pe o ușă aflată în partea laterală a biroului. Aceasta ducea spre un coridor care era plin de uși simple din lemn. Aveau numere, dar nu și nume. La capătul celălalt era o scară. Am coborât. În parte, pentru că în anuar figurau tot felul de saloane, clinici și săli de examinare la etajele superioare. Și în parte din instinct. Mi s-a părut potrivit ca morții să fie ținuți sub pământ.

Am ieșit pe un alt coridor. Era luminos. Din tavan atârnau tuburi fluorescente triple, la intervale dese. Dar doar o singură pereche de uși. Erau etichetate *Morgă*. În timp ce mă apropiam, am auzit o voce. A unui bărbat. La început m-am gândit că trebuie să fie cu altcineva. Nu puteam să deslușesc toate cuvintele, dar când mi-am dat seama de felul formal de a vorbi, mi-am dat seama că era doar o singură persoană. Dicta. Probabil notițe medicale. Probabil într-o reportofon. Am ridicat mâna să bat la ușă. Dar m-am oprit. Era timpul să recapitulăm faptele.

Nimic din ceea ce îi puteam spune doctorului nu avea să facă vreo diferență.

M-am întors, am urcat înapoi pe scări și am ieșit în stradă.

Capitolul 12

M-am îndretat spre Red Roan și am trecut pe lângă el. Doar din curiozitate. Tema barului erau cursele de cai. Părea nepotrivită, având în vedere clădirile învecinate. Și neatractiv, așa că am continuat până la un restaurant aflat mai jos pe stradă. Era mai mic. Mai normal. Am comandat două cafele negre la pachet și le-am dus înapoi la hotel. Fenton a deschis ușa în clipa în care am bătut la ușă.

— Ei bine? A lăsat ușa să se închidă. Spune-mi.

I-am întins una dintre cești. Pungile cu sânge fals, detonatoarele în miniatură și materialul pentru a face imitații de răni erau așezate pe pat. Arma ei era și ea acolo. Pe noptieră era un pahar plin de gloanțe.

— Ai trecut la gloanțe oarbe?

Ea a dat din cap.

— Da. Dar medicul legist? Cum a mers?

Gloanțele oarbe erau mai bune decât gloanțele reale într-o astfel de situație. Dar tot erau periculoase, de aproape. Dacă apăsai pe trăgaci când gura țevii era în contact cu capul tău, jetul de gaze pe care îl emitea putea fi fatal. Știu. Am investigat două cazuri în armată. Unul s-a dovedit a fi un măgar care a făcut pe prostul de prea multe ori. Celălalt a fost cu totul altceva.

Mi-am pus cafeaua pe birou.

— Michaela, trebuie să vorbim despre ceva. Planul ăsta. Nu va funcționa. E timpul să ne gândim la un plan B.

— Medicul legist nu va coopera? Fenton și-a trântit ceașca pe noptieră atât de tare încât cafeaua a țâșnit din fanta din capac. De ce nu? Care a fost problema? Cât de tare l-ai lucrat?

— Nu am de gând să mint. Nu am vorbit cu el. Nu avea rost. Sunt prea multe alte găuri în plan. Este mort din față. Trebuie să găsim o alternativă.

— Ai spus chiar tu că sunt trei obstacole. Amenințarea, moartea și medicul legist. M-am ocupat de primul și de al doilea. Nu-mi vine să cred că te-ai speriat la trei. Știam că ar

fi trebuit să mă duc eu însumi. Niciodată să nu trimiți un bărbat să facă treaba unei femei. Mă duc eu acum. O să mă ocup eu de asta.

Fenton a pus mâna pe pistolul. I-am ținut calea.

I-am spus:

— Nu contează care dintre noi vorbește cu el. Sau dacă niciunul dintre noi nu o face. Rezultatul va fi același. Tipul ori e pe statul de plată al lui Dendoncker, ori nu e. E de partea noastră, sau nu e. S-ar putea să trebuiască să-l convingem, să-l amenințăm sau să-l mituim. În orice caz, nu există nicio garanție a unui rezultat. Chiar dacă este de acord să ne ajute, putem avea încredere în el? Dacă se răzgândește mai târziu? Dacă i se face frică? Și dacă se dă la o parte, cum se va comporta Dendoncker? Va împunge cadavrul? Corpul meu. Îl va împunge? Îl va înjunghia? Va tăia o parte din el? Îl va împușca?

Fenton nu a răspuns.

— Și este puțin probabil ca Dendoncker să vină singur. Câți oameni va aduce? Ce arme vor avea? Cine va mai fi în clădire?

Fenton a ridicat din umeri.

— Și dacă îl prindem, ce facem după aceea? Vom avea nevoie de timp pentru a-l face să mărturisească. Unde am putea merge? Cât timp ar dura? Unde este cea mai apropiată secție de poliție, după ce terminăm?

— Am înțeles. Fenton și-a încrucișat brațele. Dar tot ar putea funcționa.

— Ar putea. Nimic nu este imposibil. Eu i-aș da o șansă de reușită de cincizeci și cinci la sută. Nu mai mult. Cu un risc ridicat de daune colaterale.

— Îmi asum aceste riscuri.

— Eu nu. Nu când există alternative.

— Nu există alternativă. Trebuie să mergem înainte. Bine. Vom schimba rolurile. O să le spun că sunt bolnavă. Voi juca rolul lui Mickey la întâlnire. O să mă prefac că sunt

împușcată. O să-i las să mă ducă la morgă. Mă voi ocupa eu însumi de Dendoncker când va apărea.

— Asta nu va funcționa. Dacă ești bolnavă, vor trimite pe alții în locul tău. Care te vor ucide, de adevăratelea, dacă nu-i omori tu primă. Caz în care niciuna dintre situații nu ar ajuta.

— Bine. Deci, mergi și tu la întâlnire. Stai la pândă în întuneric până când apare toată lumea. Apoi împușcă-mă cu un glonț orb înainte ca altcineva să aibă ocazia. Nu le va păsa cine a tras, atâta timp cât sunt moartă. Sau vor crede că sunt.

— Ce se va întâmpla când îți vor verifica pulsul?

Fenton a rămas tăcut.

— Sau dacă îți dau o lovitură în cap, ca să se asigure că ești moartă?

Fenton a deschis gura, apoi a închis-o din nou fără să vorbească.

Am spus:

— De ce să nu-l băgăm pe Dendoncker la închisoare? Este un agent federal pe care îl cunosc. Poți avea încredere în el. Ai putea lucra cu el. Rămâi sub acoperire. Furnizează informații. Nu pentru asta te-ai antrenat?

— Asta ar dura prea mult. Trebuie să o facem în seara asta. Voi găsi o cale. Cu sau fără tine.

— De ce este atât de urgent? Cel mai bun mod de a-l onora pe Michael este să ne luăm timp să o facem cum trebuie. Ce zici de băieții de la imigrări, de exemplu? Cine l-a autorizat pe Dendoncker să intre în State? Sunt plini de resurse. Și dacă au făcut o greșeală, vor dori să o îndrepte. Pentru a evita rușinea, dacă nu altceva.

— Nu e vorba doar de Michael. Nu a fost niciodată.

— Nu? Atunci despre cine altcineva este vorba?

— Nu știu nume. Oameni nevinovați.

— Veteranii din echipa lui Dendoncker?

— Nu. Străini la întâmplare.

— Cine? Ce fel de necunoscuți?

Fenton a tras aer în piept.

— Reacher, e ceva ce nu ți-am spus. Știu ce face Dendoncker cu acele avioane. Ce are de gând să transporte în ele. Bombe.

— De unde știi?

— Știu pentru că Michael le făcea.

Capitolul 13

Fenton a dat la o parte pungile cu sânge fals și s-a așezat pe pat. Și-a pus capul în mâini. Și-a sprijinit coatele pe genunchi. A stat complet nemișcată mai bine de un minut. Apoi s-a îndreptat în sus.

— Nu te-am mințit, Reacher. Doar că nu ți-am spus tot adevărul.

— Ar fi bine să îl spui acum. Dacă vrei să mă răzgândesc.

— OK. Ne întoarcem până la momentul în care am părăsit armata. Am intrat în poliție. M-am alăturat FBI-ului. Am devenit agent special. Procesarea probelor a fost specialitatea mea. Am lucrat în câteva birouri de teren, m-am descurcat bine și, ca urmare, am fost repartizată la TEDAC. Știi ceva despre asta?

— Nu prea multe.

— Este Centrul de analiză a dispozitivelor explozive teroriste. Gândește-te la el ca la aducerea criminalisticii pe câmpul de luptă. A început în timpul celui de-al doilea Război din Golf. Trupele noastre au fost lovite. Cineva a avut ideea de a colecta probe și de a le trimite la Quantico. O echipă a fost formată pentru a analiza tot ce venea. Au găsit modalități de a identifica dispozitivele explozive improvizate. Pentru a se apăra împotriva lor. Ca să le dezamorseze. În cele din urmă, au reușit să identifice autorii bombelor. Uneori chiar până la un individ. Alteori până la o fabrică. Componentele recuperate spun o poveste. La fel și tehnicile folosite. Chiar și modul în care este răsucit un fir poate fi semnificativ. Echipa a avut atât de mult succes încât s-a extins și s-a mutat într-o nouă bază în Alabama. Domeniul său de aplicare s-a extins, de asemenea. Acum are o misiune la nivel mondial, fără constrângeri de timp. Informațiile sunt împărtășite cu partenerii. Au fost efectuate arestări pe tot globul cu ajutorul TEDAC. Londra. Berlin. Addis Abeba. Toate în ultimele câteva săptămâni. Se aduc dovezi din tot mai multe locuri și din timpuri mai îndepărtate. Am auzit că materialul din Lockerbie, Scoția,

este pe drum. Și din Yemen. Și unele au sosit deja din Beirut, acea bombă mare din cazarmă, tot din anii '80.

Era cu un ecou ciudat din trecut. Mă gândisem mult, de-a lungul anilor, la tipul al cărui maxilar ajunsese în abdomenul meu. Și la ceilalți pușcași marini care au murit în acea zi. Dar nu mă gândisem prea mult la dovezile fizice. Știam că au fost examinate amănunțit la momentul respectiv. Examinate și analizate de experți, cu cele mai bune instrumente și tehnici disponibile pe atunci. M-am gândit că, odată ce toate indiciile și pistele au fost cercetate, tot ce a mai rămas ar fi fost eliminat. Curat. Aruncat. De preferință, incendiat. Nu mi-am imaginat niciodată că va fi adus înapoi în State, atât de mult timp după toate decesele.

Ea a spus:

— Există o inițiativă pentru a facilita acest tip de muncă. Se numește ICEP. Programul internațional de colectare și cercetare. Eu am făcut parte din ea. Specialiștii sunt trimiși în țările partenere pentru a ajuta la formarea specialiștilor. Aceasta inițiativă include Afganistanul. Datorită trecutului meu, am fost trimisă acolo. La o scenă a unei explozii care nu fusese curățată corespunzător. Este o tactică clasică a Al-Qaeda. Ei ascund o grămadă de dispozitive. Unele evidente. Altele, nu atât de mult. Restul e istorie. Pentru piciorul meu, cel puțin.

— De aceea te-ai mutat să lucrezi într-un laborator?

— Da. Dar nu am părăsit Biroul. Nu mai puteam să lucrez pe teren, așa că m-au lăsat să mă recalific. Acum sunt tehnician în recuperare biologică. Sau am fost. Am scos amprente, dar mai ales de pe dispozitive mai vechi. Am recuperat fire de păr și tot ceea ce putea produce ADN. A fost fără evenimente, plictisitor, dar uneori foarte satisfăcător. Ca acum o lună. Am avut un caz în care era implicat un tip care a lucrat pentru o companie petrolieră din Kuweit. A venit o informație care susținea că era un simpatizant al Al-Qaeda, în Irak. Biroul a pus la cale o operațiune și l-au înregistrat pe bandă lăudându-se unui

agent sub acoperire despre cum obișnuia să construiască bombe într-un subsol din Abu Ghraib. Au comparat datele și locurile, au scos o grămadă de probe care nu fuseseră încă procesate și ghici ce? Am găsit amprenta lui pe un fragment de bombă de pe marginea drumului. O stea de aur pentru mine. Închisoare pe viață pentru el. Am fost fericită cu acest rezultat. Spre deosebire de ultimul meu caz. Apoi a apărut o bombă neexplodată. Asta e Sfântul Graal pentru noi. Totul este intact. E un festin de dovezi. Nici aceasta nu era diferit. Erau o grămadă de lucruri care săreau în ochi. În primul rând, a fost găsită în Statele Unite, nu a fost adusă aici din altă parte. În al doilea rând, avea un cip GPS în ea, care, după cum bănuiam, trebuia să le permită teroriștilor să știe când ținta lor era aproape, astfel încât să o detoneze. Dar ca rezervă. Pentru că al treilea lucru aparte a fost că avea și o telecomandă.

— Nu știu ce este asta.

— Bine. E cam așa. Sunt două părți. Una trimite un semnal radio. Cealaltă trimite un răspuns. Una era în bombă. Cealaltă ar fi fost transportată de țintă. Probabil fără ca el sau ea să știe. Cred că ar fi trebuit să fie declanșatorul principal.

— Dar dacă altceva a trimis un semnal și a declanșat-o?

— Nu funcționează în felul ăsta. Fiecare pereche are un cod. Dacă codul nu se potrivește, nu se întâmplă nimic. De aceea cred că nu s-a declanșat. Cealaltă parte a telecomenzii nu trebuie să fi ajuns în raza de acțiune înainte de a fi găsită bomba. Ceea ce e un noroc. Din cauza tuturor vieților care au fost salvate. Și din cauza celui de-al patrulea lucru de acolo. O amprentă. Chiar pe telecomandă. A ajuns la mine pentru identificare.

— A cui era?

— Era a lui Michael.

— Ce ai făcut?

Fenton a rămas tăcută pentru o clipă. S-a uitat la podea. Apoi s-a uitat la mine.

— Am fost șocată, evident. Am verificat de două ori amprenta. Am verificat-o de trei ori. Dar nu era nicio greșeală. Era a lui Michael.

— Ar putea...

— Mai e ceva. Mi s-a dat și cartea de vizită de la Red Roan pentru a o examina. Nu era nimic scris pe ea. Am inventat partea asta, pentru că am omis partea cu bomba. Era și un prezervativ înăuntru. Încă intact în ambalajul lui. Habar n-am de ce. Ca să pară că au căzut lucruri la întâmplare înăuntru din greșeală, dacă unul dintre băieții lui Dendoncker le-ar fi văzut, poate? Oricum, m-am gândit că Michael regreta. Voia să se oprească. Voia să iasă. Știa unde lucram. Știa cu ce mă ocupam. Știa că îi voi găsi amprenta. Era atât de clară. Și asta e ceva rar. Actualii artificieri poartă mănuși pentru că știu ce fel de lucruri putem recupera acum. Așa că, și nu sunt mândru de asta, am intrat în panică. I-am distrus amprenta. Și telecomanda. Și cartea de vizită de la Red Roan. Am șters toate înregistrările lor. Și am renunțat. Restul îl știi. Tot ce ți-am spus este adevărat.

— Ai mai aflat ceva?

Ea a închis ochii, apoi i-a deschis și a clătinat din cap.

— Nu. Nu am ajuns niciodată la Michael.

Am luat o înghițitură de cafea și am cântărit ceea ce îmi spusese Fenton. Fusese găsită o bombă cu o telecomandă conectată la ea. O amprentă digitală. O carte de vizită. Și un prezervativ. Dar niciun bilet. Ceva nu se potrivea.

Am spus:

— Bomba. De unde a fost recuperată?

— De pe un aerodrom privat.

— Acolo era ținta?

— Nu știu.

— Ce dimensiuni avea?

— Suficient de mică pentru a fi ascunsă. Suficient de mare pentru a face multe pagube. În funcție de locul în care a fost detonată, dacă ar fi fost mai puțin de cincizeci de victime ar fi fost un miracol.

— Și dacă a explodat într-un avion? Dacă ținta ar fi fost avionul, nu doar transportul. Dacă ar fi explodat deasupra unui oraș. Sau un centru comercial. Sau un stadion.

— Este posibil, dar puțin probabil. Bomba pe care am găsit-o era plină de șrapnel. Asta e o configurație antipersonal. Dacă ținta ar fi fost un avion, ne-am aștepta ca proiectilul să aibă o formă care să asigure că poate străpunge fuselajul sau cel puțin să provoace daune majore sistemului.

— Ai dreptate, cred. Dar ce zici de intervalul de timp, dacă au și alte bombe?

Ea a ridicat din umeri.

— Mâine. Săptămâna viitoare. Anul viitor. Ne putem permite să așteptăm?

— Câte bombe a făcut Michael?

Ea a ridicat din nou din umeri.

— Ar putea fi orice număr. Distribuite oriunde în țară.

Aveam în față sute de morți, potențiale. Poate mii. Dendoncker avea mijloacele necesare. Oportunitatea. Și existau o mulțime de grupuri cu bani pentru a o sponsoriza. Dintr-o dată, cele 50-50 șanse de daune colaterale nu mai părea atât de rău. Mi-am golit paharul.

— Așteaptă aici. Mă duc să vorbesc cu medicul legist.

Capitolul 14

Am mers mai repede. Soarele era mai fierbinte. Clădirile păreau mai apropiate. Trotuarele goale, mai înguste. Atmosfera era aproape opresivă. Am ajuns la centrul medical și am intrat direct înăuntru. Holul era la fel ca înainte, cu excepția faptului că la recepție era o femeie. Era greu de spus câți ani avea. Nu departe de a fi la limita greșită a vârstei de pensionare, aș putea spune. Părul ei era argintiu și era înfășurat într-o serie elaborată de împletituri. Ochelarii ei erau ascuțiți la tâmple, ca cei pe care îi văzusem în fotografii din anii 1960. Avea un șir discret de perle și o bluză îngrijită, crem. A ridicat privirea când m-am apropiat, dar când și-a dat seama că mă îndreptam spre ușa care ducea la subsol, și-a întors privirea. Un beneficiu al oamenilor lui Dendoncker care făceau afaceri acolo, cred. Dar nu mă bucuram că am fost confundat cu unul dintre gorilele lui.

M-am oprit în coridorul inferior și am ascultat la ușa de la morgă. Am auzit muzică. Era clasică. În principal pian. Ceva de Beethoven, m-am gândit. Am bătut la ușă și am intrat fără să aștept un răspuns. Imediat am fost lovit de duhoare. Era ca un zid invizibil. Alcătuit din lucruri pe care le mai mirosisem înainte. Sânge. Produse corporale. Dezinfectant. Conservanți Produse chimice. Dar era atât de puternic încât m-a oprit din drum.

În fața mea era un tip în centrul camerei. Avea părul alb. O halat alb de laborator. Ochelari cu rame metalice, pe un lanț. Aplecat în față. În spatele lui era un rând de uși de oțel. Cinci. În lateral, un birou. Pe el se afla un computer, care era oprit. Un teanc de formulare în alb. Și un stilou de lux.

Chiar în dreptul tipului se afla o masă metalică. Era făcută din oțel inoxidabil. Avea laturile ridicate, iar pe ea era întins un cadavru. Al unui bărbat. Era dezbrăcat. Partea de sus a craniului îi fusese tăiată cu ferăstrăul. Cutia toracică era crăpată. Abdomenul îi fusese tăiat. Sângele curgea de-a lungul canalelor de pe ambele părți ale mesei și se scurgea

pe un canal de scurgere. Un cărucior acoperit cu unelte. Erau ascuțite și pline e sânge. Mai era un alt cărucior, acoperit cu borcane pline de chestii gelatinoase roșii și maro, și un cântar. Cu un creier în tavă.

Tipul și-a dat ochelarii jos și s-a uitat la mine.

— Măcar ai bătut la ușă. Asta e ceva. Acum, cine ești tu? Ce vrei?

Părea un tip direct, așa că am decis să adopt o abordare directă.

— Numele meu este Reacher. Tu ești Dr. Houllier?

Tipul a dat din cap.

— Sunt aici pentru a-ți cere ajutorul.

— Înțeleg. În ce privință? Este cineva bolnav? E rănit?

— Vreau să nu vii la muncă mâine.

— Nici nu se pune problema. Lucrez aici de mai bine de patruzeci de ani și nu am lipsit nicio zi.

— E un record admirabil.

— Nu mă enerva.

— Bine, hai să încercăm altfel. Este un tip în acest oraș pe care cred că îl cunoști. Waad Dendoncker.

Ochii doctorului Houllier s-au îngustat.

— Ce-i cu el?

— Cât de bine îl cunoști?

Dr. Houllier a luat un bisturiu, încă îmbibat cu sânge, și l-a fluturat spre mine.

— Mai aruncă o dată o astfel de calomnie și la naiba cu jurământul meu. O să-ți scot inima. Nu-mi pasă cât de mare ești. A făcut un gest către cadavrul de lângă el. Poți vedea că știu cum să fac asta.

— Deci nu ești un fan.

Dr. Houllier a lăsat bisturiul înapoi pe masă.

— Lasă-mă să vă povestesc puțin despre istoria mea cu Waad Dendoncker. Drumurile noastre s-au intersectat pentru prima dată acum zece ani. Eram aici, la muncă. Ușa a zburat și s-a deschis. Și doi dintre băieții lui au dat buzna înăuntru. Fără să bată la ușă. Nu, scuzați-mă. Nu au spus un

cuvânt. Nu imediat. Mi-au dat doar un plic. Înăuntru era o fotografie. A fratelui meu. În fața casei lui. În Albuquerque. Vezi tu, eu nu sunt căsătorit. Părinții mei au murit. Donald era singura familie pe care o aveam. Tipul mi-a spus că, dacă vreau să-mi mai văd fratele în viață, trebuie să merg cu ei.

— Și te-ai dus?

— Bineînțeles că da. M-au urcat într-un Jeep vechi și mizerabil al armatei. Am plecat în deșert. Poate zece mile. E greu de ghicit acolo. S-au oprit când am ajuns la un grup de oameni. Dendoncker. Câțiva dintre oamenii lui. Și încă doi. Nimeni nu mi-a spus explicit, dar mi-am dat seama că erau clienți. Erau acolo să cumpere grenade de mână. Probabil că au cerut o demonstrație. Fusese săpată o groapă. Două persoane se aflau în ea. Ambele femei. Erau dezbrăcate.

— Cine erau?

— Nu am recunoscut pe nimeni. Mai târziu, tipul care m-a condus a spus că lucrau pentru Dendoncker. A spus că nu au ascultat ordinele lui. Asta era consecința. Dendoncker a aruncat o grenadă. Am auzit țipete când a căzut. Apoi o explozie. Ceilalți s-au repezit cu toții în față. Au vrut să vadă. Eu nu am vrut, dar Dendoncker m-a forțat. Crede-mă, am mai văzut răni înainte. Am văzut operații. Orice fel de măcel pe care ți-l poți imagina. Dar asta a fost mai rău. Ce s-a întâmplat cu trupurile acelor femei... m-a dezgustat. Mi s-a făcut rău, chiar acolo, la fața locului. Mă temeam că Dendoncker se va aștepta ca eu să mă ocup cumva de rămășițe. Dar nu. Un tip a folosit unul dintre jeep-uri. Avea o lamă de plug de zăpadă în față. A astupat gaura. Dendoncker și clienții săi au rămas acolo pentru a discuta afaceri. Cei doi tipi care mă aduseseră m-au dus înapoi la centrul medical. Mi-au spus că a doua zi, sau poate a doua zi, un cadavru va ajunge pe masa mea. Mi-au spus că trebuie să îl procesez, cu atenție, dar să nu păstrez nicio înregistrare oficială. Și să fiu gata să răspund la întrebări.

— De la Dendoncker?

— Da.

— Și dacă nu ai fi fost de acord?

— Au spus că va fi o altă groapă. Că îl vor arunca pe fratele meu în ea. Și m-ar fi pus să privesc când explodează grenada. Au spus că îmi vor tăia pleoapele, ca să fie siguri că văd totul.

— Cadavrul de care au vorbit. A apărut?

— Trei zile mai târziu. Nu puteam să dorm, imaginându-mi în ce formă va fi. Până la urmă era doar împușcat. Din fericire. Pentru mine, cel puțin.

— Câte de atunci?

— Douăzeci și șapte. Majoritatea împușcați. Unii înjunghiați. Câțiva cu craniul zdrobit.

— Dendoncker a venit să-i vadă pe toți?

Dr. Houllier a dat din cap.

— Apare de fiecare dată. Ca un ceasornic. Deși s-a mai liniștit puțin. Inițial a vrut o analiză detaliată. Conținutul stomacului. Reziduuri pe piele și sub unghii. Orice indiciu de călătorie în străinătate. Lucruri de genul ăsta. Acum se mulțumește cu un raport succint asupra cadavrului.

— Dar tot vrea să le vadă?

— Corect.

— De ce?

— Ar putea fi una dintre mai multe tulburări. Nu am de gând să-l analizez. Nu este domeniul meu. Iar el îmi dă fiori. De fiecare dată când apare, vreau să plece cât mai repede din biroul meu.

Nu am spus nimic.

— Să nu mai vorbim de asta. Ceea ce vreau cu adevărat este ca el să nu mai vină deloc. Dar nu-l pot obliga. Așa că găsesc o modalitate de a trăi cu el.

— Eu am o modalitate de a-l opri. Tot ce am nevoie este această cameră.

— Dacă vrei să-l oprești pe Dendoncker, și o vei face în această cameră, cineva va trebui să facă pe mortul. Tu?

Am dat din cap, apoi i-am povestit despre rana prin împușcare de la piept și despre recuzita pe care urma să o folosim pentru a o face să pară reală.

— Unde va avea loc împușcătura?

I-am spus locația pe care tipul lui Dendoncker i-o trimisese lui Fenton prin SMS.

— Înțeleg. Și cum o să ajungă corpul tău de acolo până aici?

Încă nu mă gândisem la asta. Când ai un plan plin de găuri, mai multe au obiceiul să apară.

— Nu știi, nu-i așa?

Nu am spus nimic.

— La ce oră ar trebui să fii împușcat?

— Puțin după ora unsprezece seara.

— Bine, o să te aduc eu însumi.

— Nu. Nu poți fi implicat. Gândește-te la fratele tău.

— Donald a murit. Anul trecut.

— Avea o soție? Copii?

— Nu avea copii. Nu-mi place soția lui. Și oricum e bolnavă. Cancer. Cu metastaze. Dacă Dendoncker ar căuta-o, ar fi moartă înainte de a afla în ce ospiciu se află. Așa că... O să-ți dau un număr de telefon la care să mă suni. E o linie directă. Ocolește 911, ceea ce va face lucrurile mai ușoare.

— Ești sigur?

— Da. Acum, Dendoncker nu va veni până dimineață. Asta înseamnă că va trebui să dormi aici. S-ar putea să aibă oameni care să supravegheze locul și nu ar fi bine ca un om mort să fie văzut plecând și întorcându-se. O să vin mai devreme și o să te pregătesc pentru depozitul de carne. Mă tem că vei avea un însoțitor, așa că nu pot ridica temperatura. Dar pot să-ți dau un sedativ ușor ca să nu începi să tremuri. Îți voi bandaja și ochii. Pentru orice eventualitate. Cât timp îți poți ține respirația?

Odată am rezistat puțin peste un minut fără să respir. Dar asta a fost sub apă. Înotând din greu. Luptând pentru viața

mea. Acum era diferit. Fără efort. Doar efortul de a rămâne complet nemișcat.

— Nouăzeci de secunde, am spus. Două minute, maxim.

— În regulă. O să fiu atent la timp. Îi voi distrage atenția lui Dendoncker dacă trage de timp prea mult. De obicei este rapid, așa că nu sunt prea îngrijorat. Acum, spune-mi. Și poți fi sincer. După ce-l oprești, ce ai de gând să faci cu el?

— Îl voi preda la poliție.

O strălufgerare de dezamăgire a trecut pe fața lui Houllier.

Am întrebat:

— Dendoncker vine de obicei singur? Sau își aduce gărzi de corp?

— Maimuțe, le-aș spune. Două. Unul intră primul pentru a verifica camera. Apoi Dendoncker și al doilea tip îl urmează.

— Arme?

— Nici una vizibilă.

— Asta e bine. Dar chiar și cu fratele tău în afara peisajului, există încă un risc. Pentru tine. Ai fi mult mai în siguranță acasă. Sau în afara orașului.

Houllier a clătinat din cap.

— Nu. Dendoncker are controlul de prea mult timp. Mi-am promis că, dacă voi putea opune rezistență vreodată, o voi face. Trebuie să mă îngrijorez doar pentru mine, cu Donald dispărut. Se pare că acum este momentul.

— Mulțumesc, doctore. Apreciez asta. Dar dacă te răzgândești...

— Nu mă voi răzgândi.

— Bine. Atunci, până diseară.

— Un ultim lucru, domnule Reacher. Eu sunt doctor. Am jurat să nu fac rău. Tu nu ai jurat nimic. Mai exact, în ceea ce-l privește pe Dendoncker. Sper că mă înțelegi.

Capitolul 15

M-am poziționat sub felinar la ora 23:00, așa cum am convenit.

Seara era răcoroasă. Fusesem în împrejurimi timp de trei ore pentru a mă asigura că sunt singur. Mi-aș fi dorit să am o haină. Aveam pe mine doar un tricou. Unul galben. Era imens. Era larg, chiar și pe mine. Dar așa trebuia să fie. Aveam nevoie de spațiu pentru a ascunde punga de sânge fals pe care o aveam lipită pe piept. Nu puteam risca să am o haina care să stea prost și să fie o gaură de glonț acolo unde trebuia să fie una.

Mașina a apărut la ora 23:02. Luminile ei erau aprinse pe faza lungă, așa că nu am putut spune marca sau modelul, dar am putut vedea suficient de bine ca să știu că nu era un Jeep. Nu era ceea ce mă așteptam să conducă Fenton. Dacă Fenton conducea. Nu am putut vedea nici înăuntru. O clipă mai târziu, ușile din față s-au deschis. Ambele. Doi bărbați au ieșit.

Nu era așa cum ne-am înțeles.

Ambele uși din spate ale mașinii s-au deschis. Alți doi bărbați au ieșit.

Cu siguranță nu era ceea ce ne-am înțeles.

*

I-am măsurat pe băieți. Toți aveau între 1,82 și 1,85 m. Fiecare în jur de 100 de kilograme. Nimic care să mă îngrijoreze. Dar așteptam mai ales să văd dacă Fenton apare de pe bancheta din spate.

Nu a apărut.

Ori fusese lăsată pe tușă pentru că Dendoncker a optat pentru mai multă putere de foc, după ce pierduse doi tipi cu o zi înainte. Ori fusese scoasă definitiv din joc, dacă Dendoncker își dăduse seama de stratagema noastră. Mă îndoiam că vreunul dintre băieții din fața mea ar fi știut. Șefii paranoici nu împărtășesc, în general, informații cu băieții lor de serviciu. Așa că m-am hotărât la o altă abordare. Să micșorez numărul de oameni și să-l conving pe

ultimul om în picioare că e în interesul lui să mă escorteze în susul lanțului trofic.

Ultimul om în picioare nu avea să fie șoferul. Asta era al naibii de sigur. A făcut un pas în față și s-a lansat imediat într-o manevră stupidă menită să mă urce în mașină. Asta nu avea să se întâmple. Nu atunci, oricum. Tipul și-a dat seama că nu mă putea păcăli, așa că a schimbat tactica. A încercat să folosească forța. A scos o armă. Asta e întotdeauna o greșeală când ești la o distanță de un braț. Sau aproape. Poate că a confundat mărimea cu lentoarea. Poate că a fost doar prost. Sau prea încrezător. Oricum, m-am apropiat rapid, l-am prins de încheietura mâinii și i-am neutralizat arma. Apoi l-am neutralizat cu un pumn rapid și ușor.

Am recuperat arma căzută a șoferului în caz că ceilalți băieți erau suficient de deștepți să atace împreună. Nu au fost. Cel din centrul trioului rămas a fost următorul care a încercat. A țipat de parcă ar fi crezut că asta mă va speria, s-a ferit de o lovitură, apoi a încercat să-mi dea un pumn în burtă. L-am blocat și mi-am înfipt articulația în bicepsul lui. I-am dat opțiunea de a pleca. M-am gândit că așa era corect. Nu a acceptat. S-a repezit înapoi cu un pumn furios și nebunesc îndreptat spre capul meu. L-am lăsat să treacă, apoi i-am imobilizat celălalt braț. I-am mai dat o șansă. M-a răsplătit încercând să mă lovească în boașe. Nu a reușit să se apropie. Mi-am trântit piciorul în tibia lui. Am folosit propriul elan împotriva lui. Tipul și-a rupt glezna. Cel puțin un os. Poate mai multe. A țipat și a țopăit pentru o secundă, apoi a leșinat când capetele rupte ale osului s-au atins. Mai erau doi.

Tipii ăștia au încercat să ridice miza. Au scos cozi de topor din portbagaj. Cel mai înalt a început cu o lovitură monstruoasă. A ratat cu un kilometru. Apoi, amicul lui a intervenit. A început să lovească. Două lovituri la început, apoi una spre burta mea. Dar a încercat o mișcare greșită. Am apucat mânerul toporului, i l-am smuls din mâini, l-am

învârtit și i l-am trântit în vârful capului ca și cum aș fi tăiat lemne.

Ultimul tip a intrat în panică. A dat câteva lovituri nebunești, dar nu mai avea nicio speranță să reușească. Probabil că și-a dat seama de asta, pentru că a vrut să scoată arma. Dar, ca și șoferul, era prea aproape. I-am smuls arma din mână. L-am apucat de gât. Am început să-i spun opțiunile. Apoi am auzit o voce care mi-a ordonat să mă opresc.

Era Fenton. A ieșit din umbra garajelor aflate în dreapta mea. Avea brațele întinse și ținea arma cu ambele mâini. Încerca să ne resusciteze planul. Dar ultimul tip stătea între noi. Asta nu era ideal. Era un martor acum. Nu ar fi crezut că am fost împușcat, dacă glonțul lui Fenton ar fi trebuit să treacă prin el ca să mă lovească. Aș fi putut să-l arunc într-o parte, dar și asta ar fi fost suspect. Ar fi fost mai realist să îl trag mai aproape. Să-l folosesc ca pe un scut.

M-am uitat la Fenton. M-am uitat în jos la pieptul meu. M-am gândit că poate vedea zona potrivită. Sau destul de aproape, oricum. Să tragă era cel mai bun lucru în aceste circumstanțe. I-am cerut să o facă. Am văzut-o inspirând și expirând. M-am pregătit pentru sunet. Am simțit mai întâi o palmă pe piept, apoi umezeală rece. M-am aruncat pe spate. Am văzut o mulțime de oameni împușcați mortal. Unii se prăbușesc și sfârșesc ca și cum ar fi adormit. Unii zboară prin aer și sfârșesc într-o grămadă contorsionată. Eu am vrut să fiu undeva la mijloc. Mi-am întins brațele larg, am ținut un genunchi ridicat și mi-am dat capul pe spate.

— N-aveai nevoie de mine, nu? Fenton se apropia. Nu-ți face griji. Nu e nicio grabă. Poți să-ți ceri scuze când vrei tu. Doar să o faci așa cum trebuie.

— Ce naiba ai făcut? Tipul părea supărat. Dendoncker îl voia viu. Avea întrebări pentru el.

Fenton a făcut o pauză.

— Dendoncker *îl voia* în viață? Ei bine, dacă nu aș fi apărut eu, tipul ăsta ar fi fost singurul care ar fi fost în viață. Acei

trei idioți sunt la pământ și tu nu erai departe.

Am simțit degete pe gât. Erau lungi. Subțiri. Un pic reci. Am simțit că încep să tremur.

— Oricum, e mort. Nici o pagubă. Fenton a întins mâna și s-a prefăcut că-mi verifică buzunarele de la spate. Așa cum credeam, niciun ban. A fost o înscenare de la început. Ce nemernic. Bine, o să sun la 911 și o să pun să ridice cadavrul. Poți să-l anunți pe Dendoncker. Dă-mă în gât dacă vrei. Cu o singură condiție. Să-ți urci prietenii în mașină. Eu am de mers pe jos până la mașină după ce apare ambulanța.

Capitolul 16

Mi-am petrecut mai multe nopți decât pot număra în locuri ciudate și inconfortabile, dar niciodată până atunci într-o morgă. De fapt, a fost mai puțin inconfortabil decât mă așteptam. Cel puțin din punct de vedere fizic. Dr. Houllier mi-a adus un așternut, un sac de dormit și o mască pentru ochi, așa cum sunt în zborurile comerciale. M-a lăsat să dorm, apoi a revenit la ora 6:00 dimineața. Mi-a adus niște cafea și, în timp ce eu o beam, s-a ocupat de simulacru de plagă împușcată din lut special, din pieptul meu. A avut grijă să fie de mărimea potrivită. Forma. Marginile zdrențuite. Culorile, care erau un amestec de roșu aprins și maro întunecat. Când a fost mulțumit, a lipit-o pe mine. Apoi mi-a făcut injecțiile. Una în fiecare braț. În fiecare picior. În piept. Și în stomac. Mi-a luat așternuturile și le-a ascuns în spatele ușii din dreapta a frigiderului. Apoi a verificat ceasul de pe perete.

— Bine. E timpul.

A deschis ușa din centru și a scos raftul glisant. Mi-am dat hainele jos. Le-a ascuns împreună cu lenjeria de pat. M-am întins. A aruncat un cearșaf peste mine și mi-a lipit pleoapele cu un fel de bandă adezivă.

Mi-a spus:

— Mult noroc. Încearcă să nu-mi distrugi morga când ajunge Dendoncker aici.

Mi-a ridicat cearșaful peste cap și a împins tava în frigider. Până la capăt. Am auzit ușa închizându-se. Am simțit cum lumina era închisă. Am simțit întunericul. Pielea dintre umerii mei a început să mă înțepe. Urăsc spațiile închise. Dintotdeauna. E ceva primar. M-am forțat să-mi imaginez golul din jurul meu. În spatele ușilor, frigiderul era o singură unitate. Nu compartimente individuale. Era destul spațiu. Am început să mă simt mai bine. Până când mi-am amintit de corpul ciopârțit. M-am întrebat pe ce parte era. O parte din mine ar fi vrut să pot vedea. Cea mai mare parte din mine se bucura că nu puteam.

Eram înăuntru de aproape o oră când ușa frigiderului s-a deschis. Fără nicio avertizare. Am simțit brusc lumină. Raftul s-a mișcat. Ușor și lin. Cearșaful a fost tras de pe fața mea. Am auzit o voce. Era nazală și făcea cuvântul "Mișcă" să pară foarte aspru. Cearșaful a fost tras până la capăt. L-am auzit cum a căzut pe podea. Apoi vocea nazală a vorbit din nou. Am presupus că era Dendoncker. A întrebat ce mă omorâse. Dr. Houllier a răspuns. S-a vorbit despre rănile mele mai vechi. Cicatricile pe care le lăsaseră. Ce le-ar fi putut cauza. Ce mai știau despre mine.

Șaizeci de secunde fără respirație. Inconfortabil. Dar ușor de controlat.

Cearșaful m-a acoperit din nou. Peste corp. Pe urmă pe față. Dar înainte de a putea inhala, a fost smuls din nou. A fost o dezbatere în legătură cu legitimația mea falsă. Legitimația meu real. Numele meu adevărat. Întrebări și răspunsuri, înainte și înapoi. Apoi l-am simțit pe Dendoncker apropiindu-se. Nu-l puteam vedea, dar știam că se holba la mine.

Nouăzeci de secunde fără să respir. Aveam nevoie de aer. Foarte mult. Plămânii mei începeau să ardă. Corpul meu era disperat să se miște.

L-am auzit pe Dendoncker făcând un comentariu despre faptul că îl căutam pe el, nu pe Michael. Deci era atât narcisist, cât și paranoic. O combinație fermecătoare. Nu e de mirare că nu se juca frumos cu ceilalți. Am auzit hârtii foșnind. Alte întrebări. Apoi a vorbit despre arderea pașaportului meu. Despre aruncarea cadavrului meu. Vocea lui Dendoncker era mai tare și mai ascuțită, ca și cum ar fi dat ordine. Părea că încheie lucrurile.

Două minute fără respirație. Plămânii mei erau terminați. Am luat o înghițitură mare de aer. Mi-am tras banda de pe ochi. Și m-am ridicat.

-

Erau patru persoane în cameră. Toți bărbați. Toți cu gurile deschise în șoc. Era Dr. Houllier, la biroul său. Doi tipi în costume, poate în jur de 40 de ani, lângă ușă. Și unul în centru, cu fața spre mine. Arăta de parcă avea vreo 60 de ani. Avea o față ascuțită, cu o cicatrice de arsură pe obrazul stâng. Era în formă de triunghi. Avea ochii bulbucați. Brațe și picioare anormal de lungi. Trei degete îi lipseau de la mâna dreaptă. Își folosea degetul mare și degetul rămas pentru a ciupi luneta ceasului. Am întrebat:

— Dendoncker?

Nu a reacționat. Am sărit de pe tavă. A scotocit în buzunarul de la geacă. A scos un pistol. Un revolver. Un NAA-22S. Era o chestie mică. Mai puțin de 10 cm lungime. I l-am luat, l-am aruncat în frigider și l-am împins spre colțul din spate al camerei. Am vrut să fie departe de ușă. Nu voiam să aibă nicio șansă să se furișeze afară în timp ce mă ocupam de gorilele lui. Amândoi se apropiau de mine. Unul cu costum deschis la culoare, cu părul creț, în stânga mea. Unul cu costum negru, cu părul drept, în dreapta mea. Între ei era un metru și jumătate. Își băgau mâna sub jachete. Își scoteau armele. Dar nu au apucat să le scoată. M-am îndreptat spre ei, repede. Mi-am retras ambii pumni. Și i-am lovit pe amândoi în falcă, simultan. Poate nu cele mai puternice lovituri. Simțeam că injecțiile de sedativ m-au afectat puțin. Mi-au scăzut câteva procente din total. Nu că ar fi contat. Mișcarea mea înainte combinată cu mișcarea lor spre mine făcea ca și cum ar fi intrat în fața unui camion.

Au aterizat împreună într-o încâlceală de brațe și picioare. Nu se mișcau. M-am întors să văd ce face Dendoncker și l-am văzut stând în colț. Am avut momentan impresia că sunt o insectă în cușcă la grădina zoologică.

Am auzit un sunet. În spatele meu. De la ușă. Se deschisese ca și cum o conductă de gaz ar fi explodat undeva în apropiere. Un tip a intrat. Am avut impresia că a trebuit să se întoarcă într-o parte ca să intre, atât de lat era. Și era înalt. Cel puțin 1,98 m. Aș zice că avea cel puțin 150

de kilograme. Nu avea păr. Capul lui era ca o minge de bowling. Ochii, gura și nasul îi erau mici și ciupiți și erau înghesuiți în față. Avea urechi mici și proeminente. Piele roz strălucitoare. Un costum negru și o cămașă albă și fără cravată. Ceea ce era păcat. Cravatele pot fi utile pentru a strangula oamenii.

Tipul a început să înainteze. Avea o mișcare ciudată de a păși, în staccato, ca un robot. Pe măsură ce se apropia, pașii lui se transformau în lovituri de picior, iar mișcările de braț se transformau în pumni. Era constant, repetitiv și implacabil, ca și cum ar fi făcut o demonstrație de arte marțiale. Era hipnotizant. Fără îndoială, devastator dacă una dintre loviturile sale te atingea. Și mortal dacă mai multe lovituri o făceau.

Am făcut un pas înapoi pentru a câștiga puțin timp. Dendoncker a încercat să se strecoare pe lângă mine. L-am apucat și l-am aruncat în spatele meu. Nu m-am uitat să văd unde a aterizat. Nu aveam cum să risc să-mi iau ochii de la mașina de bătut oameni care se apropia de mine. Dendoncker a încercat să se strecoare pe partea opusă. L-am împins din nou înapoi. Tipul uriaș venea în continuare. M-am gândit că voia să se joace cu mine o vreme, apoi să mă dea cu spatele la perete sau în colț și apoi să mă ia la pumni când nu mai puteam să mă retrag. Nu părea îngrijorat să se țină departe de tot ce puteam arunca spre el.

M-am mai îndepărtat un pas. Apoi m-am lansat în direcția opusă și am sărit în jurul lui. L-am izbit în rinichi în timp ce treceam. A fost o lovitură decentă. Ar fi doborât mulți oameni. Tipul ăsta nu a dat nici măcar un semn că ar fi observat-o. A mai făcut un pas și apoi a început un fel de rutină elaborată de întoarcere. Și-a încrucișat brațele, apoi le-a încrucișat din nou și în cele din urmă le-a deschis în direcția opusă. A pivotat pe vârfurile picioarelor. S-a împins de la podea și a aruncat o altă lovitură, dar eu deja mă

mișcam. Mă întorsesem mai repede. Mă împinsesem de la podea mai tare.

Am atacat, cu capul în jos, înainte de următoarea lui lovitură. Pe sub următorul său pumn. M-am izbit de pieptul lui, suficient de tare încât să-l arunc înapoi, în ciuda diferenței de greutate. S-a clătinat. Am încercat să lansez un pumn înainte ca el să-și revină. Mă gândeam la gâtul lui. Nu era momentul să mă comport ca gentleman. Dar înainte de a putea lansa ceva, picioarele tipului s-au lovit de tava frigiderului. Era încă scoasă. S-a prăbușit pe ea. Forța a fost suficientă pentru a rupe piedica și a început să alunece înapoi. A aterizat pe tavă înclinat, așa că nu putea intra pe ușă. Capul lui s-a izbit de cadru. Nu suficient de tare ca să-și piardă cunoștința. Dar suficient cât să-l amețească. Pentru o clipă. Și o clipă a fost tot ce aveam nevoie.

M-am apropiat și i-am lovit cu cotul în partea laterală a capului. Mi-am folosit toată puterea. Mi-am pus toată greutatea în lovitură. A fost o lovitură perfectă. Mâinile și picioarele lui au sărit în sus, ca ale unui gândac, apoi s-au lăsat în jos și au căzut de o parte și de alta a tăvii. Limba i-a ieșit din gură. Am așteptat o clipă, ca să fiu sigur. Apoi m-am întors să văd ce face Dendoncker.

Nu era nici urmă de el. În afară de doctorul Houllier și de cei trei tipi inconștienți, camera era goală.

— A fost atât de rapidă. Vocea doctorului Houllier era platată. O femeie. Cu un șchiopătat. I-a pus pistolul la tâmplă lui Dendoncker. L-a târât afară de aici. A lăsat asta.

Dr. Houllier mi-a dat o pungă de la magazin. Înăuntru se aflau tricoul pe care îl purtam înainte de a-l schimba cu cel galben și larg, care între timp era distrus, și o singură foaie de hârtie. Am desfăcut-o. Era un mesaj scris de mână:

Reacher, îmi pare rău. Am întârziat la întâlnire pentru că Dendoncker m-a trimis să fac un comision de rahat. Nu mi-am propus să te folosesc. Sper că nu te simți așa. Dar am sentimentul că lucrurile ar putea deveni foarte urâte, foarte

curând, și sunt niște limite pe care nu-ți pot cere să le depășești. Mă bucur că ne-am întâlnit, chiar și pentru scurt timp. Sper să ajungi curând la ocean.

xoxo

P.S. Mi-ai salvat viața. Îți sunt recunoscătoare și nu voi uita niciodată.

Capitolul 17

Am mototolit biletul și l-am aruncat la gunoi. Mi-am desprins rana falsă de glonț de pe piept. Mi-am tras tricoul pe care Fenton îl adusese. Am traversat spre ușa din dreapta a frigiderului. Cea în care Dr. Houllier îmi ascunsese hainele. Am deschis-o și m-am îmbrăcat până la capăt. Și apoi mi-am recuperat pașaportul din coșul de gunoi.

— Unde te duci? a spus doctorul Houllier. Stai puțin. Ce ai de gând să faci cu femeia? Și cu Dendoncker?

Din punctul meu de vedere, aveam două opțiuni. Puteam s-o las pe Fenton să plece. Sau puteam să încerc să o găsesc. Și nu vedeam niciun rost în a o găsi. Nu aveam nicio îndoială că se putea descurca singură când se confrunta cu un tip în vârstă și fragil. Sau cu mai mulți tineri puternici, dacă așa ar fi stat lucrurile. Nu mă îndoiam că ar fi făcut tot ce ar fi crezut de cuviință pentru a opri bombele lui Dendoncker. Avea contactele necesare. Avea nevoie doar de informații. Cum le obținea depindea de ea. Poate că ar fi depășit o limită. Poate o grămadă de limite. Dar asta era decizia ei. Nu eram conștiința ei, și nu eram preotul ei. Eram puțin surprins, pentru felul în care m-a luat prin surprindere. Dar, în același timp, trebuia să spun: *Bine jucat*. Adevărul era că îmi plăcea de ea. I-am dorit tot ce e mai bun.

— Nu am de gând să fac nimic în privința niciunuia dintre ei, am spus. Dacă Fenton vrea să se ocupe de lucrurile de aici încolo, o las cu plăcere.

— Oh. Dr. Houllier s-a scărpinat în lateralul capului. Atunci, cum rămâne cu maimuțele astea? Nu le poți lăsa pe podeaua mea. Mai ales nu pe cea mare. L-am tratat după ce una dintre victimele sale l-a mușcat și i s-a infectat brațul. Îl cheamă Mansour. E un psihopat. Ce va face când se va trezi și mă va găsi? Este evident că te-am ajutat.

— Nu-ți face griji. O să duc gunoiul afară când plec. N-o să-i mai vezi pe tipii ăștia.

Am început cu tipul pe care doctorul Houllier îl numise Mansour. I-am verificat buzunarul pantalonilor și am găsit

imediat ceea ce căutam. Cheile lui. Un mănunchi mare de chei pe un breloc de plastic. Cu una în special. O cheie de mașină. Pe logo-ul turnat în mânerul de plastic scria Lincoln. Speram să fie un Town Car. Sunt vehicule spațioase. O mulțime de spațiu pentru pasageri. Conștienți sau inconștienți. Vii sau morți. Acest fapt a fost stabilit aproape imediat după ce primul model a ieșit de pe linia de producție. De atunci, au fost populare printre oamenii care au apreciat această calitate. Oameni ca mine, în acel moment.

M-am gândit că pot să-i leg pe cei trei tipi. Să-i încarc. Să abandonez mașina. Și să sun la 911. Pun pariu că toți aveau dosare destul de substanțiale. Deși nu am fost impresionat de modul în care poliția a răspuns la raportul meu despre cadavrele de lângă *Copac*. Nu văzusem niciun polițist în uniformă în oraș. Sau vreun detectiv. Sau o mașină de criminalistică. M-a făcut să mă gândesc la o conversație pe care am avut-o recent cu un tip din Texas. Avea o teorie. Spunea că, în regiunile îndepărtate, orice ofițer trimis să se ocupe de ceva îngrijorător, cum ar fi o grămadă de cadavre, trebuie să fie de partea șefului său. Ceea ce însemna că nu ar fi căutat să facă o anchetă amănunțită. Ar fi căutat să închidă cazul, rapid și curat. Pentru a intra din nou în grațiile șefului său. Și pentru a se asigura că altcineva va fi trimis data viitoare când va fi o problemă.

Poate că tipul avea dreptate. Poate că ar fi mai bine să abandonez mașina undeva mai departe. La marginea autostrăzii. Sau într-un oraș mai mare. Sau într-un oraș. Nu am vrut să provoc la muncă suplimentară. Am vrut o cercetare corect. Și, pe deasupra, îmi era foame. Să faci planuri pe stomacul gol este o idee proastă. Îți poate denatura prioritățile. M-am gândit că ar trebui să mănânc ceva, apoi să decid.

Am spus:

— A fost o dimineață plină. Mi-ar prinde bine un mic dejun. Vrei să mi te alături?

Dr. Houllier a făcut o față de parcă ar fi mirosit ceva groaznic.

— Să mănânc? Acum? Nu, nu, mulțumesc. N-aș putea.

Am încercat să strecor cheile lui Mansour în buzunar, dar mănunchiul s-a încurcat. Era mare. Și greu. Când am încercat să îl aranjez, o cheie în special a ieșit în evidență. O cheie de broască. Era asemănătoare cu cele pe care le purtaseră băieții ieri.

Am întrebat:

— Ce local de pe aici are cea mai bună cafea?

Dr. Houllier a clipit de câteva ori. Apoi a ridicat din umeri.

— Ai putea încerca la Prairie Rose. Am auzit că a lor este bună. Faci la stânga la ieșirea principală. Mergi o sută de metri. N-ai cum să nu-l vezi.

— Mulțumesc. Așa o să fac. Am aruncat o privire în jurul camerei. Ai ceva ce aș putea folosi ca să-i leg pe tipii ăștia?

Dr. Houllier s-a gândit un moment.

— Așteptă aici. Am o idee.

Apoi s-a grăbit să iasă pe ușă.

Am profitat de timp pentru a căuta prin celelalte buzunare ale lui Mansour. I-am găsit portofelul. Avea bani, dar nu și acte de identitate. Nimic cu o adresă. Am încercat telefonul. Mi-a cerut o identificare facială. Habar n-aveam ce e aia, dar, din capriciu, am ținut-o la nivelul nasului tipului. După o secundă, ecranul s-a deblocat. Nu exista nicio înregistrare a vreunui apel primit. Sau făcut. Nu existau mesaje text. Și nici contacte.

Nimic care să mă ajute, așa că i-am luat arma și am trecut la tipii în costume. Aveau o gamă similară de lucruri. Arme, portofele, telefoane și chei. Inclusiv brelocuri de plastic. Și câte o cheie de broască. Cheile erau roase și zgâriate. Le-am ținut una lângă alta. Dinții erau aliniați. Se potriveau perfect. Am probat-o și pe cea a lui Mansour. Se potrivea la fel de bine. M-am gândit că cheile trebuie să fie legate într-un fel de operațiunea lui Dendoncker. Eram curios, dar întrebarea nu avea nevoie de răspuns. Dendoncker era la

capătul greșit al Glock-ului lui Fenton. Echipa lui se îndrepta spre închisoare. Iar eu aveam să plec din oraș imediat după ce mâncam.

Ușa s-a deschis. Nu a bătut nimeni la ușă, dar de data asta a fost împinsă ușor. Dr. Houllier a apărut în cadru. Ținea în brațe o grămadă de pachete. Erau identice. Înfășurate în ambalaje transparente. Și erau alunecoase. A încercat să-mi paseze unul, dar tot lotul a căzut și a alunecat pe podea. L-am ajutat să le adune și am văzut că erau benzi adezive. Fiecare avea un logo al producătorului și un autocolant care indica mărimea lor. Patru centimetri lățime și un metru și jumătate lungime.

— Sunt elastice, a spus doctorul Houllier. Se vor întinde, dar nu ar trebui să se rupă. Sunt pline de fibre de poliuretan. Și bumbac. Le face mai rezistente. În cele mai multe locuri sunt folosite pentru a imobiliza membrele. După o entorsă, în mod normal. Aici avem nevoie de ele pentru mușcături de șarpe. Trebuie să legi foarte strâns zona din jurul unei răni pentru a împiedica răspândirea veninului.

Am deschis unul dintre pachete și am încercat să rup materialul.

— Dacă îl dublezi, va fi și mai rezistent, a spus doctorul Houllier.

Am folosit primul bandaj pentru a lega gleznele lui Mansour. Am verificat nodul și mi-am dat seama că doctorul Houllier avea dreptate. Ar trebui să țină. I-am fixat mâinile lui Mansour la spate. Apoi am făcut același lucru cu băieții în costume. Dr. Houllier m-a privit cum lucram, iar când am terminat a luat grămada de ambalaje goale și le-a aruncat la gunoi. Am aruncat armele, portofelele și alte lucruri ale tipilor în găleata cu deșeuri clinice.

Am întrebat:

— Dacă aș fi o persoană secretoasă și aș vrea să intru și să ies din clădire fără să fiu văzut, cum aș face-o?

— Pe la ieșirea ambulanțelor. Așa cum te-am adus aseară.

— Era într-un sac de cadavre aseară. N-am văzut nimic.

— Oh. Desigur. Ei bine, este în partea din spate a clădirii. Este un loc izolat. Are o intrare separată dinspre stradă. Este o poartă, dar nu este încuiată și nu se poate vedea din exterior. Ușile sunt automate, iar coridorul se bifurcă înainte de a ajunge la Urgențe. O ramificație duce la un lift, care coboară direct la subsol. Atâta timp cât nu sosește o victimă în acel moment, nimeni nu ar avea habar că ai fost acolo.

— Camere de securitate?

Dr. Houllier a clătinat din cap.

— A fost propusă montarea lor de câteva ori, dar nu s-a acționat niciodată în acest sens. Probleme de confidențialitate. Asta e varianta oficială. Dar mai este și problema bugetului. Acesta este adevăratul motiv, dacă mă întrebi pe mine. Haide. O să-ți arăt.

L-am urmat pe doctorul Houllier spre ieșirea din morgă și am mers până la capătul celălalt al coridorului. A apăsat butonul liftului. Am așteptat unul lângă altul, în tăcere. Ușile s-au deschis brusc după mai puțin de un minut. Cabina liftului era spațioasă. Era lat și adânc și căptușit cu oțel inoxidabil. Am urcat un etaj, apoi am ieșit și am urmat un alt coridor până la o pereche de uși înalte de sticlă. Acestea au glisat când ne-am apropiat și ne-au scos într-o curte dreptunghiulară. O serie de linii roșii erau pictate pe asfaltul scorojit. M-am gândit că marcau traseul pentru ambulanțe. Un arc pentru a vira, iar altul ca să întoarcă în zona de urgență. Exista spațiu suficient pentru două ambulanțe. Și, ascuns lângă zidul din partea dreaptă, cu fața spre intrare, se afla un sedan singuratic. Un Lincoln Town Car.

Am apăsat pe un buton de pe brelocul de chei al lui Mansour, și luminile intermitente ale mașinii au început să clipească. Încuietorile de la toate ușile s-au deschis cu zgomot. Era o mașină veche, pătrățoasă și anostă. Neagră. Negru omniprezent, așa cum ar fi trebuit să fie numele oficial din broșură. Și, ca bonus, avea și geamuri opace. Poate din cauza climei. Poate din cauza paranoiei lui Dendoncker. Sau poate doar pentru că i se părea că arată

bine. Habar n-aveam. Și nici nu-mi păsa. Pentru că asta însemna că nimeni nu va putea să vadă înăuntru. Orașul părea destul de liniștit. Era puțin probabil ca Urgențele să fie invadate de o avalanșă de cetățeni răniți la acea oră din zi. M-am gândit că puteam să las mașina acolo unde era, o jumătate de oră sau cam așa ceva.

Am încuiat Lincoln-ul, iar doctorul Houllier m-a condus înapoi la morgă. M-a ajutat să-l pun pe Mansour pe targă. L-am târât de-a lungul coridorului, l-am dus în lift și l-am dus până la zona ambulanțelor. Am continuat până în partea din spate a mașinii. Am deschis portbagajul, l-am ridicat pe jumătate și l-am rostogolit înăuntru.

Am făcut o a doua călătorie și m-am întors cu tipul cu părul creț, în costum deschis. A fost mai ușor de manevrat. L-am dus pe partea laterală a mașinii și l-am pus pe bancheta din spate, ca pe o scândură. Apoi l-am adus pe tipul cu părul drept, în costum închis la culoare. Am încercat să-l așez deasupra amicului său, dar a alunecat și a căzut cu fața în jos în zona picioarelor. L-am lăsat acolo și am dus targa la morgă. I-am mulțumit doctorului Houllier pentru ajutor. Mi-am luat rămas bun și m-am îndreptat spre intrarea principală a centrului medical.

Capitolul 18

Prairie Rose a fost la fel de ușor de găsit cum promisese doctorul Houllier. Se afla oarecum în partea centrală a orașului, chiar la margine, într-o clădire cu două etaje. Era construită în jurul unei curți. Asta părea să fie moda în zonă. Cafeneaua se afla la parter. Deasupra era un fel de birou și câte un magazin, de o parte și de alta. Interiorul era simplu și util. Erau douăsprezece mese. Trei rânduri de câte patru, aliniate în mod egal, fiecare cu câte patru scaune. Mobilierul era solid și durabil. Argintăria era simplă și funcțională. Nimic nu ieșea în evidență, nici de bine, nici de rău. Nu existau flori. Nici ornamente. Nici bibelouri. Nici alți clienți. Mi-a plăcut locul.

M-am așezat la o masă la capătul rândului din dreapta. După câteva minute, o chelneriță a intrat pe ușa dinspre bucătărie. Purta o rochie roz în carouri, cu un șorț alb cu volane și o pereche de adidași New Balance. Și aceștia erau tot roz. Arăta de parcă ar fi avut vreo 60 de ani. Nu avea bijuterii. Nu avea părul foarte aranjat și era mai degrabă gri decât argintiu, dar ceva la ea îmi amintea de recepționera de la centrul medical. O soră, poate. Sau o verișoară. A luat o ceașcă și a umplut-o cu cafea dintr-o cană de sticlă, apoi s-a uitat la mine și a ridicat o sprânceană. Am comandat un meniu complet cu șuncă și o plăcintă cu mere. Ea a ridicat sprânceana puțin mai sus, dar nu a emis niciun alt fel de judecată.

Erau patru exemplare ale aceluiași ziar local înghesuite într-un suport pe perete, lângă un telefon public. Am luat unul și l-am răsfoit în timp ce așteptam. Era lipsit de știri. La fiecare două pagini era fie un sondaj nou, fie rezultatul unui sondaj anterior. Cred că editorul a considerat că interacțiunea cu cititorii era mai importantă decât reportajele. Sau poate că era mai ieftin. Un lucru la care nu s-au zgârcit era grafica. Erau diagrame circulare. Diagrame cu bare. Diagrame cu linii punctate. Și alte tipuri de diagrame care nici măcar nu fuseseră inventate când eram

în liceu. Toate în culori vii și strălucitoare. Abordând tot felul de subiecte. Ar trebui să existe un sanctuar pentru armadillo în apropiere? Ar trebui vopsit gardul de la graniță? Existau suficiente facilități de reciclare în oraș? Ar trebui comunitatea să încerce să folosească energie eoliană și solară? Sau nu?

Eram pe ultima pagină a ziarului când mi-a sosit mâncarea. *Dosarele poliției*. Un nume fantezist pentru o relatare a tuturor infracțiunilor comise recent în zonă. Am citit-o cu atenție. Nu era nici o mențiune despre Dendoncker. Sau de contrabandă. Sau avioane. Sau bombe. Doar câteva delicte minore. Cele mai multe dintre ele erau neînsemnate. Și cele mai multe se terminaseră cu arestare pentru deranjarea liniștii publice.

Mi-am luat și ultima înghițitură. Mi-am golit cafeaua. Așteptam să mi-o reumplu când s-a deschis ușa spre stradă. A intrat un bărbat. L-am recunoscut. Era al patrulea tip din noaptea precedentă. Cel de sub felinarul de pe stradă. Cel care încercase să mă lovească cu pumnul. Și care mă văzuse împușcat mortal. Nu părea foarte surprins de învierea mea. A venit direct la mine. Purta aceleași haine. Nu se bărbierise. Și ținea în mână un sac de gunoi negru.

Era ceva în sac. Avea cel puțin 20 cm lungime și era suficient de greu pentru a ține marginile de plastic întinse. M-am prins de marginea mesei. Eram gata să i-o arunc în picioare la primul semn că este o armă. Dar tipul nu a scos vreo armă. A rămas în picioare și a rânjit. A ridicat sacul. A apucat marginea de jos cu o mână. L-a răsturnat. Și a rostogolit un obiect pe masă.

Era o singură bucată, dar avea trei secțiuni distincte. O articulație. Din fibră de carbon. De o mărime care s-ar potrivi unui picior. O tijă. Strălucitoare, din titan. Și o cizmă. La fel ca cea pe care o purta Fenton ultima dată când am văzut-o.

— Urmează-mă, sau femeia va fi lipsită de mai mult decât o parte din picior. Tipul s-a întors și s-a îndreptat spre ușă. Ai

treizeci de secunde.

M-am ridicat și am scos din buzunar un teanc de bancnote. Am desprins o bancnotă de 20 și am aruncat-o pe masă. Trecuseră zece secunde. Am ridicat piciorul lui Fenton. M-am îndreptat spre ușă. Au mai trecut încă zece secunde. Am mai așteptat încă nouă, apoi am ieșit afară. Tipul era încă acolo. Stătea lângă o mașină. Un sedan de dimensiuni medii. Prăfuită. M-am gândit că era aceeași pe care o folosiseră în noaptea precedentă. La lumina zilei am văzut că era un Chevy Caprice. O fostă mașină de poliție. Reflectorul de pe ușa șoferului era un indiciu clar. Vopseaua era încrețită și mată, așa că mi-am dat seama că fusese și ea folosită ca taxi.

Tipul a zâmbit și a deschis ușa pasagerului. A făcut un pas înapoi și mi-a făcut semn să mă urc. M-am apropiat. Încet. Am luat piciorul lui Fenton cu mâna dreaptă. Am pășit în spațiul dintre tip și ușa mașinii. Apoi l-am apucat de ceafă și i-am zdrobit fața de acoperișul mașinii. Gura lui s-a lovit de marginea ușii. O parte din dinți i-au zburat. Nu am putut vedea câți. Era prea mult sânge.

I-am luat pistolul de la curea. L-am tras lângă mine și l-am lovit în plexul solar, destul de tare ca să-l fac să nu mai respire. L-am împins în mașină, pe scaun. Am închis ușa. Am verificat că nu se uită nimeni. M-am mutat pe partea cealaltă. Am tras scaunul în spate cât am putut și m-am urcat în mașină. M-am întins și l-am apucat pe tip de gât. Apoi am apăsat. Am simțit cum laringele lui începe să cedeze. Ochii i s-au umflat. Limba i-a ieșit din gură. Dar nu putea scoate nici un sunet.

I-am spus:

— Uite cum facem. O să pun o întrebare. O să te las un moment să te gândești. Apoi îmi voi relaxa strânsoarea suficient de mult pentru ca tu să vorbești. Dacă nu o faci, te voi sugruma până la moarte. La fel și dacă nu-mi place răspunsul tău. Ne-am înțeles?

Am făcut o pauză, apoi am slăbit presiunea pe gâtul lui.

— Da. Vocea lui era un oftat răgușit. Clar.
— Ați pus mâna pe femeie. Cum?
— Dendoncker are un ceas GPS. Cu un transmițător în el. A declanșat un semnal de urgență. Am prins-o pe femeie înainte să iasă din clădire. L-am eliberat pe Dendoncker. Asta e prioritatea numărul unu. Când ceilalți nu s-au întors, Dendoncker m-a trimis pe mine după tine.
— Unde e femeia acum?
— Nu știu.
— Chiar așa vrei să ne jucăm? Aici? Acum?
— Nu știu. Jur.
— Unde e Dendoncker?
— Nu știu.
— Atunci unde trebuia să mă duci?
— La casă. Asta e tot ce mi s-a spus să fac.
— Adresa?
— Nu știu adresa. E doar *casa*. Așa îi spunem noi.
— Deci, mă duci la casa asta. Și apoi?
— Trimit un mesaj. Cineva va veni după tine.
— Casa asta. E departe?
— Nu.
— În oraș?
— Da.
— Bine. Poți să-mi arăți unde. O să mergem acolo împreună. Apoi poți să trimiți acel mesaj.

Capitolul 19

Am auzit un sunet. De undeva departe, de pe stradă. Motorul unui vehicul. M-am uitat și am văzut o mașină care se îndrepta spre noi. Nu foarte repede. Nici încet. Ca și cum se se plimba. Căutând probleme. Era un Dodge Charger. Capota și lateralele erau negre. Avea o bară de protecție în față și un sistem de avertizare luminoasă pe tavan. Era clar că era o mașină de poliție. Probabil din zona. Posibil poliția de stat. Oricum ar fi fost, au ajuns într-un moment prost.

Am dat drumul gâtului tipului, mi-am lăsat brațul în poală și mi-am strâns pumnul.

— Dacă faci vreo mișcare...

— Nu-ți face griji. Tipul a scos un atlas rutier din spațiul de lângă scaunul său. L-a deschis larg și l-a ridicat astfel încât să-i acopere fața. Din lac în puț? Nu sunt prost.

Mașina de poliție s-a apropiat. A încetinit. A ajuns lângă noi. Și s-a oprit. Doi polițiști erau înaintru. Nu se uitau la mine. Sau la tipul cu gura lovită. Nu încă... Păreau mai interesați de Chevy. Nu erau tineri. S-ar putea să fi avut o mașină ca asta, cândva. Poate încă mai aveau. Polițiștii obișnuiau să spună că Caprice era cea mai bună mașină de patrulare. Poate că erau nostalgici. Poate că erau plictisiți. Speram doar că nu erau suspicioși. Au stat și s-au holbat timp de un minut. Două. Apoi șoferul a aprins luminile de acoperiș și a accelerat.

M-am întins spre gâtul tipului. A închis atlasul. L-a ridicat. Avea ambele mâini strânse pe el. Coperta era lucioasă. Alunecoasă. Mâna mea a alunecat pe suprafața ei. Am sfârșit prin a-l apuca de umăr. M-a lovit în ochi cu colțul cărții, apoi să scape. A apăsat pe mânerul ușii. A reușit să deschidă ușa. S-a aruncat afară. S-a rostogolit pe trotuar, apoi s-a ridicat și a început să fugă.

Am sărit afară și l-am urmat. Tipul era rapid. Bine motivat. Eram sigur că și eu contribuisem la asta. Distanța dintre noi creștea. A ajuns la un grup de clădiri. O altă curte interioară. Ferestrele care dădeau spre stradă erau toate acoperite cu

scânduri. Tipul ar fi trebuit să continue să fugă. Nu l-aș fi prins niciodată. Și nu puteam risca să trag. Nu într-o zonă rezidențială. Dar el nu a continuat să fugă. Atracția unei potențiale acoperiri era prea puternică. A intrat prin arcadă. Și a dispărut.

Am parcurs restul distanței cât de repede am putut și m-am oprit chiar înainte de intrare. Nu am vrut să risc să mă afișez. Ar fi putut avea o armă de rezervă. M-am ghemuit și am tras cu ochiul după colț. Am văzut o grămadă de clădiri disparate, precum cele care fuseseră transformate în hotelul lui Fenton. Numai că acestea aveau două etaje. Erau unite între ele și împrejmuite cu panouri de lemn masiv, ca un gard. În fiecare colț era un turn cu schele, care ducea la acoperiș. Procesul de transformare era în curs de desfășurare. Dar nu era niciun zumzet de activitate. Nici un sunet. Lucrările erau sistate. Poate că fuseseră abandonate cu totul. Poate că piața se prăbușise. Poate că gusturile se schimbaseră. Nu aveam nicio idee despre cum funcționa economia pentru acest tip de dezvoltare imobiliară.

Mi-am mai întors puțin capul și l-am zărit pe tip. Stătea stingher în centrul curții, uitându-se în jur. Cred că locul nu era ceea ce sperase. Nu era nicio ieșire. Și nici unde să se ascundă. S-a mișcat câțiva pași spre stânga, apoi spre dreapta, de parcă nu se putea decide încotro s-o ia. M-am îndreptat și am pășit prin arcadă. M-a auzit și s-a întors. Avea fața palidă și sângele din gură îi curgea mai repede. Datorită efortului, cred.

— Fă ce-ți spun și nu vei păți nimic.

Mi-am păstrat vocea calmă și uniformă.

Tipul a făcut un pas spre mine, apoi s-a oprit. Ochii lui treceau de la mine la pasaj, înainte și înapoi, iar și iar. Încerca să aprecieze distanțele. Unghiurile. Cântărea șansele de a trece de mine. Apoi s-a întors. A fugit spre turnul cu schele din dreapta. A început să urce. N-aveam cum să-l urmăresc. Era mai ușor. Mult mai agil. Ar fi ajuns în vârf cu mult înaintea mea. Nu era nici o îndoială în privința

asta. Așa că aș fi fost capul expus și fără să mă pot apăra. El deja având o armă. Ar fi putut găsi ceva pe care să-l folosească. Un element de metal al schelei. O bucată de zidărie. O țiglă de acoperiș. Sau ar putea să nu se complice și să mă lovească cu piciorul.

Să-l urmăresc era cu siguranță exclus. Dar la fel era și să-l las să scape.

Am fugit spre turnul din stânga. Am început să mă cațăr. Repede, dar cu grijă. Trebuia să fiu cu ochii pe tip în caz că se răzgândea și cobora înapoi. L-am văzut ajungând în vârf. A coborât de pe turn și a dispărut. M-am grăbit. Am ajuns pe acoperiș. Am pășit pe el. Și m-am echilibrat. Suprafața era alunecoasă. Țiglele de teracotă erau vechi. Păreau fragile. Nu știam dacă ar putea suporta greutatea mea. Tipul era aproape de partea cealaltă. Probabil că spera că mai exista un alt turn cu acces la stradă. Mă îndoiam că ar fi existat vreunul. M-am dus spre el. Am încercat să mă mișc repede. Și am încercat să o fac în liniște.

Nu voiam să se întoarcă pe unde a venit înainte ca eu să fiu în poziția de a-l bloca. A ajuns până la marginea acoperișului și a aruncat o privire în jos. Am ajuns în dreptul lui. S-a întors spre mine. Fața lui era și mai palidă.

I-am spus:

— Haide. Nu mai ai opțiuni. E timpul să faci ce-ți spun. Du-mă la casă. Apoi te voi lăsa să pleci.

— Crezi că sunt nebun? Vocea îi tremura și era stridentă. Ai idee ce le face Dendoncker oamenilor care îl trădează?.

Părea pe punctul de a intra în panică. M-am gândit că va trebui să-l las inconștient și să-l duc jos. Va trebui să-mi dozez lovitura de pumn cu mare atenție. Asta era partea critică. Nu voiam să aștept prea mult timp ca el să-și revină după aceea. M-am apropiat un metru. El s-a întors. Și a sărit de pe acoperiș. Fără să ezite. Pur și simplu a plonjat direct de pe marginea acoperișului.

M-am gândit că trebuie să fie un turn acolo, până la urmă. Sau o cornișă. Sau o clădire mai joasă. Apoi am auzit un

sunet. A fost ca o mână umedă care lovea o masă, într-o cameră îndepărtată. Am ajuns la margine și m-am uitat. Corpul tipului era întins pe jos, chiar dedesubt. Un picior era răsucit. Un braț era îndoit. Iar un halo roșu intens se întindea în jurul rămășițelor capului său.

Am traversat turnul și am coborât în grabă în curte. Am trecut prin arcadă. M-am dus în jurul perimetrului ansamblului de clădiri. Și, în cele din urmă, am găsit o cale de acces spre partea cealaltă a clădirilor. Tipul era întins pe trotuar, complet nemișcat. N-avea rost să verific dacă avea puls. Așa că l-am controlat direct în buzunare.

Nu am găsit nimic care să conțină o adresă sau un act de identitate. Dar avea un telefon. Supraviețuise căderii. A spus că trebuia să trimită un mesaj după ce mă ducea la *casă*. Ceea ce mi-a dat o idee. Dacă aș putea găsi un motiv suficient de bun, aș putea schimba locația întâlnirii. Într-un loc care să-mi ofere un avantaj. Am folosit amprenta tipului pentru a debloca ecranul. Dar telefonul era gol. Nu existau contacte. Nici un număr salvat. Nici mesaje la care să răspund. Nimic care să poată fi folosit. Și nu mai avea nimic altceva în buzunare. Eram într-un punct mort. Așa că am șters telefonul cu cămașa. Am sunat la 911 prin material. Am apăsat pe pictograma verde a telefonului. Am aruncat telefonul pe pieptul tipului. Și m-am întors la mașina lui.

Am început cu torpedoul. Am găsit asigurarea și certificatul de înmatriculare. Erau singurele două hârtii de acolo. Ambele arătau numele unei corporații. *Moon Shadow Associates*. Avea sediul în Delaware. Probabil una dintre companiile fantomă pe care Fenton le-a menționat. Dar fie că era sau nu, nu mă ajuta.

Am găsit pagina pe care se afla orașul în atlas. Nimic nu era încercuit. Nu era niciun semn. Nici o adresă mâzgălită pe margini. Nici un număr de telefon notat. Am căutat în buzunarele ușilor. Podeaua, în față și în spate. În portbagaj. Sub covor și în jurul roții de rezervă. Nu am găsit nimic. Nici

o chitanță de la farmacii sau benzinării. Nici un meniu de la o cafenea. Mașina era complet sterilă.

M-am urcat la volan, încercând să-mi dau seama unde să mă uit în continuare, și ceva mi-a lovit coapsa. Erau cheile tipului. Erau atârnate de contact. Una dintre ele era o vechitură. Era zgâriată și uzată. Am comparat-o cu cea de pe brelocul lui Mansour. Era identică. Mă gândisem că ar putea fi pentru un garaj, sau un depozit. Dar acum aveam o altă teorie cu privire la ce ar putea deschide. Și, mi-am dat seama, încă o persoană de care să-mi fac griji. De când tipul aruncase piciorul lui Fenton pe masa mea la Prairie Rose, mă concentrasem complet pe găsirea ei. Dar tipul știuse unde să mă găsească. Asta era clar. Și era un singur mod în care putea să afle asta.

Capitolul 20

Am bătut la ușa morgii și am intrat direct înăuntru. Dr. Houllier era acolo. Singur. Era pe podea, prăbușit pe masa de autopsie. Avea capul pe piept. Sângele i se scurgea dintr-o nară și din colțul gurii. Halatul îi atârna deschis. Nasturii îi fuseseră smulși. Cravata îi era mototolită și strâmbă. Își pierduse un pantof. Încheietura mâinii drepte era prinsă de piciorul mesei cu un lanț. Am făcut un pas spre el, iar el a ridicat capul, apoi s-a întors. Frica i-a străfulgerat fața. Apoi m-a recunoscut și s-a întors.

— Ești bine? Părea fără suflare. Te-a găsit maimuța aia? Îmi pare foarte rău. Trebuia să-i spun unde te-ai dus.

I-am spus:

— Ai făcut ceea ce trebuia. Sunt bine. Dar tu? Ești rănit?

Dr. Houllier și-a tamponat fața cu mâna liberă.

— Nu este nimic grav. Deocamdată. Maimuța a spus că o să te ia pe tine, apoi o să se întoarcă după mine. Ca să mă ducă la Dendoncker.

— Tipul ăla nu se va întoarce.

Am traversat camera și am luat un bisturiu. Apoi m-am întors la masă, am tăiat lațul, am pus bisturiul în buzunar și l-am ajutat pe doctorul Houllier să se ridice în picioare.

— Dar alții ar putea să o facă. Ai o mașină?

— Da, bineînțeles. Vrei să o împrumuți?

— Unde este?

— Aici. În parcare.

— Bine. Vreau să te urci în ea. Și să pleci din oraș. Imediat. Nu te duce acasă. Nu te opri să cumperi nimic. Poți să faci asta?

Dr. Houllier și-a atins din nou fața.

— Lucrez aici de mai bine de patruzeci de ani...

— Știu. Mi-ai spus. Dar trebuie să te gândești la pacienții tăi. Nu-i poți ajuta dacă ești mort. Tipii ăștia nu știu de glumă.

Dr. Houllier a rămas tăcut o clipă. Apoi a spus:

— Cât timp ar trebui să stau departe?

— Nu mult. O zi? Două zile? Dă-mi numărul tău de telefon. Te voi suna când te vei putea întoarce în siguranță.

— Cred că lumea nu se va opri dacă plec pentru 48 de ore. S-a dus la biroul său și a mâzgălit un număr în partea de jos a unei rețete. Ce ai de gând să faci?

— Lucruri despre care ar fi mai bine să nu știi. Vor intra în conflict cu jurământul tău de medic. Asta e garantat.

Dr. Houllier și-a recuperat pantoful, și-a aruncat halatul de laborator rupt la gunoi, și-a îndreptat cravata și a luat-o spre parcare. Mașina lui era un Cadillac. De culoare albă. Din anii '80. Era ca o barjă uriașă. Arăta de parcă ar fi trebuit să apară într-o telenovelă, cu coarne de vite pe capotă. Dr. Houllier s-a urcat înăuntru. L-am privit cum a plecat, apoi m-am întors la ambulanță. Lincoln-ul era încă acolo, exact unde îl lăsasem. M-am simțit ușurat. De când îl găsisem pe doctorul Houllier pe podeaua morgii, o îngrijorare mi-a tot dat târcoale prin minte. M-am gândit că era posibil ca omul lui Dendoncker să fi dat peste ea când mă căuta.

Am deschis ușa din spate. Tipii în costume erau treji. Amândoi erau treji. Au început să se agite. Încercau să scapă. Sau încercau să pună mâna pe mine. Și încercau să vorbească. Nu înțelegeam ce voiau să spună. Cred că aveau o problemă cu maxilarele. Am scos bisturiul din buzunar și l-am ridicat ca să le fie clar ce era. L-am aruncat în spatele tipului în costum mai închis la culoare, pe podea, de unde putea ajunge la el. Am aruncat cheile lui Mansour tot acolo. Apoi am închis ușa și m-am întors înăuntru în clădire. M-am grăbit spre intrarea principală. Am trecut pe lângă femeia cu perlele. Am trecut pe sub glob și pe sub cupolă și am ieșit în stradă. Am făcut un ocol în jurul perimetrului clădirii până la locul unde lăsasem Caprice-ul. Era într-un gol între două clădiri mai mici, municipale, în diagonal față de poarta unde era ambulanța. Am împins un tomberon de gunoi în fața ei. Nu era o acoperire grozavă, dar a ascuns puțin mașina. Era mai bine decât nimic.

Mi-a luat patru minute și jumătate să ajung de la Lincoln la Chevy. După alte nouă am văzut că porțile de la intrarea ambulanțelor se mișcă. Au început să se deschidă. Am pornit motorul Chevy-ului. De îndată ce spațiul dintre cele două jumătăți de ușă a fost suficient de larg, Lincoln-ul a țâșnit în stradă. A virat la dreapta, așa că nu a trecut prin fața mea. Am așteptat două secunde. Nu era nici pe departe suficient de mult, dar era atât cât puteam risca în acele circumstanțe. Am ocolit tomberonul de gunoi și am luat-o pe urmele lor.

Condițiile pentru a urmări pe cineva erau teribile. Eram într-o mașină care putea fi ușor recunoscută. Nu era trafic pe care să-l folosesc ca acoperire. Nu aveam niciun membru al echipei care să mă înlocuiască. Străzile erau întortocheate și dispuse haotic, așa că nu aveam altă opțiune decât să mă țin aproape. Ceea ce era mai ușor de spus decât de făcut. Cel care conducea Lincoln-ul știa unde merge. Știa traseul. Știa când să vireze. Când să accelereze. Când să încetinească. Și când nu era nevoie să o facă.

Forțam Chevy-ul cât de tare puteam, dar Lincoln-ul se îndepărta de mine. A luat o curbă, repede. Am pierdut-o din vedere. M-am apăsat mai tare pe accelerație. Prea tare, cred. Mașina s-a clătinat pe arcurile ei uzate și cauciucurile au scârțâit când am luat-o la vale într-o curbă.

O greșeală capitală atunci când încerci să nu atragi atenția. Am intrat într-o altă curbă strânsă. Cauciucurile au scârțâit din nou. Dar zgomotul nu m-a dat de gol. Pentru că nu era nimeni care să-l audă.

Nu era nici urmă de Lincoln. Doar trotuare goale care duceau la o intersecție în T. Am apăsat și mai tare pe accelerație, apoi am frânat brusc. Cauciucurile au scârțâit din nou și m-am oprit partea din față a mașinii ieșită pe strada perpendiculară. În fața mea se afla un mic magazin. Vindea flori. O femeie trebăluia la vitrină. M-a privit încruntată, apoi s-a retras din peisaj. M-am uitat în dreapta. M-am uitat în stânga. Nu mai era nici urmă de Lincoln. Nu

existau semne de cauciuc pe asfalt care să indice că una dintre direcții ducea spre o destinație mai populară. Nici un semn pe trotuar care să indice că un sens avea mai mult trafic. Nici un indiciu care să-mi spună pe unde a luat-o cealaltă mașină.

Știam că eram cu fața spre vest. Deci, dacă făceam stânga, drumul mă ducea spre sud. Spre graniță. Ceea ce era o altă fundătură. Dacă făceam la dreapta, mă ducea spre nord. Poate că ar fi făcut o buclă spre drumul lung care trecea pe lângă *Copac*. Spre autostradă. Departe de oraș. Departe de Dendoncker, de gorilele lui și de bombele lui. Dar și departe de Fenton.

Am luat-o la stânga. Drumul a devenit mai larg. Magazinele au făcut loc caselor. Erau joase, curbate și cu aspect rudimentar. Aveau acoperișuri plate, cu capetele unor grinzi late și rotunde care ieșeau din vârful pereților. Ferestrele erau mici și erau retrase ca niște ochi înfundați pe fețe bătrâne și obosite. Toate casele aveau un fel de verandă sau o zonă acoperită, astfel încât proprietarii să poată ieși afară și să fie totuși protejați de soare. Dar nimeni nu era afară în acel moment. Nu se vedea niciun om. Și nici un Lincoln negru. Nici o mașină.

În curând, o stradă s-a bifurcat la dreapta. Am încetinit și m-am uitat atent. Nu se mișca nimic. Era un spațiu liber, apoi o stradă care se bifurca spre stânga. Nici de-a lungul ei nu se mișca nimic. Apoi un spațiu liber și o altă stradă la dreapta. Ceva a clipit roșu. În capătul cel mai îndepărtat. Luminile de frână ale unei mașini care se stingeau după ce motorul era oprit. Am făcut curba și m-am apropiat. Mașina era un Lincoln. Era la bordură, în fața ultimei case de pe dreapta. Un camion era oprit la jumătatea străzii, lângă un stâlp de telegraf. Era de la compania de telefoane. Nimeni nu lucra în apropiere, așa că m-am oprit în spatele lui. I-am văzut pe cei trei tipi coborând din Lincoln. Mansour era la volan. S-au grăbit să urce pe alee. Avea cheile în mână. A

ales una. Lacătul, am ghicit. A descuiat ușa. A deschis-o. Și au dispărut cu toții înăuntru.

Am ieșit, am făcut o tură în jurul camionului și m-am oprit în spatele Lincoln-ului. Pereții casei lângă care se afla, erau albiți și crăpați de soare. Erau vopsiți într-o nuanță mai închisă de portocaliu decât cele din jur. Avea ramele ferestrelor verzi. Un acoperiș jos. Era înconjurată de copaci. Scunzi și răsuciți. Nu existau clădiri dincolo de ea. Și nici una vizavi. Doar o întindere lungă de nisip mărăcinos, cu câțiva cactuși care mergeau până la graniță. Am scos pistolul pe care îl confiscasem și m-am îndreptat spre alee. Ușa era făcută din scânduri simple de lemn. Arătau ca niște rămășițe aduse pe o insulă pustie. Suprafața era aspră. Fusese decolorată până aproape de alb. Am încercat mânerul. Era din fier, ciobit de vechime și uzură. Ușa era încuiat. M-am dat într-o parte și am iocănit. Așa cum făceam când eram polițist. Când nu mă rugam să fiu lăsat să intru. Când ceream.

Capitolul 21

Nu am primit niciun răspuns. Am bătut din nou la ușă. Tot nimic. Am scos cheile pe care le găsisem în Chevy, după ce tipul a sărit de pe acoperișul șantierului. Am ales cheia de broască. Am introdus-o în încuietoare.

Cheia s-a întors ușor. Am acționat mânerul și am împins ușa. Balamalele erau ruginite. Au scârțâit în semn de protest. Nimeni nu a venit în fugă. Nimeni nu a strigat ceva. Nimeni nu a tras. Am așteptat zece secunde, ascultând atent. Nimic altceva decât tăcere. Niciun zgomot de pași. Nici un scârțâit de parchet. Nici o respirație. Nici măcar un ticăit de ceas. M-am ridicat în picioare și am intrat pe ușă. Planul meu era să-l împușc pe Mansour de cum îl văd. Nu aveam nici o dorință de a repeta meciul nostru mortal. Și i-aș fi împușcat pe oricare dintre ceilalți dacă ar fi încercat să ia o armă. Apoi l-aș face pe ultimul să vorbească. Sau poate să scrie, dacă vorbirea lui ar fi fost neinteligibilă din cauza maxilarului rănit. Și, în final, l-aș împușca și pe el, pentru a egaliza șansele.

Era răcoare în casă. Temperatura era poate cu cinci grade mai scăzută decât afară. Cine a construit locul știa ce face. Pereții erau groși. Făcuți dintr-un material incredibil de dens. Structura putea absorbi o cantitate imensă de căldură. Asta ar fi făcut-o confortabilă în timpul zilei. Și ar elibera căldura în timpul nopții, făcând-o confortabil și atunci.

De asemenea, locul mirosea a mucegai. De mobilă veche și de bunuri vechi. Trebuie să fi fost un efect rezidual ciudat, pentru că nu era nimic în casă. Nici un scaun. Nici mese. Nici canapele. Și nici nu erau oameni la vedere. Camera în care intrasem era mare și pătrată. Podeaua era din lemn. Era lucioasă din cauza vechimii și a lustruirii. Pereții erau netezi și albi. Tavanul era numai grinzi și scânduri la vedere. În față era o ușă. Jumătatea superioară era din sticlă. Am putut vedea că dădea spre o terasă. Era acoperită, pentru umbră. În dreapta era o bucătărie. Simplu echipată. Câteva dulapuri, un aragaz simplu, un blat obișnuit din lemn. Erau

două ferestre încastrate în peretele lung din dreapta. Mici. Și pătrate. Îmi aminteau de hublourile de pe o navă. Erau trei uși în peretele din stânga. Toate erau închise. Și în centrul podelei era ceva ciudat. O gaură.

Gaura era mai mult sau mai puțin circulară. Diametrul ei avea probabil un diametru de 2,5 metri. Marginile erau aspre și zimțate, de parcă cineva își făcuse loc prin ea cu un baros. Partea de sus a unei scări ieșea în afară. Era vizibil aproximativ un metru și jumătate din scară. Era o chestie de lemn de modă veche, înclinată spre ușa pe care tocmai intrasem. M-am apropiat de ea, pășind încet, încercând să nu fac zgomot. Am aruncat o privire în spațiul de dedesubt. Podeaua era acoperită cu gresie. Cam de un metru pătrat. Pereții erau placați cu scândură. Am văzut un cuptor. Un rezervor de apă. Și o grămadă de țevi și cabluri. Țevile erau de plumb. Firele erau acoperite cu izolație din pânză. Oricine ar fi locuit acolo ar fi fost norocos să nu fie otrăvit sau electrocutat. Echipamentul de încălzire părea mai nou, totuși. Și voluminos. Poate prea voluminos pentru trapa originală. Poate de aceea cineva a spart podeaua.

M-am învârtit în jurul găurii. De jur împrejur. Am vrut să mă uit bine în toate cele patru colțuri ale pivniței. Nu era nimeni acolo. Nu era nimeni în bucătărie. Am încercat prima ușă de pe peretele din stânga. Am deschis-o cu piciorul și m-am aplecat într-o parte. Camera era goală. Am presupus că fusese un dormitor, dar nu puteam fi sigur. Nu era nicio mobilă. Și nici oameni. Ușa următoare ducea la o baie. Era o cadă. O toaletă. Un bazin. Un dulap de medicamente cu o oglindă în față, încastrat în perete. O picătură de la un robinet de metal banal ateriza pe o pată de pe porțelan înainte de a se scurge pe canalizare. Era singurul lucru pe care îl văzusem mișcându-se de când intrasem în casă. Dar mai aveam încă o cameră de verificat. Era cea mai îndepărtată de intrare. Cel mai natural loc în care să te adăpostești. Psihologia veche. Am lovit ușa cu piciorul. Am

găsit un alt dormitor. Era mai mare. Mai departe de stradă. Dar la fel de gol.

Nu mai era niciun alt loc în care trei tipi să se ascundă. Nu exista un etaj doi. Nu existau alte camere. Nici dulapuri. Dar era un loc pe care nu-l verificasem la fel de bine ca pe celelalte. Un loc în care nu am pus piciorul de fapt. Am traversat până la marginea găurii din podea. M-am uitat din nou în jos. Tot nu am văzut pe nimeni. M-am întins spre vârful scării. Am simțit cum îmi curge sudoarea pe umeri. Nu-mi plăcea gândul de a dispărea sub pământ. Îmi imaginam că scara se va rupe. Că o să rămân într-o capcană. M-am gândit la Chevy-ul, care mă aștepta afară. Avea rezervorul plin pe trei sferturi. Puteam să las locul ăla în urmă. Să nu mă uit înapoi. Apoi mi-am imaginat-o pe Fenton. Dendoncker. Și bombele lui.

Am tras aer în piept. Mi-am pus piciorul stâng pe una din trepte. Mi-am transferat ușor greutatea. Scara a scârțâit. Dar a rezistat.

Am trecut cu piciorul drept peste, două trepte mai jos. M-am îndreptat spre partea de jos. Încet și ușor. Scara s-a clătinat. A flambat. Dar nu s-a prăbușit.

M-am întors cu spatele la perete și am scanat spațiul. Îmi pierdeam timpul acolo jos. Asta era clar. Nu se putea ascunde nicăieri un tip, darămite trei. Singura ascunzătoare putea fi la cuptor și la rezervorul de apă, dar eu le văzusem deja de sus. Nimeni nu se ascundea în spatele niciunuia dintre acestea. Le-am împins bine pe fiecare. Niciunul nu a cedat. Niciunul nu ascundea vreo intrare secretă, în vreun fel de bârlog subteran. Am verificat pereții pentru ieșiri ascunse. Am examinat podeaua în căutarea unor trape mascate. Și nu am găsit nimic.

Am urcat înapoi pe scară. Și am traversat spre ieșirea din stânga bucătăriei. Ușa era încuiată. Am încercat cheia. S-a deschis ușor. Dincolo de ea, o altă cărare șerpuia spre strada din cealaltă parte a casei. Nu era nici urmă de cei trei tipi. Și nici urmă de mașină. Am trântit ușa. Eram supărat pe

mine însumi. Băieții nu se întâlneau cu nimeni acolo. Și nu se ascundeau. Casa era un loc clasic. Conceput pentru a da de gol o urmărire. La fel de vechi ca și timpul însuși. Intri pe o parte. Ieși pe partea cealaltă. Tipii trebuie să fi avut un vehicul ascuns pe undeva. Probabil că au dispărut înainte ca eu să ies din Chevy. Și odată cu ei, orice speranță de a o găsi pe Fenton.

Capitolul 22

Pierderea contactului cu băieții lui Dendoncker era o piedică. Una majoră. Asta era un fapt. Nu se putea nega acest lucru. Nu era niciun dubiu. Și nici nu avea rost să mă gândesc la asta. Ceea ce se întâmplase, se întâmplase. Puteam să mă aplec asupra problemei mai târziu, dacă simțeam că am ceva de câștigat din asta. Dar, în acel moment, tot ce conta era să găsesc o urmă. Nu aveam nicio idee unde se duseră. Aveau un oraș întreg în care să se ascundă. Un oraș pe care îl cunoșteau mult mai bine decât mine. Sau ar fi putut să se ducă mai departe. Fenton a spus că Dendoncker era paranoic. Nu aveam idee ce fel de precauții ar fi putut lua. Trebuia să-mi restrâng opțiunile. Ceea ce însemna că aveam nevoie de informații. Orice informație disponibilă.

Am condus repede până la arcada care ducea în curtea hotelului lui Fenton. Locul chiar din fața camerei ei - vechiul atelier de rotar - era liber. Am parcat Chevy-ul și am sărit afară. Următoarea problemă a fost să deschid ușa. Nu exista o cheie fizică. Nici o încuietoare de forțat. Doar un cod ciudat care a apărut pe telefon. Pe telefonul ei. Chiar dacă l-aș fi avut, n-aș fi știut ce să fac. Așa că acționat ca pe vremuri. M-am întors cu spatele la ușă. Am scanat toate cele patru direcții. Nu am văzut pe nimeni pe jos. Nimeni în niciun vehicul. Nimeni la nici o fereastră. Am sperat că ceea ce spusese Fenton despre oprirea camerelor de supraveghere era adevărat. Apoi mi-am ridicat genunchiul drept și am izbit puternic cu talpa piciorului în ușă.

Ușa a zburat și s-a deschis. S-a izbit de peretele interior și a ricoșat înapoi. M-am întors și m-am strecurat prin deschizătură înainte să se închidă. Înăuntru, am văzut că patul lui Fenton era făcut. Pernele de pe canapea fuseseră îndreptate. Iar valiza ei era din nou așezată pe podea, lângă ușă.

Am traversat spre fereastră și am tras draperiile. Am luat scaunul de la birou și l-am folosit pentru a bloca ușa. Nu ar fi

rezistat unei încercări serioase de a intra, dar ar trebui cel puțin să împiedice ușa să se deschidă în bătaia vântului. I-am dus valiza la pat. Apoi am ridicat telefonul din cameră și am format un număr din memorie.

Mi s-a răspuns după două apeluri. Tipul de la celălalt capăt al firului vorbea la mobil. Vocea lui avea ecou și părea imaterială, dar îi puteam deslușI destul de bine cuvintele.

— Wallwork, a spus el. Cine e la telefon?

Jefferson Wallwork era un agent special al FBI. Drumurile noastre se încrucișaseră cu puțin timp în urmă. L-am ajutat la un caz. Lucrurile au mers bine, din punctul lui de vedere. Mi-a spus că îmi era dator. Mi-a spus să îl sun dacă mă aflu vreodată în dificultate. M-am gândit că asta contează.

Am spus:

— Sunt Reacher.

Linia a rămas tăcută o clipă.

— Este un telefon de curtoazie, dle maior? Pentru că sunt cam ocupat.

— Nu mai sunt maior. Doar Reacher. Ți-am mai spus și înainte. Și nu. Nu e ceva social. Am nevoie de niște informații.

— Există chestia asta, acum. Se numește internet.

— Am nevoie de informații specializate. Viața unei femei este în joc.

— Sună la 911.

— E o veterană. A lucrat și pentru voi. Și-a pierdut un picior pentru serviciul ei.

L-am auzit pe Wallwork oftând.

— Ce vrei să știi?

— A lucrat la un loc numit TEDAC. Centrul de analiză a dispozitivelor explozive teroriste. Ai auzit de el?

— Știu de el.

— A aflat de un plan de a furniza niște bombe, aici, în Statele Unite. Există posibilitatea ca mulți oameni să fie uciși. Tipul din spatele acestui plan se numește Dendoncker. Waad Ahmed Dendoncker.

— Ce fel de bombe?

— Nu știu. Unele care explodează.

— Câte?

— Nu știu. Prea multe.

— La naiba. Bine. O să pun oamenii potriviți să se ocupe de asta.

— Asta nu e tot. Femeia a dispărut. Cred că Dendoncker a prins-o. Cred că plănuiește să o ucidă. Așa că am nevoie de toate adresele asociate cu el și cu afacerea lui. Se numește *Pie in the Sky*, *Inc*. Va trebui să sapi adânc. O deține prin intermediul mai multor companii fantomă. Una se numește probabil *Moon Shadow Associates*.

— Femeia. Cum o cheamă?

— Michaela Fenton.

— Ultima locație cunoscută?

— Los Gemelos, Arizona. E un oraș mic, chiar la graniță.

— E acolo sub acoperire? De la TEDAC? Asta nu e o procedură standard. Cel mai apropiat birou de teren ar trebui să se ocupe de asta. Ce se întâmplă? Unde este partenerul ei?

— Nu are un partener. A părăsit Biroul. Aceasta este mai mult o inițiativă personală.

Wallwork a rămas tăcut o clipă.

— Nu-mi place cum sună asta. Ultimul fost agent pe care îl cunosc și care a încercat o inițiativă personală se află acum într-o închisoare federală. Fostul lui partener a încercat să îl ajute. A fost ucisă.

Nu am spus nimic.

— În regulă. O să încerc și eu. Dar nu promit nimic. TEDAC nu este genul de loc cu care să te joci. Este sigilat mai bine decât fundul unei broaște. Se ocupă de lucruri foarte sensibile. Dacă întrebi persoana nepotrivită ce nu trebuie, nu e doar sfârșitul carierei tale. Nu ești doar concediat. Poți ajunge la închisoare.

— Înțeleg asta. Să nu faci nimic care să te încurce. Uite un alt aspect pe care ai putea să-l încerci. Îl suspectez pe

Dendoncker că își folosește afacerea ca paravan pentru contrabandă. Nu știu pentru ce, sau pentru cine.

— OK. Asta ar putea fi de ajutor. Am un amic la DEA. Un altul la ATF. Îi voi contacta. Când ai nevoie de informații?

— Ieri.

— Pot să te sun pe numărul ăsta?

— Ar trebui să poți. Pentru o vreme, cel puțin.

Am închis telefonul, m-am asigurat că sonorul era pornită și m-am întors către pat. Am desfăcut geanta lui Fenton și am deschis-o. Totul era bine împăturit și rulat, exact ca înainte. O urmă din parfumul ei plutea în aer. M-am simțit chiar mai indiscret decât mă simțisem cu două nopți în urmă. Am scos lucrurile ei afară. Era aceeași combinație de haine și articole de toaletă și recuzită pentru a-și schimba înfățișarea. Nu am găsit nimic nou. Nici un bilet. Nici un dosar. Nici o scrisoare *Dacă citești asta....*

Armele pe care le luasem de la băieții de la *Copac* lipseau. Și mai luase câteva lucruri. Muniția suplimentară pentru Glock-ul ei. Și trusa ei medicală. Avea sens, având în vedere ce plănuia. Toate celelalte lucruri din valiza ei erau acolo. Inclusiv un teanc de pliante de la Red Roan. Precum cea pe care a spus că a găsit-o în bomba pierdută, împreună cu amprenta fratelui ei. Și un prezervativ.

Ceva ce îmi spusese sunase ciudat. Nu părea a fi adevărat. Nu puteam să-mi dau seama de ce. Era ca un zumzet discordant undeva în mintea mea. Slab, dar acolo.

Am început să pun la loc lucrurile lui Fenton și am descoperit piciorul ei de rezervă înfășurat într-o cămașă. Un gând m-a lovit când l-am văzut. Am simțit un val brusc de optimism. M-am repezit la mașină și am luat piciorul pe care omul lui Dendoncker îl aruncase pe masa de la Prairie Rose. L-am adus în cameră. L-am comparat cu cel din valiză. Amândouă aveau articulații făcute din fibră de carbon. Mi-am plimbat degetele în interiorul lor, urmărind forma. Contururile erau identice. Ambele aveau tije din titan. Aveau aceeași lungime. Singurul lucru care era diferit era

încălțămintea. Una era o cizmă. Cealaltă era un adidas. Insuficient pentru a dovedi că afirmația lui Dendoncker că o avea era o cacialma.

Am lăsat dezamăgirea să treacă pe lângă mine și am terminat de împachetat valiza lui Fenton. Am făcut-o cât de bine am putut. Am pus-o la loc lângă ușă, gata să o duc la mașină. Apoi am căutat din nou prin restul camerei. Am verificat fiecare ascunzătoare la care mă gândisem vreodată. Am încercat toate trucurile pe care le auzisem vreodată, pe care poți să le folosești pentru a ascunde lucruri. Și nu am găsit nimic. Am rămas singur cu piciorul lui Fenton întins în mijlocul patului și cu un ceas digital pe noptieră. Cursorul acestuia clipea deznădăjduit. Număra secundele. Secunde pe care Fenton nu le mai avea la dispoziție.

Un sunet m-a adus înapoi în prezent. Telefonul, care suna pe birou. Era Wallwork.

A spus:

— Am un oarecare progres. Contrabanda? Nu am ajuns nicăieri. Omul meu de la DEA a demisionat săptămâna trecută. Iar amicul meu de la ATF e bolnav. Pe termen lung. A fost împușcat. Dar am vești mai bune despre TEDAC. Un vechi supervizor de-al meu s-a transferat acolo. Are încredere în mine. Ne va ajuta dacă poate. Am luat legătura cu el. Nu mi-a răspuns încă. Dar o va face.

— Adrese?

— Am găsit o grămadă. Toate au legătură cu afacerile lui Dendoncker. Cele mai multe păreau a fi niște paravane. Cred că ai avut dreptate în privința asta. Am găsit una care părea legitimă. Este în orașul pe care l-ai menționat.

A citit un număr de casă și un nume de stradă.

— Unde se află asta în raport cu centrul orașului?.

Am auzit tastele computerului lui Wallwork zăngănind.

— La o milă spre vest. În linie dreaptă. Un singur drum trece pe acolo. Se pare că clădirea lui Dendoncker este singura clădire de pe acel drum.

— Bine. Altceva?

— Nimic pe o rază de 800 km. Și nimic care să nu fie un birou de avocat sau o căsuță poștală.

— Ce ai despre Dendoncker personal?

— Aici lucrurile devin mai ciudate. Nu există nici o dovadă că ar deține vreo proprietate undeva în stat. Am verificat la Fisc. El își plătește taxele. Contabilul său se ocupă de declarațiile sale. Am găsit adresa în dosarul lui.

— Spune-mi.

— Nu-ți va fi de folos. M-am uitat pe Google Earth. Este un teren neocupat. Încerc să dau de urma proprietarului, dar până acum e doar o altă grămadă de corporații fantomă.

— Dendoncker este căsătorit? Există ceva pe numele soției?

— Nu există nicio înregistrare a unei căsătorii. Nimic din toate astea nu miroase bine, Reacher. Sfatul meu este să pleci. Știu că nu o vei face, așa că măcar fii atent.

— Mai e un loc pe care ai putea să-l verifici.

I-am dat adresa casei unde am urmărit Lincoln-ul.

Wallwork a făcut o pauză în timp ce nota detaliile.

— Bine, așa o să fac. O să revin la tine în momentul în care aflu mai multe.

Capitolul 23

I-am mulțumit lui Wallwork înainte de a închide telefonul, dar am fost doar politicos. Adevărul era că informațiile lui nu-mi erau de nici un folos. Cel puțin nu pe termen scurt. M-am gândit că contactul său din interiorul TEDAC ar putea da roade, la momentul potrivit. Ar putea să mă ajute să obțin un punct de vedere asupra complotului cu bombă al lui Dendoncker. Dar preocuparea mea imediată era Fenton. Wallwork găsise doar o singură adresă validă pentru afacerea lui Dendoncker și puteam să-mi dau seama, după locație, că era una despre care Fenton știa deja. Nu era locul pe care îl căutam acum. Asta era evident. Era prea public pentru Dendoncker. Ceilalți angajați ai lui se duceau acolo ori de câte ori aveau un zbor de deservit. Fenton fusese acolo din același motiv. Și asta în timp ce-și căuta în permanență fratele. L-ar fi găsit cu siguranță dacă ar fi fost acolo. Ceea ce însemna că Dendoncker trebuie să aibă un alt loc pe care îl folosea pentru treburile sale murdare. Poate mai mult de unul. Depindea de amploarea operațiunii sale. Și aveam o idee cum să-i dau de cap. Nu era ceva sigur. De fapt, nici pe departe să fie ceva sigur. Dar era mai bine decât să stau degeaba așteptând să sune telefonul.

*

Red Roan era mai aglomerat decât fusese când trecusem pe acolo cu o zi înainte. Agitația de la prânz era încă în plină desfășurare. Erau două cupluri care stăteau afară. Așezați la mese rotunde, cocoțați pe scaune metalice filiforme cu perne viu colorate și umbrele de soare de culoare alb-portocaliu. O altă pereche de mese fusese puse împreună la marginea terasei. Nouă persoane erau înghesuite în jurul lor. De vârste diferite. Îmbrăcați elegant. Am presupus că erau colegi. Probabil că lucrau în zonă. Probabil că sărbătoreau ceva.

Nu erau oamenii pe care îi căutam. Eram sigur de asta.

O pereche de uși duble înalte stătea deschisă în centrul fațadei barului. În dreapta, chiar înăuntru, se afla o mică

recepție. Era nesupravegheată, așa că am traversat până la un separeu în formă de U, în partea cealaltă, și m-am strecurat în el până când am ajuns cu spatele la perete. Încăperea era un dreptunghi larg. Barul și intrarea în bucătărie se aflau la un capăt. Spațiul dintre separeuri și ferestre era ocupat de mese pătrate. Erau împrăștiate aparent la întâmplare. Fiecare avea câte un cactus în ghiveci pe ea. Pereții erau tencuiți grosolan cu un fel de material nisipos deschis la culoare. Erau acoperiți cu tablouri supradimensionate cu cai. Unii erau călăriți de cowboy pe câmpie, care adunau niște vite. Alții făceau curse. Alții stăteau în picioare, cu un aer disprețuitor. Mai erau încă zece persoane înăuntru. Două cupluri. Și două grupuri de câte trei.

Nu erau oamenii pe care îi căutam. Eram destul de sigur de asta.

Fenton a avut un avantaj când a văzut-o pe prietena lui Michael înăuntru. A recunoscut-o dintr-o fotografie. Eu nu cunoșteam pe niciunul dintre prietenii lui Michael. Dar m-am gândit că am aveam și eu un avantaj. Experiența. Eram obișnuit să văd soldați în baruri. Mai ales când făceau lucruri pe care nu ar fi trebuit să le facă.

Un chelner s-a apropiat. Era un puști slăbuț de vreo douăzeci și ceva de ani. Avea părul roșcat și creț legat într-un coc în vârful capului. Am comandat o cafea și un cheeseburger. Nu-mi era foame în mod deosebit, dar regula de aur este să mănânci când poți. Plus că îmi dădea și altceva de făcut în afară de a răsfoi un exemplar al aceluiași ziar pe care îl citisem la micul dejun, în timp ce așteptam să vină mai mulți clienți.

Am stat și am privit timp de treizeci de minute. Ambele cupluri și-au plătit notele și au ieșit. Unul dintre trio-uri le-a urmat exemplul. Un alt cuplu a sosit. Era recepționera de la centrul medical și un tip în haine largi de in. Avea părul alb, pieptănat cu grijă, și o pereche de sandale deschise din piele. Au ocupat o masă pătrată în capătul sălii, cel mai

departe de bar. Au fost urmați înăuntru de un grup de patru tipi. Purtau pantaloni scurți și tricouri de culoare deschisă. Erau slabi, zvelți și bronzați. Probabil că făcuseră muncă fizică toată viața lor. Probabil că erau clienți obișnuiți. Au luat masa cea mai apropiată de bar. Ospătarul le-a adus o tavă cu beri în pahare înalte și înspumate, fără să fie nevoie să fie întrebați. A rămas și a stat de vorbă cu ei câteva minute, apoi s-a întors și le-a zâmbit următorilor clienți care au intrat. Două femei. Una dintre ele purta o rochie galbenă de plajă. Cealaltă avea pantaloni scurți cargo și un tricou cu Yankees. Amândouă aveau în jur de 30 de ani. Ambele aveau părul șaten, până la umeri. Amândouă păreau în formă și puternice. Se mișcau cu o încredere vizibilă. Și aveau poșete suficient de mari pentru a ascunde o armă.

Poate erau persoanele pe care le căutam.

Femeile s-au aşezat la două mese de mine. Fana Yankees s-a așezat prima. S-a mișcat pe canapea până când a ajuns cu spatele la perete. Ca și mine. Capul și corpul ei erau perfect nemișcate, dar ochii ei se mișcau constant. Trecând de la intrare, la fiecare masă ocupată, la bar, la ușa bucătăriei. Apoi înapoi la intrare. Se mișcau fără oprire. Femeia în rochie de plaja a alunecat pe canapea spre ea. A aruncat o privire la meniul de băuturi, apoi l-a lăsat pe masă.

— Vin alb, a spus ea, când s-a apropiat chelnerul. Pinot Grigio, cred.

— E bun, a spus fana lui Yankees. Adu sticla. Repede, te rog!

Femeile au așteptat să le sosească băuturile, iar eu le-am urmărit cu coada ochiului. S-au aplecat una lângă alta. Vorbeau, dar prea încet pentru ca eu să înțeleg ce spuneau. Nimeni nu a părăsit barul. Nimeni altcineva nu a mai intrat. Ospătarul le-a adus vinul. Pe etichetă era o poză cu un elefant. Sticla era plină de condens. A șters-o cu un prosop. A băgat prosopul în buzunarul șorțului, apoi a turnat două pahare. A încercat să înceapă o conversație. Femeile l-au

ignorat. A mai rezistat câteva minute, apoi a renunțat la încercare și s-a întors la bar. Femeia în rochie de plajă a sorbit din vinul ei. S-a uitat la prietena ei și a început să vorbească din nou. Gesticula cu mâna liberă. Fana Yankees și-a golit paharul din două înghițituri și și-a mai turnat unul. Nu spunea prea multe, dar ochii ei nu încetau să se miște.

Am ieșit din separeul meu și m-am apropiat de al lor. Am ajuns să stau în locul unde fusese chelnerul.

I-am spus:

— Îmi cer scuze pentru întrerupere, dar am o problemă. Am nevoie de ajutorul tău.

Femeia în rochie de soare și-a lăsat paharul jos. Mâinile ei se odihneau ușor pe masa din fața ei. Fanul lui Yankees și-a schimbat paharul în mâna stângă. Dreapta ei s-a așezat pe poșetă. Am așteptat o clipă. Trebuia să văd dacă o bagă înăuntru. Nu a făcut-o, așa că m-am așezat. M-am aplecat și mi-am coborât vocea.

— Caut un prieten. Numele lui este Michael. Michael Curtis.

Niciuna dintre femei nu și-a schimbat expresia. Ochii fanei Yankees nu s-au oprit din a scruta camera.

Am spus:

— Are probleme. Trebuie să-l găsesc. Repede.

— Cum îl cheamă? a întrebat femeia în rochie de plajă.

— Michael Curtis.

Femeia a clătinat din cap.

— Îmi pare rău. Nu-l cunoaștem.

— Nu sunt de la poliție, am spus eu. Nici cu FBI-ul. Știu de ce se află Michael aici. Știu ce face. Nu caut să îi fac probleme. Am venit să-i salvez viața.

Femeia a ridicat din umeri.

— Îmi pare rău. Nu te putem ajuta cu asta.

— Dați-mi doar o adresă. Un loc unde să mă duc.

— Ai vreo problemă de auz? Ochii fanei lui Yankees erau în sfârșit nemișcați. S-au fixat pe ai mei și nu s-au mai mișcat.

Nu-l cunoaștem pe acest Michael. Nu te putem ajuta să-l găsești. Acum întoarce-te la masa ta și nu ne mai deranja.

— O singură adresă. Te rog. Nimeni nu va ști niciodată că a venit de la tine.

Fanul lui Yankees și-a băgat mâna în geantă. A scotocit câteva clipe. Apoi mâna ei a reapărut. Ținea ceva în mână. Nu o armă. Un telefon. A aruncat o privire în jos și telefonul a prins viață. A apăsat pe el. L-a apăsat din nou de trei ori. Apoi l-a ridicat ca să-l văd. Cifrele 911 străluceau pe ecran.

— Să dau telefonul? Sau ne lași în pace?

Am ridicat mâinile.

— Îmi pare rău că v-am deranjat. Bucurați-vă de restul vinului.

M-am strecurat înapoi la masa mea și m-am prefăcut că mai citesc ceva din ziar. Fana Yankees și-a pus telefonul deoparte și și-a terminat restul băuturii. A luat sticla și a umplut paharul prietenei sale. Apoi și-a turnat restul pentru ea. Recepționera de la centrul medical și însoțitorul ei s-au ridicat și au plecat. Cei patru băieți au comandat încă un rând de bere. Nu a mai sosit nimeni altcineva. Ospătarul s-a apropiat de masa femeilor. Ele i-au făcut semn să plece. Fana Yankees și-a terminat vinul. S-a ridicat de la masa și s-a îndreptat către toalete. Femeia în rochie de plajă s-a ridicat și ea în picioare. S-a îndreptat în direcția opusă. Spre mine. S-a oprit în fața mesei mele. Și-a pus palmele pe masă și s-a aplecat în față până când capul ei a fost cât mai aproape de al meu.

— Hanul Border Inn. Vocea ei era atât de joasă încât abia dacă îi puteam auzi cuvintele. Îl știi?

— L-aș putea găsi.

— Bine. Camera 212. Douăzeci de minute. Vino singur. E vorba de Michael. S-a îndreptat și a ajuns la jumătatea drumului spre locul ei. Apoi s-a întors și s-a aplecat din nou spre mine. Când se întoarce prietena mea, să nu scoți un cuvânt. Asta e doar între noi doi.

Capitolul 24

Hanul Border Inn se afla la marginea de sud-est a orașului. Era o clădire largă. Înaltă de două etaje, cu un acoperiș plat ascuns în spatele unei balustrade. Numele său era scris cu litere de neon decolorate. La început, fațada părea banală. Apoi mi-am dat seama că mă apropiam dinspre ceea ce fusese inițial partea din spate a clădirii. Intrarea se afla în partea cealaltă, cu fața spre graniță. Zidul acela era acoperit cu tot felul de sculpturi și simboluri fanteziste. Conturul unui rând de litere și numere era încă vizibil aproape de partea superioară. Pe ele scria *Grand Central Hotel 1890*. Acesta trebuie să fi fost numele original al clădirii. Cel care l-a proiectat trebuie să se fi așteptat ca orașul să se extindă spre sud. Nu spre nord. Acum părea că fusese construit în sens invers.

Intrarea dădea într-un hol dreptunghiular larg. Pe pereți erau panouri din lemn închis la culoare. Cele mai multe aveau crăpături și aveau lacul desprins. Pe podea erau plăci de teracotă. Unele erau simple. Altele aveau modele complicate în nuanțe de portocaliu și maro. Din tavan atârna un candelabru. Arăta ca un cristal adevărat. Era tăiat în forme elaborate, dar piesele erau terne și mătuite din cauza vechimii. Și de la praf. Mai mult de jumătate din becuri nu funcționau. Poate că erau stricate. Sau poate că era un fel de măsură pentru a face economie.

Recepția se afla chiar vizavi de ușa principală. Avea cinci metri lățime și era, de asemenea, din lemn lustruit închis. În spatele ei stătea un tip. Avea cizmele ridicate pe tejghea. Erau niște chestii lungi și ascuțite, făcute din piele de șarpe. Aveau găuri în tălpi. Tipul avea blugi decolorați. O cămașă albastră cu model complicat. O vestă de piele neagră. Era descheiată. Avea brațele încrucișate pe piept. O pălărie cu boruri largi era trasă pe față. Arăta de parcă ar fi adormit de curând. Nu l-am deranjat. Nici nu era nevoie. Știam încotro mă îndreptam, așa că am traversat coridorul care ducea spre scări.

Camera 212 se afla la capătul coridorului de la etajul doi, în partea de sud a clădirii. Ușa ei era deschisă o jumătate de centimetru. O carte subțire era pe jos, la nivelul podelei, împiedicând-o să se închidă de tot. Am aruncat o privire prin deschizătură. Nu am văzut nimic neobișnuit. Doar un covor maro destul de banal. Marginea unui pat cu o husă de plapumă floral. Marginea unei ferestre cu perdele asortate. Nicio persoană. Nici o armă. Dar totuși, evident, o capcană. Ar fi fost mai sigur să plec. Dar a fi în siguranță nu avea s-o ajute pe Fenton. Aveam nevoie de informații, iar singura sursă pe care o știam era în spatele acelei uși.

M-am ridicat într-o parte și am bătut la ușă.

— Intră.

Era femeia de la Red Roan. I-am recunoscut vocea.

Până acum, totul era în regulă.

Am împins ușa și am pășit în cameră. Femeia se afla în colțul din stânga mea. Camera era suficient de mare, iar spațiul dintre ușă și cadru ei era suficient de îngust pentru ca eu să nu o fi văzut de pe coridor. Purta încă rochia galbenă de plajă. Și acum avea un pistol în mână. Un Beretta M9. O armă cu care era familiarizată, dacă aveam dreptate în privința identității ei. Era îndreptată direct spre pieptul meu.

Își plănuise bine pregătirea. Era prea departe pentru ca eu să apuc arma, înainte să-i dau timp suficient să apese pe trăgaci. Singura mea variantă ar fi fost să mă arunc înapoi pe ușă. Dar ea se aștepta la asta. Nu exista nicio garanție că aș fi fost suficient de rapid. În plus, nu știam unde era prietena ei. Ar fi putut păzi coridorul. Și aveam nevoie de orice informație pe care mi-o putea da. Indiferent dacă era sau nu în dispoziție de a o împărtăși.

Am dat cartea la o parte cu piciorul. Am lăsat ușa să se închidă. Și mi-am ridicat mâinile la înălțimea pieptului.

— Aproprie-te de pat.

Femeia a făcut un gest cu pistolul.

M-am deplasat spre ea.

Ea a spus:

— Vezi pozele?

Pe pernă era un teanc de fotografii. Le-am ridicat. Erau cinci. Patru pe șase. Color. Cu cinci bărbați diferiți. Toți în uniformă de luptă pentru vreme caldă.

— Arată-mi care e Michael, a spus ea. Apoi vom vorbi.

Am răsfoit imaginile. Încet și cu atenție.

— Arată-mi-o pe cea greșită și vulturii vor fi bine hrăniți în seara asta.

Avea arma îndreptată spre pieptul meu.

Doi dintre bărbați erau afro-americani. Unul era hispanic. Ceilalți doi erau caucazieni. Ca și Fenton. Asta mi-a îmbunătățit șansele. Unul din doi e mai bine decât unul din cinci. Dar tot nu suficient de bine pentru a mă simți confortabil. Mi-am imaginat fața lui Fenton. Nu era geamăna identică a lui Michael. Asta era evident. Și nu-l văzusem niciodată. Habar n-aveam cât de mult semănau. Dar nu aveam nimic altceva pe care să mă bazez. Am comparat ochii celor doi bărbați cu ceea ce-mi aminteam despre Fenton. Nasurile lor. Gurile. Urechile. Culoarea părului. Forma capetelor lor. Înălțimea lor. Apoi m-am gândit la ce aș face dacă aș vrea să prind pe cineva mințind.

Am aruncat toate cele cinci poze înapoi pe pat.

— Ce fel de joc joci? Mi-am ținut ochii pe degetul ei apăsat pe trăgaci. Michael nu apare în niciuna din pozele alea.

Femeia nu a coborât arma.

— Ești sigur? Uită-te din nou. Ca și cum viața ta ar depinde de asta. Pentru că așa e.

— Nu am nevoie să o fac. Poza lui nu e acolo.

— Bine. Poate că nu este. De unde îl cunoști?

— Prin sora lui. Michaela.

— Sora lui mai mare?

— Geamăna lui.

— Care s-a alăturat forțelor de ordine?

— Serviciul de informații al armatei.

Femeia a coborât arma.

— În regulă. Îmi cer scuze. Trebuia să fiu sigură. Te rog, ia loc.

Capitolul 25

M-am trântit pe pat. Femeia a ieșit din colțul ei și a trecut în cealaltă parte a camerei. S-a cocoțat pe marginea unui fotoliu care părea făcut în anii cincizeci. Și nu mai fusese curățat din anii șaizeci. Pistolul era încă în mâna ei.

A spus:

— Sunt Sonia.

— Reacher. De unde îl cunoști pe Michael?

— Ne-am întâlnit la spital. În Germania.

— Spitalul militar?

Ea a dat din cap.

— De ce crezi că Michael are probleme?

— De ce crezi tu?

— N-am spus niciodată că așa cred.

— Atunci de ce purtăm această conversație?

Sonia nu a răspuns.

— Părerea mea este că nu ai mai primit vești de la Michael de trei zile. Poate patru.

Ea nu a răspuns.

— Adaugă faptul că și Renée lipsește și tu începi să intri în panică. Zvonurile încep să zboare. De aceea te-ai întâlnit cu prietena ta pentru acel prânz bazat pe vin. De aceea ne aflăm aici acum.

— În regulă. Sunt îngrijorată. Nu pot da de Michael. Nu-i stă în fire să dispară din peisaj în felul ăsta. Dacă ar fi dispărut doar Renée, ar fi fost un lucru. Dar amândoi?

— Trebuie să știu unde l-ar fi putut duce Dendoncker.

— Dendoncker? De ce l-ar fi dus pe Michael undeva?

— Michael nu mai lucra pentru Dendoncker. A vrut să plece. Dendoncker a aflat asta. Nu i-a picat prea bine.

— Asta nu e posibil.

— Asta s-a întâmplat. Michael a primit un mesaj de la sora lui. I-a cerut ajutorul ei.

— Nu. Sonia a clătinat din cap. Ai înțeles totul pe dos. Michael nu lucrează pentru Dendoncker. Dendoncker lucrează pentru Michael.

— Michael conduce o operațiune de contrabandă?

— Nu. Asta e în întregime acțiunea lui Dendoncker. Michael are nevoie doar de acces la o parte din echipamentul său. Și la niște materii prime.

— De ce?

— Ce relevanță are asta?

— Vrei să-l ajuți sau nu?

Sonia a suspinat și și-a dat ochii peste cap.

— Există un anumit obiect pe care Michael trebuie să-l construiască, bine? Și are nevoie de transport. În secret. Și în siguranță. Dendoncker are infrastructura necesară. Michael a aranjat accesul la ea.

— OK. Deci, în afară de locul din vestul orașului, ce alte locații mai are Dendoncker?

— Nu știu. Eu nu lucrez pentru el. Sunt doar o prietenă a lui Michael.

— Unde locuiește Dendoncker?

— Nimeni nu știe. În Mexic, poate? Michael a menționat ceva de genul ăsta odată. Dar nu am nicio idee.

— Unde locuiește Michael?

— Are o cameră aici. Dar nu o mai folosește prea des. Cred că cel mai mult doarme la atelierul lui.

— Unde este asta?

— Nu știu. Nu am fost niciodată acolo.

— Dar acolo face bombele?

Sonia s-a ridicat imediat în picioare.

— De unde știi despre asta?

M-am ridicat și eu în picioare. Avea încă o armă în mână.

— De aceea a trimis un SOS surorii sale. Era depășit de situație. Știa că a greșit. A vrut să se oprească înainte de a fi prea târziu.

— Nu. Sonia a clătinat din cap. Asta nu are sens. Uite, Michael nu era un înger. Nu pretind contrariul. A pornit pe un drum rău. Operația este șansa lui de a se răscumpăra. El crede în ea sută la sută. În nici un caz nu a vrut să se

oprească. Nu există niciun motiv pentru care ar fi vrut să o facă. E perfect. Și trebuie să fie făcută.

— Nici un motiv? Poate că a înțeles că uciderea oamenilor nevinovați este ceva ce nu trebuie făcut niciodată.

— Ce vrei să spui? Nimeni nu va fi ucis. E un veteran, pentru numele lui Dumnezeu. Nu e un criminal.

— El plănuiește să detoneze o grămadă de bombe. Potențiale sute de victime.

— Nu. Sonia aproape că a izbucnit în râs. Nu înțelegi.

— Atunci explică-mi.

— Nu pot.

— Ba da, poți. Vrei să spui că nu vrei. Deci cred că nu vrei ajutorul meu.

Am făcut un pas spre ușă.

— Așteaptă. Așteaptă. Uite, Michael a făcut câteva prototipuri. Sigur. Dar el construiește doar un singur dispozitiv final. Folosește proiectile de semnal adaptate. Acestea emit fum. Asta e tot. Câțiva oameni s-ar putea să aibă dureri de ochi, dar nimic mai rău de atât.

— Ajută rețeaua de contrabandă a lui Dendoncker. Și ajută la vânzarea de arme ilegale. Doar ca să poată planta o singură bombă fumigenă? Nu cred asta.

Sonia a suspinat și s-a lăsat pe spate în scaun.

— Dendoncker este un om rău. Recunosc asta. Nu am fost fericită când Michael s-a dus să lucreze pentru el. Chiar deloc. Dar Michael era într-o stare proastă atunci. Uite, dacă Michael nu-l ajuta, Dendoncker ar fi găsit pe altcineva. Și e un preț mic de plătit în marea schemă a lucrurilor.

— Ce să plătești?

— Succesul. Pentru Operațiunea Clarion. Așa a numit-o Michael. Sonia s-a aplecat în față. Imaginează-ți asta. Este Ziua Veteranilor. Au loc slujbe și ceremonii în toată țara. Iar la unul dintre cele mai mari locuri de desfășurare, la ora unsprezece și unsprezece minute, tot locul se umple de fum. Frumos fum roșu, alb și albastru. Va fi o senzație. Toți cei care vor vedea asta în persoană se vor întreba, de ce? Toți

cei care vor vedea la televizor se vor întreba și ei. Va fi peste tot pe internet. Iar Michael va fi acolo pentru a răspunde. Eu voi fi alături de el. Pentagonul nu va mai putea să ne ignore. Iar guvernul nu va mai putea să mintă.

— Să mintă în legătură cu ce?

— Arme chimice. Despre țările unde luptăm. Dar în special despre Irak. Pentagonul a întocmit un raport atunci când războiul a fost declarat încheiat. Au trimis o tip bățos în Senat pentru a răspunde la întrebările legate de armele chimice. Varianta oficială a fost că a fost găsită doar o cantitate foarte mică de bombe chimice și că riscul pe care acestea îl reprezentau pentru trupele noastre era minor. Ceea ce e o prostie. Și știm că este o prostie nu doar pentru că noi am fost cei care am fost otrăviți, arși și îmbolnăvit. Dar și pentru că, în același timp în care se pregăteau datele pentru raport, armata a emis noi instrucțiuni. Pentru tratarea trupelor expuse la agenți chimici. Instrucțiuni detaliate. Care declarau că există un risc continuu și semnificativ pentru forțele noastre din zonă.

— Deci știau?

— Bineînțeles că știau. Dar au mințit. Și de ce? Din cauza obuzelor. Ai nevoie de unele speciale. M110 sunt cele mai comune. Arată exact ca M107-urile convenționale. Cu atât mai mult când sunt corodate sau etichetate greșit în mod deliberat. Dar în interior au două camere. În ele se află doi compuși separați. Fiecare inert în mod independent. Dar letale când se amestecă. Și de unde au luat irakienii proiectilele? Din Statele Unite și de la aliații noștri. Corporații puternice. Guvernul a închis ochii la asta. Un raport clasificat pe care Michael l-a văzut spune că s-au vândut sute de mii. Politicienii erau în pericol de a se face de rușine. Așa că ne-au aruncat pe noi, soldații, la gunoi pentru a-și salva fundurile. Iar noi nu vom tolera asta. Nu mai suportăm.

— Acest tip de obuz. Michael îl folosește pentru bomba fumigenă?

— Corect. Foarte adecvat, nu crezi? Un fel de poezie?

— Ești sigur că vorbim doar de o bombă fumigenă? Dacă proiectilele arată la fel, există vreo șansă ca el să facă pe ascuns proiectile explozive?

Sonia s-a aplecat mai mult în față.

— Ar trebui să te plesnesc pentru asta. Sau să te împușc. Da, sunt sigură. Crezi că sunt o idioată? Obuzele seamănă pentru un profan. Dar nu și pentru mine. Michael a făcut trei teste separate. În deșert. În diferite condiții de vânt. Am fost martoră la toate. Crezi că aș mai fi fost aici, vorbind cu tine, dacă aș fi fost la trei metri de un obuz de artilerie când a explodat?

— Cred că nu. Deci, când o veți face pe bune, cum va declanșa bomba?

— Mecanismul principal va fi un cronometru. Cel secundar va fi un celular.

— Deci Michael va fi la locul de desfășurare?

— Corect. Va pleca cu mașina. Mă voi alătura lui acolo.

— Unde?

— Ăsta a fost un secret. Chiar și pentru mine.

— Când plănuia Michael să plece?

— Mâine. Ceea ce face și mai ciudat că Michael a dispărut de pe radar acum.

— Unde ține Dendoncker echipamentul pe care îl folosea Michael? Materiile prime?

— Habar n-am. De ce ești atât de obsedat de asta? Dendoncker nu-l reține pe Michael. Asta nu ar avea niciun sens.

— Ai spus că Michael are o cameră aici. Știi numărul?

Sonia a dat din cap spre peretele din spatele meu.

— Este alături.

— Ar trebui să aruncăm o privire.

— Nu e nevoie. Am făcut-o deja.

— Când?

— Acum câteva zile. Sonia s-a uitat la podea. Nu-l spionam. Nu obișnuiesc să fiu băgăcioasă. Michael nu m-a

sunat când a spus că o va face. Eram îngrijorată.

— Ce ai găsit?

— Nimic ieșit din comun. Patul lui era făcut. Articolele lui de toaletă erau în baie. Hainele lui erau agățate în dulap. Geanta lui era acolo. La fel și geanta de voiaj. Nu lipsea nimic. Din câte mi-am dat seama, nimic.

— Michael are o mașină?

— Are două. O mașină personală. Și un Jeep vechi furnizat de Dendoncker. Ambele sunt încă afară. Ambele sunt curate ca lacrima.

Nu am spus nimic.

— Acum înțelegi de ce sunt îngrijorată? Dacă Michael a plecat de capul lui, trebuie să fi simțit o presiune majoră ca să nu-și ia nimic din lucrurile lui sau mașina. În acest caz, de ce nu m-ar fi sunat? Să mă anunțe că e bine? Sau să mă avertizeze dacă eram și eu în pericol?

— Ar trebui să ne mai uităm o dată în camera lui.

— De ce? Ți-am spus ce e acolo.

— O pereche de ochi în plus nu strică niciodată. Și nu-l vom găsi pe Michael doar stând aici și vorbind.

Capitolul 26

Sonia a suspinat și și-a dat ochii peste cap. Și-a luat poșeta de pe jos și a băgat pistolul înăuntru.

— Bine. Haide.

A încuiat ușa propriei camere cu o cheie mare și masivă. Era pe un medalion greu de alamă care avea forma unei lacrimi. A aruncat-o în poșetă, a pornit pe coridor și a scos o altă cheie. Aceasta era făcută din metal subțire și strălucitor și era pe un breloc de plastic fragil pe care era ștampilat numele unei farmacii locale. A folosit-o pentru a descuia următoarea ușă la care am ajuns. A împins ușa până a deschis-o complet, a făcut un pas înăuntru și s-a oprit în loc. Și-a pus mâna la gură, dar nu a scos niciun sunet. M-am apropiat de ea și m-am oprit și eu. Camera era o imagine în oglindă a camerei ei. O utilizare eficientă a spațiului. Băile erau semi îngropate, așa că se potriveau perfect una în spatele alteia și țineau zgomotul instalațiilor sanitare departe de zona paturilor. Dar, în timp ce camera Soniei era imaculată, aceasta arăta de parcă o tornadă ar fi trecut prin ea. Patul era pe o parte. Salteaua era ruptă într-o duzină de locuri, iar bucăți de material fibros gri atârnau afară. Dulapul era cu fața în jos pe podea. Hainele sfâșiate erau îngrămădite lângă el. Scaunul era trântit pe o parte. Perna era ruptă. Bara pentru perdele fusese smulsă de pe perete. Perdelele fuseseră tăiate și lăsate în bucăți pe podea.

Sonia a întrebat:

— Cine a făcut asta? Ce căutau? Nu înțeleg.

— Renée are o cameră aici? am întrebat.

— Da. La celălalt capăt al coridorului. Doar nu crezi că...?

— Nu știu. Dar ar trebui să aflăm.

Sonia a închis ușa lui Michael și a mers spre camera 201. A încercat mânerul și a clătinat din cap.

A spus:

— Este încuiată. Așteaptă aici. Mă duc la recepție. Să împrumut o cheie de acces.

Am clătinat din cap.

— Nu. Nu vreau să implic pe nimeni altcineva. Ai un cuțit în geantă? Sau o pensetă?

Sonia a scotocit în geantă și a scos o mică husă neagră. A deschis-o și a dezvăluit o serie întreagă de instrumente mici și strălucitoare. Am bănuit că aveau ceva de-a face cu unghiile, dar habar nu aveam ce făceau majoritatea dintre ele. Mi-a întins setul.

— Alege.

Am ales o pereche de pensete cu vârf subțire și o tijă subțire de lemn. Era ca un băț de acadea cu un capăt ascuțit. Am îndoit partea de jos a unui braț al pensetei la nouăzeci de grade, apoi m-am lăsat jos și m-am apucat să lucrez la încuietoare. Era veche și simplă. Dar solidă. Din vremurile în care lucrurile erau construite pentru a dura. Probabil că a ieșit de pe linia de producție într-o fabrică mare și murdară din Birmingham, Alabama. Una dintre miile de încuietori folosite în toată America. Poate chiar sute de mii. Probabil că erau folosite în toată lumea. Era un obiect de calitate, dar nu prea complicat.

Am căutat rolele zimțate din interior și le-am găsit imediat. Să le dau la o parte a fost o altă poveste. M-am gândit că încuietoarea nu fusese întreținută prea mult. Era rigidă. A fost nevoie de mai mult de un minut pentru a o forța să se rotească. Apoi m-am ridicat, am deschis ușa și m-am uitat înăuntru. Scena era aproape identică cu cea din camera lui Michael. Dar nu semăna deloc cu ceea ce Fenton spusese că văzuse acolo.

Patul, dulapul, scaunul și perdelele fuseseră răsturnate și distruse. Singura diferență reală era că mormanul de haine rupte de pe podea erau de femeie și nu de bărbat. Descoperirea nu era o mare surpriză. Nu era nici concludentă. Dar era în concordanță cu teoria conform căreia Renée era suspectată de a fi dat pe ascuns biletul lui Fenton către Michael. Îl puteai înțelege pe Dendoncker că voia ca ambele camere să fie percheziționate. Ar fi vrut să

vadă dacă a existat vreo altă comunicare între ei. Sau oricine altcineva.

Nu era nimic care să sugereze că trebuia să schimb direcția. Dar nici nu era nimic care să mă ajute să aflu unde era Fenton. Poate că dacă aș fi avut acces la un laborator criminalistic aș fi putut găsi ceva. O urmă microscopică de pământ sau nisip. Niște fibre revelatoare. Chiar și ADN. Dar cu resursele disponibile, care în principiu însemnau ochii și nasul meu, nu avea rost să pierd timpul căutând printre resturi. Era frustrant, dar acestea erau faptele. Timpul trecea și eu nu mai aveam unde să caut.

M-am întors să plec și aproape că am doborât-o pe Sonia. Ea se strecurase în spatele meu și stătea nemișcată. Avea ochii mari și gura deschisă.

— Nu înțeleg. A trecut pe lângă mine. Se pare că aceiași oameni au făcut asta. Dar de ce? Ce căutau? Și unde sunt Michael și Renée?

Nu am spus nimic.

— Sunt implicați în ceva împreună? Așteaptă. Sunt...? Nu. Nu se poate să fie. Ar fi bine să nu fie.

Sonia a intrat mai departe în cameră și a aruncat în aer grămada de haine răvășite ale lui Renée.

Am spus:

— Tu și Michael? Ați fost... mai mult decât prieteni? De aceea ai cheia de la camera lui?

Sonia s-a întors să se uite la mine. Fața ei era palidă și aspră.

— Nu e nimic oficial. Nu suntem căsătoriți sau logodiți sau ceva de genul ăsta. Nu am spus multor oameni. Dar, da. Ne-am găsit unul pe celălalt în acel spital. Ne-am salvat unul pe celălalt. El este totul pentru mine. Nici măcar nu mă pot gândi că cineva mi l-a furat...

Nu ăsta era scenariul în care mă așteptam să intru. Mi-am imaginat că voi avea de-a face cu o adunătură de mercenari fără valoare și fără conștiință. Genul de oameni pe care i-aș fi înghesuit cu plăcere pentru informații, apoi i-aș fi lăsat să

putrezească atunci când planul lor s-ar fi prăbușit. În schimb, m-am trezit compătimind-o pe această femeie. Poate că era naivă. Dar asta nu e o crimă. Cred că a fost păcălită de un tip care a intrat în viața ei într-un moment vulnerabil. Trebuie să fi fost destul de convingător. Chiar și atunci când a deviat de la normal.

M-am gândit că în aceste circumstanțe ar trebui să fiu sincer cu Sonia. Nu aveam cum să evit acest lucru. Nu fără a fi inutil de crud. Dar era o problemă. Abilitățile mele de a transmite mesaje grave, legate de decesul cuiva, erau considerate de toată lumea ca fiind sub așteptări. Erau atât de proaste încât armata mă trimisese la un curs special de pregătire. Cu ani în urmă. Nu m-a ajutat prea mult. De atunci, preferam să dau vești proaste în locuri publice. Oamenii sunt mai puțin predispuși să cedeze sau să se sperie în fața unui public. Am descoperit că barurile, restaurantele și cafenelele sunt cele mai bune. Întregul proces de a comanda mâncare, de a fi servită și apoi de a curăța masa oferea o abordare mai naturală. Ajută să te ancorezi în realitate. M-am gândit la Red Roan. M-am gândit să o duc pe Sonia înapoi acolo. Era foarte tentant. Dar am decis să nu o fac. Era nevoie de timp pentru a ajunge acolo. În acel moment, timpul nu era prietenul meu. Și cu siguranță nu era nici al lui Fenton.

Am prins-o de cot pe Sonia și am scos-o pe coridor.

— Vino. Mai bine ne întoarcem în camera ta. Sunt câteva lucruri pe care trebuie să ți le spun.

Capitolul 27

Sonia s-a așezat pe un scaun. Pe marginea lui. Întregul ei corp era încordat. Era crispată. Mi-am dat seama că era la un fir de păr de a ceda. M-am așezat pe marginea patului cu fața la ea. Am pus un picior pe podea, lângă poșeta ei. Arma ei era încă înăuntru. Există un motiv pentru care există expresia "nu împușca mesagerul".

Am spus:

— Vreau să încep cu vești bune. Nu a fost nimic între Michael și Renée. Asta e sigur.

— Nu a fost nimic?

— Ajung și la asta. Mai întâi trebuie să-ți povestesc ceva din trecut.

I-am spus toată povestea. De când Fenton a primit mesajului lui Michael, până la încercarea ei ratată de a-l răpi pe Dendoncker. Inclusiv partea în care omul lui Dendoncker i-a spus lui Fenton că Michael e mort. Sonia a rămas tăcută o clipă când am ajuns la sfârșit. Ochii ei au fugit într-o parte în alta în timp ce conecta punctele. Apoi a spus: — Michael a fost prins cu biletul primit de la sora lui? Așa s-a transformat totul în rahat?

— Așa văd eu lucrurile.

— Deci Dendoncker a pus ca Michael să fie ucis?

Am dat din cap.

— Nu. Nu cred asta.

Nu am spus nimic.

— Și Renée?

— Cred că și-a dat seama. Cred că a fugit.

— Dar nu și Michael? Ești sigur? Vocea Soniei era pe punctul de a ceda. Adică ești sigur, dincolo de orice îndoială? Indiferent cât de mică ar fi ea?

— Nu i-am văzut corpul. Dar am auzit-o pe una dintre gorilele lui Dendoncker jurând că Dendoncker l-a ucis pe Michael. Și nu avea nimic de câștigat dacă mințea.

Sonia s-a ridicat și s-a dus la fereastră. S-a întors cu spatele și a tras perdeaua în jurul ei.

— Nu știu ce să fac. Nu-mi vine să cred că s-a dus. Trebuie să fie o greșeală.

Nu știam ce altceva i-aș putea spune.

Sonia s-a desprins de perdea și s-a întors cu fața la mine.

— Dacă știai că Michael e mort, de ce nu mi-ai spus imediat? Ochii ei erau umezi și roșii. De ce ai mai tras de timp? De ce tot rahatul ăla că vrei să mă ajuți să-l găsesc?

— Nu știam care era treaba cu tine, atunci. Mi-am ridicat mâinile. S-ar putea să nu-l mai pot ajuta pe Michael. Dar o pot ajuta pe sora lui. Poate. Dacă o pot găsi.

— Tot m-ai mințit. Sonia s-a târât înapoi spre scaun și s-a prăbușit pe el. Pur și simplu nu pot să fac față cu asta. Ce ar trebui să fac acum?

— Pleacă din oraș, zic eu. Acum trebuie să plec. Dar mai întâi trebuie să-ți pun o întrebare. O să sune insensibil. Momentul este îngrozitor. Dar ar putea fi importantă.

— Despre ce este vorba?

— În mesajul pe care Michael i l-a trimis surorii sale, împreună cu cartea de vizită de la Red Roan, mai era ceva. Un prezervativ. Asta mi se pare ciudat. Înseamnă ceva pentru tine?

— Nu. Michael nu ar avea un prezervativ. Noi nu le foloseam. Și nu i-ar fi trimis niciodată unul surorii sale. Asta e scârbos.

— A ajuns acolo cumva.

— Trebuie să-l fi pus altcineva.

— Nu prea cred.

Sonia a ridicat din umeri.

— Poate că Michael încerca să-i spună ceva. De exemplu, să fie atentă. Să-și ia măsuri de precauție. Îi plăceau mesajele criptice. Mereu îmi lăsa mesaje de genul ăsta. În general nu le înțelegeam, ca să fiu sinceră. Trebuia să-l rog să mi le explice.

Un prezervativ ca un avertisment pentru a lua măsuri de precauție? Era posibil. În sensul că nu putea fi exclus cu certitudine. Dar nu părea probabil. Iar ca explicație nu mi se

părea corectă. Vocea din spatele creierului meu încă nu era mulțumită.

Capitolul 28

Se pare că tipul cu cizme uzate nu avea un somn atât de greu pe cât dădea de înțeles.

Picioarele lui nu mai erau ridicate pe tejgheaua de la recepție când am ajuns în hol. Nu mai era tolănit pe spate în scaunul lui. Nu mai era nici urmă de el. Dar alți doi tipi erau acolo. Doi dintre tipii din noaptea precedentă. Singurii doi care mai puteau să meargă. De data asta mă așteptau. Era clar. Amândoi s-au încordat puțin când m-au văzut. Apoi s-au mișcat. Tipul care fusese la volan a pășit în fața ușilor duble de ieșire, care erau închise. Și încuiate, probabil. Tipul pe care-l lovisem cu coada toporului s-a dus în direcția opusă. Ca să blocheze drumul înapoi spre coridor. Nu era nevoie să se deranjeze. Nu aveam nici o intenție să merg pe acolo.

Bărbații purtau același tip de haine ca înainte. Tricouri negre. Blugi negri. Bocanci negri. Dar acum, brațul stâng al șoferului era într-o eșarfă. Și fiecare dintre ei avea un rucsac mic agățat pe umăr. Ambele rucsacuri erau făcute din nailon de armată. Culoarea nisipului deșertului, zgâriat și pătat și folosit. Și îngreunate cu ceva voluminos.

Șoferul a spus:

— Jos pe podea. Pe burtă. Mâinile la spate.

— Din nou? am spus. Serios?

— Stai jos. Fă-o acum.

Nu m-am mișcat.

— Te-ai lovit la cap când erai copil? E vorba de șeful tău? Pentru că, sincer, sunt îngrijorat. Practic, fiecare creatură de pe planetă are capacitatea de a învăța din experiență. Dar nu și tu, se pare. Ce s-a întâmplat ultima dată când ai încercat asta? Când aveai trei prieteni care să te ajute. Nu doar unul.

— Oh, noi învățăm.

Șoferul a dat din cap. Celălalt tip și-a tras rucsacul de pe umăr. I-a deschis fermoarul și i-a scos conținutul. O mască de respirat completă. Era neagră, cu un înveliș de cauciuc;

protecții oculare triunghiulare și o filtru rotund de montat pe partea stângă. Semăna cu o mască de protecție de teren M40. Genul care fusese folosit de armata americană și de Corpul pușcașilor marini încă din anii 1990. Nu era cel mai nou design din lume. Nici cel mai confortabil. Dar era eficient. Tipul și-a tras-o pe cap și a tras de una dintre curele.

Șoferul și-a ținut rucsacul între genunchi, l-a deschis și a scos o mască identică. S-a chinuit să și-o pună cu o mână, apoi a rămas nemișcat o clipă. Îl făcea să arate ca o insectă deprimată. Apoi a scos un alt obiect. Un recipient argintie. Era cam de mărimea unei cutii de fasole și avea un inel și o pârghie care ieșeau din partea de sus.

— Ați auzit vreodată de gazul CS?

Cuvintele tipului au sunat înăbușit și stins prin emițătorul de voce din fața măștii.

Nu doar că auzisem de gazul CS. Îl simțisem. Cu ani în urmă, în ultima zi a unui modul de pregătire. O duzină dintre noi eram închiși într-o cameră cu un instructor. Instructorul a așezat un recipient de CS pe o masă metalică în centrul camerei. A tras cuiul și a aruncat-o în aer. Își purta deja masca. Un model mai vechi. Un M17, care era standardul în acele zile. A trebuit să așteptăm până când acul a atins pământul. Apoi am avut douăzeci de secunde să ne punem măștile. Am reușit cu toții. Partea aceea a exercițiului a fost bună. Următoarea parte nu a fost. Trebuia să ne scoatem masca și să ne strigăm numele, gradul și numărul. Unul câte unul, pe rând. Și puteam să ne punem masca la loc doar când instructorul dădea din cap. Asta a fost rău. Foarte rău. Dar era și mai rău dacă instructorul nu te plăcea. Dacă se prefăcea că nu te aude. Dacă te făcea să repeți informațiile. L-a făcut pe unul dintre noi să repete de trei ori. Între fiecare încercare a lăsat o pauză. Fiecare a părut ca o oră. Pentru noi. Pentru bietul om trebuie să fi fost un an. Partea din față a combinezonului său era îmbibată de lacrimi, muci și salivă

până când am ieșit în aer liber. A renunțat la program cam zece minute mai târziu.

— Ei bine, noi numim asta gazul DS. Tipul a ținut recipientul mai sus. Dendoncker Special. Este ca și cum ar fi CS pe steroizi. Îți arde ochii atât de rău încât orbești dacă nu primești soluție salină la timp. Și nasul? Gâtul? Plămânii? Dureri de nu-ți vine să crezi. Îți promit.

Nu am spus nimic.

— Ultima șansă, a spus el. Întinde-te pe podea. Fă-ți o favoare. Pentru că dacă trebuie să folosesc asta, jocul se schimbă. Va trebui să te târăști până la mine. Să te întinzi la picioarele mele. Să mă implori să-ți salvez vederea.

Am rămas nemișcat.

— Asta nu se va întâmpla niciodată.

— Haide, omule. Vocea celuilalt tip părea a fi a unui robot. Vorbim despre știință. Nu te poți împotrivi. Trebuie să respecți chimia.

— Chimia e în regulă.

Încă mai aveam arma pe care o luasem de la tipul din fața cafenelei. Am fost tentat să o folosesc. Asta ar fi rezolvat problema imediată. Dar s-ar fi auzit o împușcătură. Iar eu nu doream să atrag atenția. Nu chiar atunci. Ceea ce aveam în minte necesita o oarecare intimitate. Așa că m-am deplasat încet spre stânga. Doar până când șoferul a fost direct între mine și ieșire.

— Însă eu am preferat întotdeauna fizica.

— Te-am avertizat. Șoferul a dat la o parte micuța clemă care ținea știftul pe mânerul curbat. A trecut recipientul în mâna stângă. Și-a încovoiat degetul arătător drept prin inel. Și a tras de el.

Nu s-a mișcat.

Am presupus că era prima dată pentru tipul ăsta. Să armezi o grenadă e mai greu decât pare în filme. Știftul de blocare este făcut din oțel chirurgical. O parte a lui este îndoit într-un unghi brusc. Așa trebuie să fie. Nimeni nu vrea să fie afectat de un accident stupid. Tipul și-a ajustat

strânsoarea. Și-a ridicat cotul drept. Poate că a crezut că așa va avea o mai bună pârghie. Nu am așteptat să văd dacă avea dreptate. Mi-am împins piciorul din spate, tare, și am început să fug. Cât de repede am putut. Drept înainte. Direct spre el. Am parcurs jumătate din distanță. Trei sferturi. Apoi m-am aruncat în față.

Umărul meu s-a izbit în abdomenul tipului. L-am doborât pe loc. Ne-am izbit împreună în ușă. Un total de 225 de kilograme. Iar efectul greutății mele a fost multiplicat de viteza pe care o căpătasem. Vechea încuietoare nu se putea împotrivi cu asta. Nici măcar pe aproape. Ușile s-au deschis. Una s-a rotit și s-a izbit de perete. Cealaltă s-a desprins din balamale și a ieșit în ramă. Am aterizat amândoi pe jos. El dedesubt, pe spate. Eu, deasupra. Îi striveam pieptul. Am simțit cum o parte din coastele lui s-au rupt la impact. Poate și o claviculă. Poate ambele. Dar aceste răni nu contau. Nu avea să simtă niciodată durerea. Pentru că umerii lui au ajuns la același nivel cu buza ultimei trepte care ducea spre stradă. Greutatea mea i-a fixat torsul pe loc. Dar capul lui a continuat să se miște. S-a mai deplasat cu încă cinci centimetri. Apoi partea din spate a craniului a lovit betonul. S-a despicat ca un pepene. Ceva lipicios s-a împrăștiat pe fața mea. Tipul a tresărit. Doar o dată. Și apoi a rămas nemișcat.

Capitolul 29

O jumătate de secundă mai târziu am simțit o greutate pe spate. Vreo sută de kilograme. Apoi un braț mi-a șerpuit în jurul gâtului. Era celălalt tip. Trebuie să mă fi urmărit afară. A văzut o oportunitate, cu mine practic la pământ. S-a aruncat peste mine. M-a pus între el și amicul său. A continuat să se încordeze până când unghiul cotului său s-a înfășurat în jurul gâtului meu. Și-a prins încheietura mâinii cu cealaltă mână. M-a tras înapoi. Și-a înfipt genunchiul în spinarea mea pentru a pune mai multă presiune. Își folosea toată puterea. Se străduia ca un pescar care se lupta să prindă captura vieții lui. M-am întins în spate, căutând să-i prind capul, dar el era înclinat înapoi. Asta a fost inteligent din partea lui. Anticipase pericolul și se ținea departe de el.

Se lupta cu mine. Eu mă luptam cu el. Niciunul dintre noi nu ceda un centimetru. Niciunul dintre noi nu era aproape de o breșă. Trebuie să fi simțit impasul. Asta îmi convenea. Dacă voia o bătălie de anduranță, își alesese adversarul greșit. Asta era al naibii de sigur. Trebuie să fi simțit și el asta, pentru că a început să se balanseze înainte și înapoi, încercând să mărească presiunea. Asta cu siguranță a ridicat nivelul jocului. Dintr-o dată, îmi era greu să respir. Mi-am flexat mușchii gâtului, dar tot simțeam cum traheea începe să cedeze. Durerea îmi străbătea laringele. Plămânii au început să-mi ardă. Trebuia să înclin balanța în favoarea mea. Repede.

Mi-am lăsat umărul drept și am împins în jos spre pământ, în partea laterală a corpului pe care încă îl încălecam. Mi-am ridicat umărul stâng. L-am simțit pe tipul din spatele meu cum își ajusta echilibrul. Încerca să nu alunece. Compensând prin a se apleca în partea cealaltă. În clipa în care el s-a mișcat, eu m-am mișcat în direcția opusă. Mi-am împins umărul stâng în jos. Umărul drept în sus. M-am răsucit din talie. Mi-am înfipt genunchiul drept în pământ și m-am ridicat. Am pivotat amândoi spre stânga. Ne-am clătinat pentru o clipă când tipul și-a dat seama ce se

întâmplă și a încercat să se opună impulsului. Să inverseze mișcarea. Dar a fost prea târziu. Și încă se agăța de gâtul meu.

Ne-am răsturnat. Împreună. De data asta, el era dedesubt. Pe spate. Eu eram deasupra. Tot pe spate. El era prins jos. Dar tot încerca să mă stranguleze. Nu renunțase. Dimpotrivă. Încerca să mă strângă și mai tare. Cred că se instalase disperarea. Probabil că nici el nu putea respira prea bine cu greutatea mea pe pieptul lui. Și nu-și putea elibera capul. Pământul îl oprea. Mi-am întins mâna în spate. I-am pipăit masca. Era cu fața spre mine. Spre stradă. Unghiul era imposibil. Apoi mi-am dat seama că trebuie să o fi împins-o în vârful capului. Probabil că voia să vadă mai bine, dar să fie pregătit în cazul în care recipientul de gaz ar fi explodat. I-am smuls masca. Am aruncat-o. Mi-am deplasat mâna pe fruntea lui. I-am găsit podul nasului. Mi-am apăsat degetul mare în ochiul drept. Degetul arătător în cel stâng. Și am început să apăs.

Nu am apăsat prea tare. Nu la început. A continuat să încerce să-mi strivească gâtul. Am mărit presiunea. El a gemut. Și-a mișcat capul dintr-o parte în alta. Încercând să scape. Dar nu mi-a dat drumul. Am apăsat mai tare. Și mai tare. Mi-am dat seama că nu eram la mai mult de o fracțiune de centimetru distanță de scoate ochii. În mod normal, aș fi considerat asta un rezultat satisfăcător. Dar, în aceste circumstanțe, trebuia să fiu atent. Prezența lui era un bonus. Nu voiam să o irosesc. Aveam nevoie ca el să fie capabil să răspundă la întrebări. Așa că nu am mărit presiunea mai mult. Mi-am ținut arătătorul și degetul mare ferme. Mi-am arcuit spatele. Mi-am împins cealaltă mână între corpurile noastre. Am mutat-o în jos, spre vintrele lui. M-am prins de ele. Am început să strâng. Și să mă răsucesc. Mai tare. Mai strâns. Până când a țipat și mi-a dat drumul la gât.

Am sărit direct în picioare înainte ca el să se răzgândească sau să încerce altceva. L-am călcat pe abdomen. Nu prea

tare. Doar cât să-l imobilizez pentru o clipă. Apoi i-am luat arma, masca și butelia de gaz. Îi scăpase din mână celuilalt tip și se rostogolise pe ultima treaptă. Cuiul era încă la locul lui. I-am luat rucsacul. L-am verificat. Avea o sticlă de apă. O frânghie. Un fel de unealtă. Și niște coliere de plastic. Unealta era într-o husă de piele. Era un fel de briceag pliabil, cu o grămadă de lame, șurubelnițe și foarfeci suplimentare. Colierele erau foarte rezistente. O jumătate de duzină. Am pus cuțitul și colierele în buzunar. Am pus arma în rucsac. Apoi l-am împuns pe tip în ureche cu vârful bocancului.

— Asta e mașina ta?

Am făcut un gest spre partea îndepărtată a străzii. Un Lincoln Town Car era parcat lângă bordură. Era neagră. Semăna cu cea pe care cei trei tipi o conduseseră de la morgă.

Și-a întors gâtul ca să vadă spre ce arătam, apoi a dat din cap.

— Unde e cheia?

A arătat spre cadavrul care zăcea lângă el.

— Ia-o.

— Nici gând. Toată culoarea s-a scurs de pe fața tipului. E mort. Nu mă ating de el.

— Dacă nu vrei să iei cheia, nu-mi ești de folos. L-am lovit din nou în ureche, puțin mai tare. Vrei să sfârșești ca el?

Tipul n-a răspuns. Doar s-a rostogolit în patru labe, s-a întins peste corpul amicului său, a scos cheile din buzunarul pantalonilor și mi le-a întins ca să le văd.

— Bine. Acum ridică cadavrul. Pune-l în portbagaj.

— Nici gând. Nu-l duc.

— Corpul lui intră în portbagaj. Ori îl pui înăuntru, ori te alături lui. E alegerea ta.

Tipul a clătinat din cap, s-a ridicat în picioare și a coborât cu greu treptele. A apucat mâinile amicului său și a tras. A ajuns pe trotuar și un pistol rostogolit pe jos. A încercat să se năpustească asupra pistolului. Dar era prea lent. Am imobilizat arma cu un picior. Și l-am lovit în cap cu celălalt.

Nu prea tare. Doar un avertisment. Care a funcționat. S-a întors la cadavru. A lăsat o dâră de sânge întunecat și închegat pe stradă. Am așteptat până când a ajuns la jumătatea drumului spre mașină, apoi am luat arma și am adăugat-o la lucrurile din rucsac.

Tipul a deschis portbagajul. S-a chinuit să ridice cadavrul. Era greu. Capul și membrele îi tot cădeau. În cele din urmă, tipul a reușit să-l ridice puțin. I-a sprijinit umărul de aripă. S-a apropiat din spatele lui. Și-a înfășurat brațele în jurul pieptului. L-a ridicat. Și l-a aruncat cu capul înainte. A trântit imediat portbagajul, ca și cum asta l-ar fi împiedicat să fie împins și el înăuntru, și s-a răsucit. Avea ochii mari. Respira greu. Brațele îi erau pătate de sânge.

I-am spus:

— Descuie ușile.

Tipul a apăsat un buton de pe telecomandă. Am auzit patru pocnituri aproape simultane în timp ce mecanismele răspundeau.

— Pune cheile pe portbagaj.

Tipul a făcut cum i s-a spus.

— Urcă înăuntru. Pe scaunul șoferului.

Am luat cheile, l-am urmat și m-am apropiat de el, astfel încât să nu poată închide portiera. Am scos din buzunar un colier de plastic și i-am l-am aruncat în poală.

— Fixează-ți mâna dreaptă pe volan.

A ezitat, apoi a înfășurat colierul în jurul volanului. A introdus coada colierului prin gura acestuia. A tras până când primul dinte a început să se angreneze. Și-a strecurat încheietura mâinii prin deschizătură. Și a strâns legătura până la jumătate.

— Mai strâns, i-am spus.

El a mai tras jumătate din restul colierului.

M-am aplecat, am apucat capătul liber și am tras tare. Plasticul a mușcat din încheietura lui. A mârâit.

— Mâna stângă pe volan, am spus.

A sprijinit-o în poziția de la ora zece. Am luat un alt colier și l-am fixat. A mârâit din nou. Mâna nu-i aluneca prin colier. M-am gândit că era suficient de bine fixată. Așa că am închis ușa și m-am urcat pe scaunul din spatele lui.

Am întrebat:

— Unde e Dendoncker?

Tipul n-a răspuns.

Am tras masca tipului pe cap și m-am făcut că-mi potrivesc curelele. Apoi am așezat butelia de gaz pe cotiera dintre scaunele din față.

— Gaz DS, a spus prietenul tău. Înainte de a muri. Ca gazul CS pe steroizi. Am înțeles bine?

Tipul a dat din cap.

— Eu nu-l cred. Cred că este un fake. O recuzită. Cred că voi ați încercat să mă păcăliți. Cred că ar trebui să scot cuiul. Să văd ce se întâmplă.

Tipul a început să se agite pe scaun, lovind cu cotul, încercând să arunce recipientul din raza mea de acțiune.

— Nu!, a spus el. Te rog! E real. Nu-l declanșa.

— Atunci răspunde-mi la întrebare.

— Nu pot. Nu înțelegi. Dendoncker... nu te pui cu el. Nimic nu merită să faci asta.

Capitolul 30

Am ciocănit în butelia de gaz.

— Chestia asta te orbește, nu? Să-ți păstrezi vederea... asta pare să merite.

Tipul a clătinat din cap.

— Am avut un prieten. Am lucrat împreună timp de cinci ani. Pentru Dendoncker. Prietenul meu obișnuia să meargă la Walmart, o dată pe lună. Cel mai apropiat e la vreo sută de kilometri distanță. Aveau o băutură specială care-i plăcea. Chai, așa îi spunea el. Din India. Lui Dendoncker i s-a părut suspect. L-a urmărit pe prietenul meu. Tipul care îl urmărea a văzut pe cineva în magazin în același timp, care părea a fi un agent federal.

— Arăta ca un federal, cum?

— Nu era cu siguranță un agent federal. Dar ar fi putut fi unul. Asta a fost suficient pentru Dendoncker. În același timp căuta să vândă o grămadă de puști cu lunetă, calibrul 50. Unui baron al drogurilor. Din Mexic. E o cerere mare pentru chestiile astea acolo. O mulțime de bani de făcut. Cumpărătorul a vrut o demonstrație înainte de a plăti. Așa că Dendoncker l-a prins pe prietenul meu. L-a legat de un stâlp la câteva sute de metri distanță, în deșert. Dezbrăcat. Ne-a pus pe noi ceilalți să privim. Prin binoclu. Pușca a funcționat bine. Tipul cu drogurile... era un trăgător groaznic. A tras o duzină de gloanțe. L-a lovit pe prietenul meu în picior. În umăr. L-a lovit în partea laterală, lângă stomac. Nu era mort. Dar Dendoncker l-a lăsat acolo. A trimis pe cineva să-i ridice cadavrul câteva zile mai târziu. L-am văzut. M-a făcut să vomit. Ochii îi fuseseră ciuguliți. Șerpii îi mușcaseră picioarele. Ceva mare îi mâncase bucăți din picioare. Îți spun, am jurat pe loc că nu voi mai lăsa să mi se întâmple așa ceva.

Am ciocănit în bidon.

Tipul a încercat să se răsucească și să se întoarcă cu fața la mine.

— Altă dată, Dendoncker vindea mine terestre. Unui alt baron al drogurilor. Construia un nou complex uriaș. Voia să-l fortifice. De asemenea, a cerut să vadă marfa în acțiune. Pentru a dovedi că funcționează, Dendoncker a plantat o grămadă într-un loc izolat. Apoi a pus un tip, nici nu-mi amintesc ce făcuse acesta, să meargă prin zona minată. A făcut 3 metri. Și ăsta a fost sfârșitul lui.

— Când voi termina cu Dendoncker, nu va fi în stare să facă rău nimănui. Îți garantez. Am ciocănit din nou în bidon. Dar chestia asta? În acest spațiu închis?

Tipul s-a aplecat în față și s-a lovit cu fruntea de volan. O dată. De două ori. De trei ori.

— N-aș putea să-ți spun nici dacă aș vrea. Nu știu unde este Dendoncker. Nimeni nu știe.

— Dar ce știi?

— Ni s-a ordonat să te ducem la casă. Cineva urma să vină să te ia de acolo. Habar n-am unde te vor duce. Asta e mult peste nivelul meu.

— De unde să știe că trebuie să vină după mine?

— Aș trimite un mesaj.

— La ce număr?

Tipul a înșirat un număr de zece cifre. Era un cod de zonă din Alaska. Probabil un telefon de unică folosință, folosit pentru a ascunde locația curentă.

— Ce mesaj trebuia să trimiți? Cuvintele exacte.

— Nu există niște cuvinte exacte. Doar că te avem.

— La cât timp după ce ai trimis mesajul, ar fi ajuns?

Tipul a ridicat din umeri.

— Nu știu. Uneori ne așteaptă când ajungem acolo. Alteori trebuie să așteptăm cinci minute. Cel mai mult a fost, poate, zece.

— Unde așteptați?

— În casă.

— Unde este casa?

Tipul mi-a descris locul în care îl urmărisem anterior Lincoln-ul.

— Mereu acolo? am spus. Niciodată în altă parte?

— Nu. Tipul a clătinat din cap. Trebuie să fie acolo. Oricine vine, oriunde s-ar duce, întotdeauna trece pe acolo. Nu există altă cale, din câte știu eu.

— Care este termenul limită pentru a mă livra?

— Nu am un termen limită. Ne-au dat tot timpul necesar pentru a te prinde.

— Pune piciorul pe frână.

Tipul nu s-a mișcat.

Am ciocănit în recipientul de gaz.

Tipul a suspinat, a întins piciorul și a apăsat pe pedală.

Mi-am scos masca și am băgat-o înapoi în rucsac. Am aruncat recipientul de gaz după ea. M-am aplecat prin spațiul dintre scaunele din față. L-am luat pe partea laterală a capului cu mâna stângă și am apăsat-o în geam. Mi-am folosit mâna dreaptă pentru a introduce cheia în contact. Am întors-o. Motorul puternic a început să tușească. Apoi am glisat maneta în Drive și m-am lăsat înapoi pe scaun.

— Du-mă la casă, am spus. Cu cât ajung mai repede băieții lui Dendoncker, cu atât mai repede îți dau drumul. Dacă nu încerci vreo prostie.

Tipul și-a încordat degetele în jurul volanului. Colierele făceau ca totul să fie incomod, dar m-am gândit că se poate descurca. Și asta i-ar fi dat ceva la care să se gândească în afară de a încerca să scape. Și-a schimbat piciorul de pe frână pe accelerație și s-a îndepărtat de bordură. A mers înainte prin fața hotelului. A virat la stânga la capătul clădirii. Spre centrul orașului. Încet. Sigur. Fără să încerce vreo prostie. A continuat pe o distanță de cincizeci de metri, până când am ajuns la intersecția cu un drum din stânga noastră.

— Nu. Nu pot să fac asta.

Tipul a învârtit volanul. Și-a rotit brațele din coate și și-a răsucit încheieturile cât de mult a putut. A ținut așa până când am ajuns cu botul mașinii îndreptat în direcția opusă. Înapoi spre graniță.

Apoi îndreptat volanul. A apăsat mai tare pe accelerație. A luat viteză.

Mi-am scos pistolul, m-am aplecat pe lângă scaunul lui și i l-am ținut la tâmplă.

— Dă-i drumul, a spus el. Împușcă-mă. Te rog. Vreau s-o faci.

Eram din nou aproape de partea din față a hotelului. Tipul nu a întors. A continuat să meargă drept și s-a lovit de bordură, ajungând pe un teren accidentat și nisipos. Un nor de praf s-a răspândit în spatele nostru. Mașina a încetinit puțin. Ne zguduiam și tremuram. Nu era mașina ideală pentru acest tip de teren. Era prea lungă. Prea joasă. Dar am continuat să mergem. Tipul nu dădea niciun semn că vrea să oprească. Ne îndreptam direct spre gardul de oțel. Turometru indica peste 30. Mașina era grea, dar nu existau șanse să treacă prin gard cu acea viteză. Stâlpii erau din metal solid. Groși. Fără îndoială, cu fundații adânci. Proiectate special pentru a nu fi dărâmate. Nu credeam că vreunul dintre noi să fie rănit. Nu foarte grav, oricum.

M-am lăsat pe spate și mi-am pus centura de siguranță, pentru orice eventualitate. Am presupus că tipul urmărea să distrugă mașina. Radiatorul se va sparge cu siguranță la impact. Ceea ce ar fi fost o problemă în acel tip de climă. Motorul s-ar fi supraîncălzit în scurt timp. N-ar fi ajuns niciodată până la casă.

M-am gândit să-l lovesc pe tip. Sau să-i zdrobesc traheea până își pierde cunoștința. Dar orice aș fi făcut, cel mai probabil tot am fi lovit gardul. Ceea ce nu ar fi fost o problemă majoră. Sonia a spus că Michael avea două mașini la hotel. Adică la doar câțiva metri distanță. Aș putea folosi una dintre ele. Cu tipul ăsta în portbagaj. Ar putea fi încă util. Doar că nu ca șofer.

La 20 de metri de graniță, tipul și-a tras înapoi mâna stângă. Tare. Volanul a tremurat. Sângele a început să curgă din locul unde pielea i-a fusese ruptă de marginea legăturii. La cincisprezece metri de graniță, și-a împins brațul înainte,

prin legătură, cât de mult a putut. Apoi l-a tras din nou. Mai tare. Cu mai multă determinare. De data aceasta, o bucată de piele de deasupra articulației degetului mare s-a desprins. A strigat de durere. I-am văzut osul. Și tendoanele. Sângele curgea din rană. Poate că asta a ajutat la lubrifierea legăturii plasticului. Poate că a fost doar forță brută. Dar cumva și-a eliberat mâna.

La zece metri de graniță, și-a băgat mâna în buzunar. A scos o monedă de 25 de cenți. A ținut-o între degetul mare și arătător. Și a sprijinit-o în centrul volanului.

La cinci metri de graniță s-a aplecat în față. Și-a ridicat capul. Și-a expus gâtul. Și a apăsat mai tare pe accelerație.

Am lovit gardul în plin și instantaneu s-au deschis o duzină de airbaguri. Sunetul pe care l-au făcut a fost mai puternic decât accidentul. Unul a sărit din ușa de lângă mine. M-a lovit în braț. Era fierbinte. Aproape că mi-a ars pielea. Vederea mea asupra lumii exterioare era blocată. Era ca și cum aș fi fost în interiorul unui nor. Airbagurile au început să se dezumfle. Aerul era plin de praf alb, ca de talc. Era un miros de cordită. Mi-am desfăcut centura de siguranță. Am deschis ușa și am coborât.

Motorul se oprise. Se auzea un șuierat. Un nor de abur ieșea de sub capotă. Am tras de ușa șoferului și am deschis-o. Tipul fusese aruncat înapoi pe scaun. Fața îi era înnegrită și arsă. Ochii îi erau mari și goi. O parte a maxilarului îi era dislocată. Atârna în jos într-un unghi ciudat. Partea din față a cămășii îi era îmbibată de sânge. Și avea o gaură în gât. Ca și cum ar fi fost împușcat. Ceea ce se întâmplase, într-un fel. Folosise moneda ca glonț. A fost propulsată de explozibilul din airbag. Probabil că nu la asta se gândea NHTSA când a impus această tehnologie.

M-am întins. I-am luat telefonul din buzunar. I-am luat rucsacul. Și am pornit pe jos spre hotel.

Capitolul 31

Am făcut cinci metri, apoi m-am oprit. Din cauza telefonului tipului. Aveam nevoie să-l folosesc. Ceea ce însemna că va trebui să-l deblochez. Ceea ce ar putea fi o problemă.

Telefonul era de genul care avea doar ecran. Nu existau taste. Nici un buton de apăsat, pentru a citi o amprentă. L-am ridicat și ecranul s-a aprins. Chestia a bâzâit furios în mâna mea. A apărut un mesaj. Scria: *Face ID nu a fost recunoscută. Încercați din nou?*

Cerul să ajute orice telefon care îmi recunoaște fața, m-am gândit. Apoi m-am întors spre mașină. M-am dus la ușa șoferului. Am deschis-o și am ținut telefonul la nivelul nasului tipului. A vibrat furios. L-am coborât și am încercat din nou.

Fără succes.

M-am gândit că problema trebuie să fie maxilarul tipului. Fusese rupt de airbag. Telefonul trebuie să recunoască o anumită formă a feței proprietarului său. Acum era altceva. Conturul feței se schimbase. Am încercat să împing bărbia tipului în sus cu degetele, apoi am aliniat telefonul. N-am avut noroc. I-am deplasat maxilarul puțin în lateral. Am încercat din nou cu telefonul. Tot nu s-a deblocat. A bâzâit din nou, mai furios decât înainte. A apărut un nou mesaj. *Cod de acces necesar pentru a activa Face ID*.

Șase cercuri au apărut sub text. Erau mici și goale și se îngrămădeau împreună într-o linie orizontală. Sub ele se aflau zece cercuri cu numerele 0-9. Erau aranjate ca o tastatură convențională. Am atins cifra zero. Primul cerc mic a devenit gri. Așadar, telefonul avea un cod PIN din șase cifre. Mult prea multe combinații pentru a avea o șansă rezonabilă de a-l sparge. Nu fără să știu ceva despre tipul mort. Ceva care să îmbunătățească șansele. Am mai apăsat de cinci ori pe zero, pentru orice eventualitate. Celelalte cercuri mici s-au auto-completat. Telefonul a bâzâit furios. *Cod de acces incorect. Încercați din nou?* M-am gândit:

Poate. Dar nu acolo. Nu stând în soare lângă o mașină cu două cadavre înăuntru. Și nu când mai exista o altă variantă pe care puteam să o încerc.

M-am dus în spatele mașinii și am deschis portbagajul. Cadavrul celuilalt tip era în față, îngrămădit în scaune. Probabil că a alunecat acolo din cauza coliziunii. M-am întins înăuntru, am apucat centura tipului și l-am tras spre mine. I-am verificat buzunarele. Am găsit un alt telefon. Încă unul fără taste. De asemenea, a cerut un Face ID. L-am trântit pe tip pe spate. L-am tras spre marginea portbagajului, astfel încât fața lui să nu fie în umbră. Am ținut telefonul la nivelul nasului său. A sunat și s-a deblocat singur.

Că am deblocat unul dintre telefoane era bine. Dar nu perfect. Nu știam cât timp va dura până se va bloca din nou. Treizeci de secunde? Un minut? Zece? Oricât de mult ar fi durat, nu era o problemă cât timp eram lângă mașină. Puteam să folosesc fața tipului pentru a-l debloca. Problema era că nu voiam să stau lângă mașină. Și nu voiam să folosesc telefonul lângă mașină. Voiam să mă duc la casă, înainte de a trimite mesajul și de a chema mai mulți dintre băieții lui Dendoncker. Voiam să-i văd cum sosesc. Să văd câți erau. Ce fel de arme au cu ei. Mi-ar fi luat ceva timp să ajung acolo. O jumătate de oră, probabil. Cel puțin o jumătate de oră. Chevy0ul era la hotelul lui Fenton. Am mers pe jos până la Red Roan. Și apoi până la Border Inn. Trebuia să mă întorc pe unde venisem ca să o iau. Sau să fac rost de cheile uneia dintre mașinile lui Michael. Și mai erau câteva lucruri de care voiam să mă ocup pe drum.

În aceste circumstanțe, nu vedeam nicio alternativă. Trebuia să trimit mesajul și să las lucrurile să se întâmple cum se vor întâmpla. Dacă nu soseam primul la casă, nu era nimic grav. Aș putea supraveghea locul. Să fac un plan. S-ar putea să aibă un impact asupra detaliilor. Dar nu și asupra rezultatului. După părerea mea, nu conta câți oameni trimitea Dendoncker sau ce aduceau cu ei. Cu toții urmau să facă o călătorie la spital. Sau la morgă.

Am atins iconița pentru mesaje și am introdus numărul pe care mi-l dăduse tipul când îmi spusese care sunt ordinele sale. A spus că nu era nevoie de o formulare exactă, așa că am tastat: *Prizonier securizat. Mă îndreapt spre casă*. Apoi am adăugat: *Timp estimat de sosire: 40 de minute*. M-am gândit că asta m-ar putea ajuta. Sau poate că nu. Dar merita o încercare.

Nu știam dacă telefonul va fi utilizabil pentru mult timp, așa că am format numărul lui Wallwork în timp ce mă îndreptam spre hotel. A răspuns la primul apel.

— Sunt Reacher. N-am mult timp, așa că trebuie să fiu scurt. Am noutăți. Am interogat pe cineva care are legătură cu un membru al echipei lui Dendoncker. A recunoscut că există un complot de a pune o bombă la o ceremonie de Ziua Veteranilor. Ea susținut că bomba degajă doar fum. Pentru un fel de găselniță de publicitate.

— O crezi?

— Știm că tipul lui Dendoncker a construit o bombă adevărată. Munca lui Fenton la TEDAC a dovedit asta. Deci, fie femeia cu care am vorbit a fost păcălită și bomba inofensivă va fi schimbată, fie există un al doilea complot.

— Unde este ținta?

— Femeia nu știa.

— OK. Mai bine să jucăm la sigur. Voi lansa o alertă generală.

— Bine. Ai ceva pentru mine?

— Adresa pe care mi-ai dat-o? L-am verificat pe proprietar. Este o corporație fantomă. Încă una. Nicio legătură cu Dendoncker sau cu oricare dintre celelalte companii ale sale. Nici un alt activ. Și mai e ceva ciudat. A avut un alt proprietarul până acum zece ani. Imediat după ce Dendoncker a apărut în oraș. Am găsit un articol în presa locală. Spune că fostul proprietar era un bătrânel drăguț. A locuit acolo ani de zile și a fost alungat. Casa nu a fost niciodată scoasă la vânzare. Nu a vrut să vândă. Apoi, un

nou venit fără nume - probabil Dendoncker - a venit să cumpere. Agresiv. Ca și cum ar fi vrut acea casă.

— De ce? Nimeni nu locuiește în ea acum. Este goală. Băieții lui Dendoncker o folosesc ca pe un loc de a scăpa de urmăritori. Trebuie să fie zeci de locuri pe care le-ar fi putut alege. Orașul pare ca și cum ar fi pe moarte. De ce să te duci după acea casă, în mod special?

— Poate că Dendoncker plănuia să locuiască acolo și s-a răzgândit? Sau a avut un alt plan pentru ea, dar nu i-a reușit? Ar putea fi zeci de motive.

— Probabil că ar putea fi. Dar fă-mi o favoare. Verifică cine este proprietarul caselor vecine. Verifică întreaga stradă. Vezi dacă mai sare ceva în evidență.

*

Convorbirea s-a încheiat chiar când am ajuns la treptele de la intrarea principală a hotelului. Urma de sânge era încă acolo. Acum era uscată. Devenise maro. Ușa care supraviețuise era închisă. Cineva o recuperase pe cealaltă. O sprijinise de perete. Am intrat prin golul pe care îl lăsase. Am verificat holul. Am văzut că cizmele de cowboy se întorseseră, sprijinite pe tejgheaua de la recepție. Erau aceleași. Din piele de șarpe. Aveau găuri în talpă. M-am bucurat că erau acolo. Însemna că următorul lucru de pe lista mea va fi ușor de bifat.

Tipul era tolănit pe scaun. Vesta lui era încă descheiată. Pălăria îi era din nou trasă pe față. Și încă nu dormea cu adevărat. Trupul i s-a încordat când m-am apropiat. Nu se aștepta să mă vadă din nou. Asta era clar. Probabil crezuse că sângele de pe jos, de afară, era al meu.

Am întrebat:

— Cât de mult?

Tipul și-a apucat tremurând pălăria, a împins-o la loc și a făcut tot posibilul să pară că era agitat, doar pentru că se trezise brusc.

— Cât de mult? Pentru ce?

— Să-l sun pe Dendoncker. Pentru că i-am spus că sunt aici. Cât te-a plătit?

— Nimic. Adică, nu știu despre ce vorbești.

L-am apucat de glezne și l-am tras. Fundul lui a alunecat de pe scaun. S-a prăbușit pe podea și a guițat când a lovit gresia. Am sărit peste tejghea și am aterizat pe picioarele lui. A întins mâna spre un mic raft, care nu se vedea din partea cealaltă. O pușcă de vânătoare era în depozitată acolo. Era o chestie veche. O L.C. Smith. Țeava îi fusese tăiată până la aproximativ 15 centimetri. Asta o făcea mai ușor de mânuit. Și tot ar fi fost destul de letală în apropiere.

— Las-o, am spus

Tipul tot a încercat să o ia, așa că l-am lovit în față. Nu tare. A fost mai mult o împingere. Suficient cât să-l arunc pe spate. Apoi l-am călcat pe mână. Ca să-l descurajez. În caz că simțea nevoia să se îndrepte din nou spre armă.

— Cât? am întrebat din nou

Tipul se rostogolea dintr-o parte în alta, strângându-și mâna strivită la piept.

— Nimic în plus. Mă plătește în fiecare lună. Cinci sute de dolari, bani gheață. Eu îi raportez orice lucru neobișnuit. Sau orice lucru ciudat pe care îl fac oamenii lui care stau aici. Câteodată lansează o alertă. Ca în dimineața asta. Am primit un mesaj cu o descriere a ta. A trebuit să sun când te-am văzut. N-am avut de ales. Dl. Dendoncker... e un om rău.

— Întotdeauna ai de ales. Corect sau greșit. Nu este niciun dubiu. Ai crezut doar că nu vei fi prins. Ai ales lăcomia. N-ai judecat bine. Deci, uite ce se va întâmpla. Când te vei trezi, vei părăsi orașul. Imediat. Și nu te vei mai întoarce niciodată. O să verific. Și dacă te găsesc aici, o crezi că Dendoncker este Iepurașul de Paște. Ne-am înțeles?

— Când mă trezesc? Adică cum, mâine de dimineață?

— Dimineața. După-amiaza. Oricând o fie.

L-am apucat de partea din față a cămășii și l-am tras în șezut. Apoi l-am lovit din nou cu piciorul în față. Un pic mai tare de data asta.

Capitolul 32

Am bătut la ușa camerei 212. Cu blândețe. Încercam să par prietenos. Nu a venit niciun răspuns, așa că am încercat din nou.

— Pleacă.

Era vocea Soniei, pe un ton ascuțit. Nu mi-am putut da seama dacă era furioasă. Sau tristă. Sau speriată. Apoi mi-a trecut un gând prin minte. Unul neplăcut. Poate că unul dintre băieții lui Dendoncker era înăuntru cu ea. Cineva ar fi putut să se furișeze în timp ce mă ocupam de cei doi de jos. Cine știa ce a raportat tipul de la recepție. Sonia ar putea avea un pistol la tâmplă. Ceea ce însemna că nu puteam risca să sparg ușa. Ceea ce îmi limita foarte mult opțiunile. Până când mi-am amintit ce spusese Fenton despre rutina pe care ea și Michael o aveau legat de nume. Sonia și Michael au fost împreună. Poate că au avut aceeași rutină.

M-am dat la o parte și am bătut din nou.

— Heather? Ești înăuntru? Ești bine?

Am așteptat. Am auzit pași din interiorul camerei. Erau ușori, dar lenți. O clipă mai târziu, ușa s-a deschis. Era Sonia. Era încă în rochia galbenă de plajă. Și nu era nicio armă la vedere. S-a aplecat pe coridor. S-a uitat în stânga și în dreapta și m-a văzut. Avea ochii roșii. Obrajii ei erau umezi.

— Reacher? a spus ea. Mulțumesc că ai venit să mă verifici. Dar sunt bine. Vreau doar să fiu singură. Așa că te rog să pleci, bine?

— Nu vreau să te verific. Am nevoie de ajutorul tău.

— Oh. OK. Cu ce?

— Ai o mașină?

— Bineînțeles. Vrei să o împrumuți?

— Unde este?

— Parcată în spate.

— Bine. Vreau să mă duci undeva.

— Unde?

— Ai o geantă la îndemână?

— Bineînțeles. De ce?

— Ia-o. Și cheile. O să-ți explic în mașină.

*

Mașina Soniei era mică. Se numea Mini, și pe bună dreptate. Abia dacă încăpeam înăuntru, chiar și cu scaunul pasagerului dat până în spate. Era roșie, cu roți albe și abțibilduri cu Old Glory pe acoperiș și pe marginile frontale curbate ale oglinzilor retrovizoare. Mi-aș fi dorit să conducă ceva mai discret, date fiind circumstanțele. Dar cel puțin încăpea în parcarea hotelului. Era o curte interioară, un spațiu mic și înghesuit, cu o boltă joasă care ducea spre stradă pe partea de est. Bănuiesc că inițial era destinată primirii livrărilor și permitea luminii să intre în camerele de pe partea interioară a coridoarelor.

Strada care pornea de la arcadă ducea spre drumul pe care o luase tipul din Lincoln, înainte de a face ultima întoarcere în U. Sonia a luat-o la stânga, spre oraș, și am pus-o la curent cu evenimentele întâmplate de când o lăsasem în camera ei. Ea a văzut imediat imaginea de ansamblu.

— Voi supraveghea spatele casei, a spus ea. În felul ăsta nimeni nu poate să iasă neobservat. Sau să intre. Am doar o singură întrebare. Dacă văd pe cineva, cum te avertizez?

— Claxonează.

— Nu ar fi mai bine să te sun? Sau să-ți trimit un mesaj? Altfel îi voi avertiza și pe ei.

— Nu am telefon. L-am scos pe cel pe care îl luasem de la tipul din portbagajul Lincoln-ului. Ecranul se autoblocase. Adică nui unul pe care să-l pot folosi.

Sonia s-a întins, și-a luat poșeta de pe bancheta din spate a Mini-ului și a pus-o pe genunchi. A scotocit înăuntru cu o mână, a scos un telefon și mi l-a dat mie.

— Poftim. Poți să-l folosești.

Telefonul era un model vechi. L-am deschis. Avea o tastatură. Una adevărată. Și un ecran. Era mic. Negru cu alb. Și nici măcar nu era nevoie de un cod PIN.

— Este cel pe care Michael obișnuia să mă sune. Sonia a închis ochii pentru o clipă. Avea unul identic. Cred că și el devenea paranoic. Nu-i plăcea ideea de a avea o mulțime de apeluri între numere pe care le-ar putea afla Dendoncker.

*

Sonia m-a dus la hotelul lui Fenton. M-am urcat în Chevy și ea m-a urmat prin labirintul de străzi până când am ajuns la curba la nord de casă. Ea a oprit, iar eu am continuat pe strada dinspre sud. Nu era nicio mașină parcată la capătul celălalt. Nu era nicio mașină la vedere. Asta ar putea însemna că băieții lui Dendoncker se lăsaseră păcăliți de șiretlicul meu cu timpul estimat în care ajung. Sau că nu ajunseseră încă, dar din alt motiv. Asta însemna, de asemenea, că va trebui să găsesc un alt loc unde să abandonez Chevy-ul. Era prea vizibil ca să-l las pe traseul pe care l-ar fi urmat oamenii lui Dendoncker.

Am făcut cale întoarsă, pe drumul principal și am încercat pe strada rezidențială de pe partea cealaltă. Era o rulotă parcată la jumătatea drumului. Era o antichitate. Părea că nu mai fusese mutată de ani de zile. Cauciucurile erau dezumflate. Geamurile erau opace de murdărie. Vopseaua era o mizerie de dungi bej și maro, toate acoperite de nisip și murdărie. Singurul avantaj era mărimea ei. Era suficient de mare pentru a ascunde o mașină obișnuită. Am ascuns Chevy-ul după rulotă și m-am întors pe jos spre casă.

Încă nu era niciun vehicul în apropiere. M-am apropiat încet și apoi m-am strecurat prin hățișul de copaci răsuciți dintre ea și casa vecină. M-am uitat înăuntru prin prima fereastră pătrată. Nu am văzut pe nimeni înăuntru. Am încercat la celelalte ferestre. Nu era niciun semn că ar fi cineva înăuntru. M-am furișat spre parte din față, m-am strecurat pe sub fereastra mare, pe lângă ușă, până în partea din spate a casei.

Am verificat fereastra dormitorului mai mic. Nu era nimeni. Fereastra de la baie era mată, așa că nu am putut

vedea nimic. M-am lăsat în jos și am verificat dormitorul mare. Nici acolo nu era nimeni.

M-am gândit că, potrivit planului, dacă erau deja ascunși înăuntru, probabil se așteptau ca ușa să se deschidă și ca amicii lor să mă aducă. Așa că am făcut cale întoarsă, având grijă să nu trec prin fața vreunei ferestre. Am băgat cheia în încuietoare. Am întors-o. M-am ghemuit și am împins. M-am gândit că oricine ar fi fost atras de mișcarea ușii, s-ar fi așteptat ca cel care intra să stea în picioare. Ar fi țintit la înălțimea capului, dacă ar fi fost niște persoane super-prudență. Dar nu era nimeni care să se holbeze în direcția mea. Nu era nimeni acolo ca să îndrepte o armă spre ușă. Așa că am intrat și am verificat casa în interior. M-am uitat în fiecare cameră. M-am uitat în jos prin gaura din podea. Locul era pustiu.

Nu aveam nici o mașină în care să mă ascund. Nu existau clădiri sau elemente naturale care să-mi ofere o ascunzătoare. Așa că am ieșit afară și m-am dus înapoi la desișul de copaci. M-am așezat și m-am sprijinit de peretele casei. Frunzele și crengile erau destul de dese. Atâta timp cât nu mă mișcam și nu scoteam niciun sunet, o persoană putea să treacă la câțiva metri distanță și să nu știe că sunt acolo. Ceasul din capul meu îmi spunea că, dacă băieții lui Dendoncker urmăreau să-și sincronizeze sosirea cu sosirea mea cea falsă, ar trebui să ajungă acolo în cinci minute.

Cele cinci minute au trecut. N-a sosit nicio mașină. Nimeni nu a urcat pe drum. Nu am primit niciun apel de la Sonia. Am rămas unde eram. N-am scos niciun sunet. Alte cinci minute au trecut. Apoi încă cinci. Tipul din Lincoln a spus că niciodată nu a trebuit să aștepte mai mult de zece minute. Am așteptat încă zece. Și încă zece. Au trecut 30 de minute. Jumătate de oră după evenimentul de la rulotă. Așteptarea nu mă deranja. Aș fi fost fericit să aștept tot restul după-amiezii dacă asta ar fi dus la rezultatul potrivit. Aș fi așteptat toată noaptea. Dar ceea ce nu voiam să fac era să pierd timpul. N-avea rost să stau la pândă, dacă vânatul

mare fusese speriat. Am verificat din nou ferestrele, pentru orice eventualitate. Nu era nimeni înăuntru. Așa că m-am îndreptat spre strada paralelă. Am văzut imediat abțibildul-pe-roți al Soniei. Am traversat până la el și m-am înghesit pe scaunul pasagerului.

I-am spus:

— A fost un eșec.

— La naiba. Sonia s-a încruntat. Și acum?

— E vreo șansă să se fi apropiat din partea asta și să te fi văzut?

— Nu. Sonia a clătinat din cap. Nimic nu s-a mișcat cât am fost aici.

Nu puteam să înțeleg ce se întâmplase. Planul ar fi trebuit să fie bun. Poate că mesajul ar fi trebuit să vină de pe telefonul celuilalt tip. Poate că exista o formulare specială a mesajelor. Poate că tipul mințise cu nerușinare. De aceea am vrut să-l aduc și pe el. Dar asta nu mai era posibil, așa că nu avea rost să mai mă gândesc. Dacă băieții lui Dendoncker nu voiau să iasă în condițiile lor, m-am gândit că era timpul să-i fac să iasă în condițiile mele.

Capitolul 33

— Nu va funcționa, a spus Sonia. Nu vei putea să intri. Ai nevoie de o telecomandă. Știu pentru că Michael avea una. A dezafectat într-o zi. A băgat-o în apă fierbinte. Nu e vreo încuietoare. Nici vreo tastatură. Singura alternativă este interfonul. Trebuie să rogi pe cineva să deschidă poarta. Crezi că o vor deschide pentru tine?

— Crezi că o să aștept să-mi dea voie ei?

*

Am lăsat-o pe Sonia să supravegheze partea din spate a casei și m-am îndreptat spre strada unde era parcată rulota cea uriașă. M-am urcat în Chevy. Și m-am îndreptat spre vest.

Clădirea firmei lui Dendoncker era o clădire de sine stătătoare, la capătul unui drum drept, exact așa cum descrisese Wallwork. Avea o formă simplă, pătrată. Un cadru din oțel. Umplutură de cărămidă. Acoperiș plat. Simplă. Funcțională. O construcție ieftină. Și ieftin de întreținut. Era de genul celor pe care le vezi în centrele de afaceri din toată țara. În față era o parcare. Avea locuri pentru douăzeci de mașini. Niciunul nu era ocupat și nu se vedea nicio mișcare în spatele vreunui geam. Nu era nimic care să sugereze că locul era deținut de un ucigaș. Că ar fi fost centrul unei operațiuni de contrabandă. Sau că urma să fie folosit pentru a distribui bombe. Pe o parte a ușii principale era doar un semn pe care scria ”Bine ați venit la *Pie in the Sky, Inc*.”, iar pe cealaltă parte era o poză cu un avion de desen animat. Avea ochi în loc de ferestrele cabinei de pilotaj, un zâmbet larg sub nas și își freca cu o aripă partea de jos a fuselajului bombat.

M-am oprit la poartă, care era făcută din două secțiuni glisante ale gardului care înconjurau clădirea. Un gard din sârmă, înalt de șase metri. Sârma era de un grosime decent. Stâlpii metalici care susțineau gardul erau puternici. Nu erau distanțați prea mult între ei. Dar acesta era singurul obstacol. Nu exista un alt gard în interior, care i-ar fi oferit o

securitate adecvată. Ceea ce era de înțeles. Inspectorii de la Inspecția Sanitară ar putea să apară. Sau clienți. Și, evident, oamenii puteau să se uite la imagini pe internet, așa cum făcuse Wallwork. Dacă Dendoncker voia să evite să atragă atenția, nu-și putea permite ca locul să arate ca Fort Knox.

Am coborât geamul. Lângă mine se afla un stâlp de metal, vopsit în alb. De el erau atașate patru cutii. Două erau la nivelul feței mele, cum stăteam în mașină. Două erau mai sus. Ar fi trebuit să fie pentru șoferii de camion. Fiecare pereche era identică. Era un interfon cu un buton de apel și un difuzor în spatele unei grile metalice. Apoi o chestie de mărimea unei tastaturi, dar fără butoane. Doar un dreptunghi alb și simplu. Probabil că făcea parte din sistemul de telecomenzi. Nimic care să mă preocupe.

Am întins mâna și am apăsat interfonul. Nu mă așteptam să fiu lăsat să intru. Nu mă așteptam la un răspuns. Și nici nu aveam nevoie. Ceea ce speram, s-a întâmplat imediat. O cameră de luat vederi montată pe propriul ei stâlp, de cealaltă parte a gardului, s-a rotit până când a fost îndreptată direct spre mine. M-am uitat fix în teleobiectivul ei și am apăsat butonul de apelare încă o dată.

— Sunt aici, am spus. Veniți să puneți mâna pe mine.

Am făcut o mișcare de chemare către cameră, pentru a mă asigura că mesajul a fost transmis. Apoi am dat cu spatele zece metri și am întors mașina. Mă îndoiam că ar fi ceva incriminator în interiorul clădirii. Sau că ar fi existat vreun indiciu cu privire la celelalte locații ale lui Dendoncker. Dar, în anii de serviciu militar, am învățat să nu exclud niciodată prostia. Și să nu exclud niciodată norocul. Tipi care au dezertat și au apărut sub patul prietenei lor. Echipamentul furat care era ascuns în portbagajele vehiculelor personale. În plus, eu eram deja acolo. M-am gândit că n-ar strica să-i dau lui Dendoncker ceva pentru care să-și facă griji.

M-am asigurat că partea din spate a mașinii este aliniată cu centrul porții. Am băgat în marșarier și am apăsat pedala

de accelerație până la podea. Impactul a smuls ambele porți de pe șanțurile lor, dar Chevy-ul nu a simțit aproape nimic. Am înțeles de ce erau atât de populare printre polițiști. Am continuat să traversez curtea. Am trecut peste cele două rânduri de locuri de parcare. Am încetinit pentru a verifica dacă eram pe direcția corectă. Apoi am accelerat din nou și am intrat în ușile principale ale clădirii.

Chevy-ul a trecut prin ele. Am frânat și băgat în viteza întâi. Am mers puțin în față. Am oprit. Am lăsat mașina cu fața spre ieșire. Am coborât și am ascultat. Era liniște. Era puțin probabil ca un loc ca acela să fie conectat la o secție de poliție. Dar nu imposibil. M-am gândit că ar fi bine să lucrez repede și să fiu atent la sirene.

Am început cu birourile. Erau birouri pe trei dintre pereți. Fiecare avea câte un calculator. Toate erau închise. Fiecare avea câte un dulap cu sertare obișnuite și unul cu un sertar mai adânc, pentru dosare. Toate erau încuiate, așa că am luat două agrafe de hârtie dintr-o grămadă de scrisori vechi, aflate în tava de arhivare a cuiva. Le-am îndreptat. Am strecurat una în încuietoarea celui mai apropiat birou. L-am mișcat înainte și înapoi până când am simțit cum se prind știfturile. Am folosit-o pe cealaltă pentru a pune presiune pe cilindru. Am rotit. Și am deschis sertarul. Înăuntru erau o grămadă de lucruri obișnuite. Hârtii. Facturi. Înregistrări ale unor tranzacții inofensive. Am răsfoit hârtiile și un singur lucru a ieșit în evidență.

Datele. Nu era nimic mai vechi de trei săptămâni.

Încă niciun semn de la poliție. Nici urmă de băieții lui Dendoncker. Nu încă.

În colțul din stânga față al clădirii era o zonă de recepție. Avea o ușă rulantă. O platformă înălțată pentru camioane. Și tejghele metalice pe trei laturi. Probabil pentru a verifica tot ce era livrat. Aveau nevoie de ingrediente pentru mâncare pe care o preparau. Și, din câte văzuse Fenton, era vorba de o mulțime de delicatese și băuturi de calitate superioară. În acea zi nu erau mărfuri acolo. Depozitul era complet gol.

Nici urmă de poliție. Nici urmă de băieții lui Dendoncker.

O ușă ducea spre o cameră de depozitare. Era următoarea la rând, pe partea stângă. Avea rafturi din podea până în tavan, pe fiecare perete. Unele aveau etichete cu diferite nume de produse. Altele aveau coduri de bare. Nu erau decât câteva lucruri acolo. O cutie cu pliculețe mici de zahăr, așa cum folosesc unii oameni la cafea. Niște chipsuri de cartofi. O grămadă de pungi mici de alune. Nimic care să facă să pară că vorbim de o afacere prosperă.

Bucătăria se afla în colțul din stânga spate. Era mică. Curată. Sterilă. Nu era nimic pe mese. Nimic în frigider. Camera din lateral era o zonă de pregătire. Era plină de rafturi, materiale de ambalare și cutii. Am presupus că era locul unde se asamblau comenzile pentru diferitele zboruri, înainte de a fi încărcate în containere pentru transport. De-a lungul unui perete era un șir de table de scris. Toate erau șterse. Nu părea să fie nicio livrare în desfășurare.

Nici urmă de poliție. Nici urmă de oamenii lui Dendoncker.

Întregul loc părea bine pus la punct. Diferitele zone erau aliniate în mod logic. Ar fi trebuit să fie un flux de lucru eficient. Nu era nimic suspect. Nimic în afara locului. Dar nu exista nici un motiv pentru ca ceva să fie. Potrivit lui Fenton, produsele de contrabandă care ieșeau de aici, era aduse din altă parte de oamenii lui Dendoncker și încărcate direct în camioane. Orice marfă ilicită intrată era colectată și transportată imediat. Absența oricărui lucru incriminator nu însemna că locul era curat. Doar că Dendoncker era deștept.

Camioanele erau singurele lucruri pe care nu le văzusem. Am găsit coridorul care ducea la garaj și l-am urmat până la o deschidere dreptunghiulară mare. Erau șase dube. Aliniate ordonat. Cu botul în față. Semănau cu cele pe care văzusem că le folosesc firmele de curierat, doar că acestea erau albe, cu ornamente roșii și albastre și cu un avion de desene animate pictat pe fiecare parte. Am ales una la întâmplare și am verificat parte de depozitare din spate. Era imaculată.

Arăta de parcă fusese recent curățată cu furtunul. Ca și cum ar fi aparținut unei companii de catering cu un focus special pe igienă.

Sau cuiva care nu voia să lase urme fizice.

Spațiile de depozitare din spatele dubelor erau dotate cu rafturi. Se întindeau de-a lungul ambelor laturi. Cel mai înalt spațiu al rafturilor era în partea de jos. Era suficient de mare pentru cărucioarele cu roți și sertare pe care le văzusem că însoțitoarele de bord le folosesc pe zborurile comerciale. Deasupra era destul loc pentru containere care puteau să conțină genul de alimente și băuturi pe care le descrisese Fenton. Sau pușți cu lunetă. Sau mine terestre. Sau bombe. M-am întrebat unde erau ținute acele containerele. Dacă se foloseau dimensiuni standard pentru acest tip de transport. Poate că alegeau orice fel de container și îl umpleau cu ce era nevoie. Sau poate ce le aveau făcute la comandă. Poate cu inserții de spumă pentru a se asigura că nimic nu se strică.

Apoi mi-a venit un gând. Tipul de container ar fi irelevant dacă nu ar exista camioane în stare de funcționare care să le transporte. Până la urmă eram în depozitul unui furnizor de catering. În apropiere se afla un depozit de alimente. Cu o mulțime de zahăr în el. Aș putea să-l torn în rezervoarele de benzină. Sau să iau o cheie și să stric motoarele. Să tai cablurile și firele. Să tai cauciucurile. Apoi m-am gândit, nu. Asta era operațiunea lui Dendoncker. Dendoncker, care a trimis băieții după mine cu gaz. Era timpul să măresc presiunea. La propriu.

Capitolul 34

M-am întors la bucătărie. Pe perete era un distribuitor de prosoape de hârtie. Din acelea cilindrice, dotate cu o rolă continuă, astfel încât să poți rupe orice lungime de care ai nevoie. Am luat șase bucăți. Fiecare de doi metri lungime. Le-am adus înapoi în garaj. Am îndepărtat capacul de la rezervorul de benzină al fiecărui camion și am introdus hârtia înăuntru. Le-am împins până la capăt în rezervoare și am lăsat restul să atârne până la podea. Apoi m-am dus la birou. Am luat scaunul de la biroul cel mai apropiat de ușă și l-am folosit pentru a sparge fereastra. Apoi am luat scaunul și am spart ferestrele din toate celelalte camere. M-am întors la birou. Am deschis sertarul cu dosare pe care îl spărsesem. Am scos o jumătate de duzină de foi de hârtie. Le-am dus în bucătărie. Am aprins unul dintre ochiurile de pe aragaz. Am înfășurat hârtiile într-un cilindru. I-am dat foc, ca o torță. L-am dus în garaj. L-am atins de banda de hârtie care ieșea din rezervorul celui mai apropiat camion. Am așteptat ca flacăra să pornească și am rupt-o la fugă spre ieșire.

*

Primul camion a explodat în timp ce deschideam ușa Chevrolet-ului. Am auzit șuieratul aspersoarelor pornind. O grămadă de proiectoare s-au aprins. Erau montate pe stâlpii gardului, îndreptate spre clădire. Am sărit în mașină și am pornit motorul. Un al doilea camion a explodat. Am accelerat , am traversat curtea și m-am oprit în mijlocul drumului, pe partea cealaltă a gardului. Lumina zilei apunea repede și degete groase de flăcări portocalii furioase se întindeau pe cer. Făceau ca umbrele copacilor și ale cactușilor să danseze sălbatic pe terenul accidentat. Am ieșit din mașină și m-am întors la stâlpul cu camera atașată. Am apucat-o și am răsucit-o până când a fost îndreptată spre clădire. Nu știam ce fel de alarme avea Dendoncker și voiam să mă asigur că nu pierde spectacolul.

Am auzit sirenele după patru minute. M-am uitat în oglinda retrovizoare a Chevy-ului. Partea dreaptă a structurii era mistuită de flăcări. Nu exista nicio șansă ca vreunul dintre camioane să poată fi salvat. Eram sigur de asta. Era posibil ca unele lucruri să poată fi salvate din alte părți ale clădirii. Nu eram prea îngrijorat în această privință, așa că mi-am aprins farurile pe fază lungă. Am observat cât de departe băteau farurile pe ambele părți ale drumului. Am dublat distanța pentru a avea o marjă de eroare. Apoi am pornit încet spre dreapta mea și am șerpuit în diagonală prin mărăciniș, îndepărtându-mă de șosea, până când m-am gândit că am mers suficient de departe pentru a nu fi văzut de nicio mașină de poliție sau de pompieri care ar fi trecut în trombă pe lângă mine, în drumul lor spre infern. Am găsit un loc de care eram mulțumit și am stins luminile Chevy-ului. Apoi am simțit un bâzâit în buzunar. Era telefonul pe care mi-l dăduse Sonia. L-am deschis și l-am dus la ureche.

— Am un contact, a spus. Un bărbat tocmai a ieșit pe ușa din spate a casei. Este uriaș. Mai mare chiar decât tine. Părea că se grăbește. S-a dus la casa de alături, a deschis garajul acesteia și a plecat cu mașina. Cu un Jeep. Era vechi, ca cel pe care îl avea Michael. Cred că s-ar putea să se îndrepte spre tine.

I-am mulțumit și am închis telefonul. Un minut mai târziu, un convoi de urgență a trecut cu zgomot. Un Dodge Charger era în frunte. Avea o emblemă alb-negru, iar bara de lumini de pe acoperiș clipea și urla. Apoi erau două camioane de pompieri. Arătau ca niște piese de muzeu, dar în stare bună. Erau toate vopsite în roșu strălucitor și aveau cadrane și supape de alamă. Toate au trecut prin golul pe care îl făcusem în gard, apoi mașina de poliție s-a îndepărtat spre stânga. Doi polițiști au coborât și au rămas împreună, privind flăcările. Camioanele de pompieri s-au întors astfel încât să fie cu fața spre clădire. Echipajele au sărit jos și au început să se aglomereze în jur. S-au pus pe treabă cu furtunurile și pompele. Părea o rutină bine exersată.

M-am întors și m-am concentrat pe drumul dinspre oraș. Câteva minute mai târziu am zărit o altă pereche de faruri. Un galben-pal. Slabe. S-au apropiat și am observat că erau pe un Jeep. Avea o vechime similară cu cea a lui Fenton, dar era mai curat și în stare mai bună. Pe măsură ce se apropia, am putut vedea canistre atașate în față și în spate. O lopată și un topor atârnau de o parte. Mansour se afla la volan. Am privit Jeep-ul intrând în curte. S-a oprit între camioanele de pompieri. Mansour a coborât și s-a îndreptat spre clădire. Un pompier a încercat să-l oprească. L-a dat la o parte și a continuat să meargă. Polițiștii l-au ignorat. Apoi și-a tras tricoul peste față și a dispărut prin gaura din peretele unde fusese intrarea principală.

A ieșit după două minute. S-a îndreptat spre mașina de pompieri și l-a apucat pe pompierul pe care tocmai îl împinsese. Părea că cere informații. Polițiștii s-au îndreptat spre el. Încet. I-a dat drumul pompierului și s-a întors cu fața la ei. A lătrat mai multe întrebări. Polițiștii au ridicat din umeri și au clătinat din cap. S-a îndreptat spre Jeep și s-a urcat în el. Polițiștii au mers în urma lui.

Era ca și cum se gândeau să-l rețină. Dar a fost o mișcare cu jumătate de inimă. Mansour nu le-a mai acordat nicio atenție. Iar ei nu au făcut nicio încercare serioasă de a-l opri.

Jeep-ul a ieșit în viteză din complex. A trecut pe lângă mine și am văzut că Mansour vorbea la telefon. Probabil că raporta ceea ce găsise. Am așteptat până când s-a îndepărtat la cincizeci de metri de mine, apoi am pornit Chevy-ul. Am ajuns înapoi la drum. Am accelerat. Am urmărit luminile din spate ale Jeep-ului. Erau ca niște puncte roșii și slabe. Am ținut luminile Chevy-ului stinse. Drumul era o linie dreaptă până în oraș. Aș fi fost bine atâta timp cât niciun animal nu ieșea în fugă.

Mansour a luat-o la stânga la marginea orașului, apoi a făcut dreapta de două ori. M-am apropiat mai mult ca să fiu sigur că nu-l pierd. Câteva minute mai târziu, l-am văzut

cum a virat pe strada din nordul casei. Am continuat și am luat-o pe următoarea la dreapta. După o clipă mi-a sunat telefonul. Era din nou Sonia.

— S-a întors. S-a oprit în garajul vecin. Acum a ieșit. E pe jos. Se îndreaptă spre casă. Deschide ușa din spate. OK. E înăuntru.

Am închis și am tras pe marginea străzii. M-am oprit într-o zonă cu umbră, între două felinare, la zece metri de casă. Era o lumină aprinsă înăuntru. Dar nici un alt vehicul afară. Probabil că avea o mașină în alt garaj. Am scanat casele din apropiere. Nu era nimic care să sugereze care ar putea fi aceea. Am luat pistolul de la brâu și m-am concentrat asupra ușii din față. Timp de douăzeci de secunde nu s-a întâmplat nimic. Apoi, luminile s-au stins în casă. Am coborât fereastra, gata să trag dacă tipul fugea. Dar el nu a apărut. Ușa nu s-a deschis. Au mai trecut zece secunde. Alte zece. Am deschis telefonul. Am găsit butonul pentru a returna ultimul apel pe care l-am primit. L-am apăsat. Sonia a răspuns la primul apel.

— Ceva? am întrebat

— S-a stins lumina. A ieșit pe partea ta?

— Nu. A ieșit din nou pe partea ta?

— Nu.

— Sigur?

— Sută la sută.

— Bine. Ține ochii deschiși. Dacă se apropie, trage prima. Întrebi după aceea.

Capitolul 35

Am închis telefonul, l-am strecurat în buzunar și am coborât din mașină. Mansour trebuie să mă fi văzut cum îl urmăream, până la urmă. Sau poate că a văzut mașina Soniei. Dar orice ar fi fost, ceva îl speriase. Asta era clar. Pentru că a rămas înăuntru. Puteam să-l aștept afară. În casă nu era nici un fel de confort. Și nu mi se părea un tip răbdător. Nu la fel de răbdător ca mine. Eram destul de sigur de asta. Dar aparențele pot fi înșelătoare. Habar n-aveam cât timp va sta în casă. Fiecare minut în care stătea ascuns era un minut pe care Fenton nu-l avea. Și nu era nicio garanție că va ieși de partea mea de stradă. Se putea strecura prin spate. Ca să mă facă să îl urmăresc. Sau putea să se ducă după Sonia. Nu voiam să mă trezesc cu doi ostatici de salvat. Așa că am decis o altă abordare.

Am traversat în diagonală de pe trotuar până la colțul din dreapta față al casei. M-am aplecat. M-am strecurat pe sub fereastră. Am trecut pe lângă ușă. Am înconjurat casa până în partea cealaltă. M-am ghemuit pe sub fereastra primului dormitor. Și m-am oprit în fața camerei următoare. Baia. Cea mai bună cameră dacă vrei să intri prin efracție. Locul în care e cel mai puțin probabil să găsești pe cineva care să stea la pândă. Și dacă se întâmplă să fie cineva acolo, va fi în cea mai puțin favorabilă poziție pentru a riposta.

Am scos din buzunar cuțitul pe care-l luasem de la tipul din Border Inn. I-am aruncat teaca. Am desfăcut cea mai mare lamă. Am auzit cum se blochează la locul ei. Mi s-a părut solidă, așa că mi-am întins mâna și am introdus lama în spațiul dintre cele două panouri. Am găsit încuietoarea. Era blocată. Am mărit presiunea până când s-a rotit suficient de mult pentru a se debloca. Am închis cuțitul. Am trecut arma în cealaltă mână. Am ridicat geamul. Doar un centimetru. Și m-am uitat înăuntru. Era întuneric. Camera părea goală. Nu era nicio mișcare. Nici o respirație. Nu curgea apă. Doar un picurat regulat, *pic, pic, pic,* așa cum am auzit mai devreme.

Am deschis fereastra până la capăt și am intrat. Am stat și am ascultat. Nu am auzit nimic. Nu simțeam prezența nimănui. Nu m-am mișcat timp de cinci minute. Aveam nevoie ca ochii mei să se adapteze cât mai bine la întuneric. Apoi am intrat în camera principală. Nu era nimeni acolo. Am încercat în dormitorul mare. Dormitorul mic. Bucătăria. Nu era nimeni în niciunul din aceste locuri. Am încercat ușile exterioare. Erau încuiate. Am găsit un întrerupător de lumină. L-am apăsat. Nu am văzut nimic care să mă ajute. Ceea ce mi-a lăsat un singur loc de verificat.

M-am întors în baie și am tras de partea din față a dulapului cu medicamente. Toată chestia era o oglindă. Era veche. Argintiul ei era pătat pe alocuri. Dar era destul de bună pentru ceea ce aveam nevoie. M-am apropiat de gaura din podeaua camerei principale. M-am oprit la un metru de margine. Am folosit oglinda ca să mă uit în jos. Am văzut cuptorul. Rezervorul de apă. Dar nu pe Mansour. M-am deplasat în jurul cercului. Am început în stânga scării. M-am deplasat în sensul acelor de ceasornic. Am examinat spațiul de dedesubt. L-am inspectat din toate unghiurile. Până la dreapta scării. Nu era nimeni acolo. Tipul dispăruse. Nu era nici o urmă de el.

Probabil că m-a auzit intrând în baie și a profitat de ocazie ca să scape. M-am gândit că ar fi mai bine să o verific pe Sonia, în caz că a ieșit prin spate și a găsit-o. Am pus oglinda jos și m-am întins după telefon, când am observat ceva pe podea. Era o urmă vagă, dar cu siguranță era acolo. O urmă de picior. Era mare. Mărimea 48, cel puțin. Poate 50. Îndreptată spre ușa din față. Am urmărit cu privirea direcția pe care ar fi trebuit să o urmeze cel care a lăsat-o. Dar nu am văzut alte urme. M-am ghemuit și m-am uitat din toate unghiurile. Și mi-am dat seama de ce. Urma venea din direcția opusă. Tipul a intrat pe ușa din spate. A mers pe lângă gaură. A ajuns în vârful scării. S-a întors. Și a coborât. Probabil că tălpile i s-au udat la depozitul lui Dendoncker. De la aspersoare, sau de la apa pe care pompierii au dat-o cu

furtunul. Trebuie să fi fost încă umede când a coborât. Trebuie să se fi uscat cât timp a stat în pivniță. Apoi, când s-a întors sus, nu a mai lăsat urme.

Partea cu uscatul mi-era clară. Dar nu înțelegeam de ce s-a dus în pivniță. Era doar un cuptor acolo jos. Și un rezervor de apă. Poate că, atunci când m-a auzit intrând înăuntru, a decis să se ascundă. Era posibil. Dar tipul nu mi s-a părut genul care să se ascundă. Trebuie să fi fost un alt motiv. Nu eram încântat de ideea de a merge sub pământ, dar orice l-ar fi atras pe tip acolo era singurul meu indiciu despre unde s-ar fi putut duce. M-am ridicat în picioare, am apucat scara și am început să cobor. De data asta am mers mai repede. M-am gândit că dacă treptele puteau suporta greutatea lui, cu siguranță o puteau suporta și pe a mea.

Am găsit o urmă de picior la baza scării. Tot una mare. Am putut vedea unde se întorsese tipul. Și a mers până la perete. La zona aflată chiar dedesubtul ușii de la baie. Apoi s-a oprit. Și a rămas nemișcat.

Era o pereche de urme, una lângă alta. Dar nu mi-am dat seama unde a mers mai departe. M-am lăsat pe vine și am verificat podeaua din toate unghiurile disponibile. Nu am găsit nimic. Urma dispăruse.

M-am învârtit, cu arma îndreptată în față. Am avut o viziune bruscă a tipului care mă ataca din spatele cuptorului sau al rezervorului de apă. M-am gândit că ar fi putut lăsa urmele ca o momeală pentru a mă ataca din spate. Dar nu era nimeni care venea spre mine. Nimeni nu era acolo, deloc. Era ca și cum tipul tocmai trecuse prin perete.

M-am întors și am lovit peretele cu degetele. Poate că era o ascunzătoare în spatele lui. Sau o cameră. Dar peretele nu era gol. Era dimpotrivă. Părea dens. Solid. Mult mai mult decât m-aș fi așteptat pentru o structură atât de veche. M-am mutat într-o parte, până când am ajuns sub dormitorul mai mic. Am ciocănit din nou. Sunetul care rezona era diferit. Era mai ușor. Mai gol. Am încercat sub dormitorul mare. Și peretele acela a sunat subțire și șubred. M-am

întors în centru. Am ciocănit din nou acolo. Nu înțelegeam. În comparație cu celelalte, era ca un zid de castel. Am scos cuțitul. Am extins cea mai mare lamă. Am înțepat suprafața. Lemnul era vechi. Părea uscat și slăbit. Cuțitul a pătruns. Dar nu prea mult. Doar trei sferturi de centimetru. Apoi a lovit ceva tare. Un fel de metal. Am încercat la 15 cm în dreapta. Rezultatul a fost același. M-am mai deplasat încă 15 cm. Și încă o dată. Am lovit metalul de fiecare dată. Al zecelea loc pe care l-am încercat a fost diferit. Cuțitul s-a scufundat până la mâner. La 15 cm mai încolo, s-a scufundat din nou.

M-am mutat la un spațiu subțire între panouri, lângă al treilea și al patrulea loc în care am lovit metalul. Am înfipt lama cât am putut de mult, apoi am împins-o într-o parte și am încercat să creez o pârghie pentru a rupe lemnul. Stratul de suprafață s-a rupt. S-a desprins într-o bucată zimțată, dar a rămas o fâșie în urmă. Am încercat cu jumătate de metru mai jos și am obținut același rezultat. Era lemnul original. Eram sigur de asta. Dar era lipit de ceva cu un lipici incredibil de puternic. Ceva metalic. Trebuie să fie o ușă. Nu vedeam altă explicație. Dar nu vedeam nici un mâner. Sau gaura cheii. Sau vreo metodă de a o deschide.

Am început din stânga sus și am lucrat sistematic de-a lungul și de-a latul. Am împins cu vârful degetelor, verificând fiecare centimetru pătrat. Căutam un buton ascuns. Sau o clapetă secretă. Sau orice altceva în spatele căruia s-ar putea ascunde o încuietoare. Nu am găsit nimic. Am încercat secțiunile de perete de o parte și de alta. Nici acolo nu am avut noroc. Am încercat să lovesc peretele cu piciorul. Nici un semn de mișcare. Nici măcar un zgomot. Era înăbușit de învelișul de lemn. M-am întors, mi-am ridicat genunchiul și mi-am împins călcâiul înapoi, așa cum făcusem la hotelul lui Fenton. Nu a făcut nici măcar o adâncitură.

Am început să cercetez pereții mai în lateral, apoi m-am oprit. Ceva nu avea sens. Nu aveam nicio experiență cu

camerele de siguranță, dar am presupus că, dacă cineva ca Dendoncker avea una, ar fi vrut să poată intra rapid în ea. Ideea era să le folosească în caz de urgență. Asta implică un grad ridicat de urgență. Nu ai vrea să te duci în colțul îndepărtat al pivniței pentru a acționa un mecanism elaborat. Chiar și introducerea unui cod PIN ar putea fi o întârziere prea mare. În plus, PIN-urile pot fi ghicite, descoperite sau trădate. Un fel de telecomandă ar fi o soluție mai bună. Așa cum au mașinile. Apoi mi-a venit o altă idee. Sonia a spus că poarta de la fabrica lui Dendoncker era operată de o telecomandă. Și dacă Dendoncker avea încredere în această tehnologie într-un domeniu cheie al operațiunii sale, de ce nu și în altul?

Dacă era nevoie de o telecomandă pentru a deschide această ușă ascunsă, Mansour trebuie să aibă una. Nu știam cum arată. M-am gândit la acea dimineață, când i-am cercetat buzunarele la morgă. La brelocul lui de chei. Telecomenzile au aceeași funcție ca și cheile. Ăsta ar fi un loc rezonabil pentru a păstra una. Și Mansour avea un lucru care ieșea în evidență. O bucată pătrată de plastic. La momentul respectiv, am considerat-o ca fiind un breloc. Băieții de la Copac aveau și ei așa ceva. Am scos cheile de la Chevy. Nu era nimic asemănător pe inel. Cred că tipul de la care am luat-o nu era suficient de vechi ca să capete această încredere. Ceea ce m-a lăsat într-o situație fără ieșire. Singura cale de a obține o telecomandă era să iau una de la Mansour. Dar dacă aș fi putut pune mâna pe el ca să-i iau telecomanda, nu aș mai fi avut nevoie de el. M-am gândit că cea mai bună opțiune era să aștept să iasă din nou. Sau să-l păcălesc să iasă. Sau să ademenesc o altă marionetă al lui Dendoncker acolo jos. Și să sperăm că avea destulă senioritate pentru a justifica o telecomandă.

Suc. Adică energie. Statut. Și, în unele locuri, argoul pentru electricitate. Dacă încuietoarea ușii era declanșată de la distanță de un semnal de la o telecomandă, trebuie să funcționeze cu electricitate. Am traversat spre peretele de

lângă rezervorul de apă. Unde era montată cutia de siguranțe. Era o chestie cu aspect decrepit. Din lemn închis la culoare. Zgâriată și lovită. Ca și cum urma să se strice de tot. Am deschis ușița. Înăuntru era un rând de siguranțe. De modă veche. Făcute din porțelan.

Șase bucăți. Fiecare dintre ele având o secțiune expusă a firului de siguranță. Toate păreau intacte. Toate păreau la fel de învechite. Nu existau etichete. Nici un marcaj. Nimic care să indice ce circuite deserveau. M-am gândit că aș putea să le scot, pe rând, și să văd ce se întâmplă. Dar ar fi fost mai rapid să apăs pe întrerupătorul de sus care le controla pe toate. M-am întins spre el, apoi m-am oprit. În partea de jos, ascuns în colțul din dreapta, era o cutie de chibrituri. Am fost uimit de cât de des puneau oamenii chibrituri și lanterne în cutia de siguranțe. Nu avea niciun sens. Era în sens invers. Cutia de siguranțe este destinația în cazul unei pene de curent. Nu un punct de plecare.

Am luat cutia, am aprins un chibrit și am apăsat pe întrerupător. Becul de la primul etaj s-a stins. Pivnița s-a micșorat până când nu s-a simțit mai mare decât balta de lumină pâlpâitoare a flăcării. Nu puteam vedea mare lucru. Nu puteam să jur, dar mi s-a părut că am auzit ceva. În spatele meu. Dinspre peretele de sub baie. Un clic. Un sunet moale. Dar cu siguranță mecanic.

M-am întors la secțiunea pe care o crestasem cu cuțitul. Mi-am scos arma. M-am sprijinit de perete. Și am împins. Nu s-a mișcat. M-am lovit cu umărul de el. Și am simțit că cedează. Doar un centimetru. Mi-am dat seama că nu doar încuietoarea era electrică. Ușa în sine era motorizată. Mecanismul nu a fost proiectat să funcționeze fără curent. Așa că am împins mai tare. Ușa s-a mai mișcat cu un centimetru. Și încă unul.

A apărut o crăpătură și a pătruns lumina. Nu era strălucitoare. Avea un fel de ton portocaliu. Dar cealaltă parte era cu siguranță luminată. Am aruncat chibritul și am stins flacăra cu pantoful. M-am dat la o parte. Am ascultat.

Nu am auzit niciun sunet. Nici o mișcare. Nici o respirație. Am așteptat un minut. Apoi m-am aruncat cu toată greutatea mea în ușă. Am continuat să împing. Crăpătura s-a mărit până la 10 cm. M-am ghemuit. Aveam arma pregătită. Am aruncat o privire prin deschizătură. Am văzut un zid de cărămizi în dreapta. Erau de dimensiuni ușor inegale. Fuseseră vopsite cu var la un moment dat și acum vopseaua se desprindea. Mortarul se sfărâmase. Podeaua era acoperită cu aceleași dale ca și partea principală a pivniței. Nu era niciun semn de Mansour. M-am încordat. Mă așteptam ca el să încerce să împingă ușa și să mă arunce la podea. Sau să o deschidă și să mă lovească cu piciorul. Dar nu s-a întâmplat nimic. Nici o mișcare. Nici un sunet. Niciuna dintre vibrațiile subliminale emise de o altă ființă vie. Am rămas cu sentimentul că sunt singur. Am așteptat două minute. Doar ca să fiu sigur. Apoi am împins ușa până când spațiul a fost suficient de mare pentru a mă strecura prin el.

Capitolul 36

Camera din partea cealaltă era goală. Nu erau oameni. Nici lucruri. Ceilalți pereți erau, de asemenea, din cărămidă. Aveau aceeași suprafață scorojită. Dar cel din fața mea, în partea de vest a casei, sub fereastra de la baie, lipsea în mare parte. Era o gaură, înaltă de doi metri și jumătate și lată de un metru și jumătate. Partea de sus era dreaptă. Fusese instalată o grindă de oțel. Probabil pentru a consolida structura. Și pentru a împiedica prăbușirea întregii construcții. Marginile erau ca niște dinți de desene animate, acolo unde cărămizile fuseseră îndepărtate. Au fost scoase cu grijă, una câte una. Pe partea cealaltă erau mai multe cărămizi, de un galben pal. Zidul din care făceau parte era curbat. Era ca și cum te-ai fi uitat într-un pasaj circular. Sau o țeavă uriașă. Dar uscată. Un cablu se întindea pe centrul tavanului său. Acesta conecta un lanț de becuri în formă de margaretă. Erau neprotejate și aruncau o lumină aurie slabă. În podea era o șină de cale ferată, ca cele pe care merg vagonetele în mine. Pasajul continua la același nivel, spre stânga, cam o sută de metri. Apoi începea să urce, treptat, până când dispărea din vedere. Se părea că se întindea inițial și spre dreapta, dar acum acea parte era zidită.

*

A trebuit să mă întorc în partea centrală a pivniței pentru ca telefonul meu să prindă semnal. De îndată ce am avut semnal, l-am sunat pe Wallwork.

— Am nevoie de o hartă a sistemului de apă al orașului, i-am spus.

Wallwork a rămas tăcut pentru o clipă.

— S-ar putea să pot găsi ceva pe internet. Ce anume ai nevoie să știi?

— Sunt în subsolul casei de care ți-am spus. Cea deținută de compania fantomă a lui Dendoncker. Am găsit o cale de acces într-un fel de pasaj ascuns. Un vechi canal de scurgere a apelor pluviale, probabil. Sau o canalizare. Tipul

pe care-l urmăream a scăpat pe acolo. Vreau să știu unde duce.

— În regulă. Acest canal. Pare vechi? Sau nou?

— Nu e nou. Asta e sigur. Cât de vechi, n-aș putea spune. Poate șaptezeci și cinci, optzeci de ani. Ar putea fi mai mult. Nu sunt un expert.

— OK. Cu o asemenea vechime, probabil că a fost construită de WPA. Din ce am citit despre oraș, WPA a făcut o grămadă de lucrări acolo. În anii '30. Clădiri. Drumuri. Amenajări. Și în special îmbunătățiri la canalizare. De aceea au fost ei inițial acolo. Orașul avea două one. Între ele era un decalaj. Ceva ciudat în legătură cu modul în care a crescut de la un orășel comercial. Oricum, jumătatea sudică este mai înaltă. După o furtună mare, canalizările nu au mai făcut față. S-au revărsat, iar apa a curs la vale și a inundat jumătatea nordică. Asta a dat totul peste cap foarte rău. Câteodată se revărsau și scurgerile. Asta era și mai puțin plăcut. Jumătatea sudică face parte din Mexic, din punct de vedere tehnic, dar problema a afectat partea americană. Iar guvernul era mai puțin rezervat în acele vremuri. Dacă Statele Unite vedeau o problemă, o rezolvau. Oriunde ar fi fost. Și toată lumea era fericită.

— Dacă WPA a făcut lucrarea, ar trebui să existe acte.

— Cu siguranță. Ăsta e guvernul pentru tine. Cineva probabil că a ținut evidența numărului de agrafe de hârtie folosite. Întrebarea este: unde sunt înregistrările? Au supraviețuit? Doar pe hârtie? Sau au fost digitizate și puse online? Nu sunt sigur că cineva ar investi timp și efort.

— Ceva trebuie să existe. Dendoncker trebuie să le fi văzut. Ai spus că a făcut un efort pentru a obține anume această casă. Trebuie să existe un motiv pentru asta. Și nu e vorba de priveliște. Crede-mă. Trebuie să-și fi dat seama că avea acces la ceea ce este un sistem de tuneluri.

— Se pare că da. Dar nu există nicio garanție că a găsit informațiile pe internet. Asta e problema. Dacă erau pe hârtie, într-un document, a avut la dispoziție un an pentru a-

și da seama ce și cum. Femeia ta dispărută nu are. Dendoncker ar fi putut căuta prin biblioteci. Prin arhivele municipale. Ai timp pentru asta? Și oriunde ar fi căutat, câte copii crezi că erau acolo? Ar fi putut să le fure. Sau le-a distrus pentru a-și proteja secretul.

— Vrei să spui că nu este nicio speranță?

— Nu. Spun că voi încerca. Dar nu te baza pe asta.

*

M-am reîntors afară și m-am aplecat lângă mașina Soniei. Ea a coborât geamul și am văzut că ochii ei erau din nou roșii și umflați.

— Îmi pare rău, mi-a spus. Am avut o viziune nebunească în care tu ieșeai și spuneai că l-ai găsit pe Michael. Că era bine până la urmă.

Nu am spus nimic.

— Nu l-ai găsit. Nu-i așa?

— Nu. Mi-aș fi dorit să o fi făcut.

— Ai găsit ceva?

— Intrarea într-un tunel. Nu știu unde duce. Încă.

Sonia a întins mâna spre mânerul ușii.

— Vin cu tine.

— Nu. Pare genul de loc în care dacă intri, s-ar putea să nu mai ieși.

— Nu-mi pasă.

— Mie da.

— Dar tu te duci oricum?

Am dat din cap.

— Trebuie să mă duc. Sora lui Michael ar putea fi la celălalt capăt.

— Michaela?

— Da.

— Sper că o vei găsi. Sper că e bine.

— O cunoști?

— Nu. Nu ne-am întâlnit niciodată. Dar am auzit totul despre ea. Am sperat că într-o zi va fi cumnata mea.

*

Am așteptat până când stopurile din spate ale Soniei au dispărut după colț, apoi m-am întors în casă. M-am oprit în vârful scării. Am simțit o furnicătură care mi s-a transmis între omoplați. Am ignorat-o. Am coborât.

Am intrat pe ușa secretă. Și am privit în tunel. Părea că șinele erau îndreptate în zare. Era o iluzie, bineînțeles. Un truc al perspectivei. Dar tot am vrut să știu unde se duceau. Și de ce erau acolo.

Dendoncker trebuie să le fi instalat. Nu era loc pentru ele într-un canal funcțional. Sau canalizare. În plus, păreau noi. Mai noi decât zidăria din jur, oricum. Nu era nici un semn de rugină. Oțelul era strălucitor. Fusese folosit recent. Lustruit de roțile de metal care îl parcurgeau. Probabil un fel de vagon. Probabil că transportă marfa de contrabandă a lui Dendoncker. Caz în care trebuie să facă legătura cu un depozit. O altă casă pe care a preluat-o. Sau o stație de pompare abandonată. Un loc de genul ăsta.

Ceea ce nu avea sens. De ce să nu ducă lucrurile direct de acolo la și de la depozit? De ce să le mute în subteran și să le încarce aici? Asta presupunea un efort suplimentar. Resurse suplimentare. Timp suplimentar. Nu vedeam cum ar putea reduce riscul. Dar oricare ar fi fost motivul, voiam să știu unde era celălalt loc. Preferam să-i întind o ambuscadă lui Mansour acolo, unde se simțea în siguranță. Dintr-o direcție la care nu se aștepta. Nu voiam să-l urmăresc prin tunel. Această opțiune nu mă atrăgea deloc. Dar singura alternativă era să-l aștept pe Wallwork. Să văd dacă a găsit o hartă. Nu era încrezător. Nu era nicio garanție că va fi concludentă. Și nu aveam cum să știm cât timp îi va lua.

Am verificat dacă aveam pachetul de chibrituri în buzunar. Am recuperat oglinda pătată. Am intrat prin gaura din perete. În tunel. Și am început să merg.

Capitolul 37

Temperatura din tunel era scăzută. Era surprinzător de confortabil. Dar calitatea aerului era o altă poveste. Era infect. Stătut. Era gros și prăfuit în timp ce-l inspiram. M-am luptat cu dorința de a mă întoarce. Sau, dacă trebuia să merg mai departe, să acopăr distanța cât mai repede posibil. M-am forțat să mă mișc încet. Să fac cât mai puțin zgomot posibil. În cele din urmă mi-am intrat într-un ritm, călcând pe fiecare a treia traversă și oprindu-mă în umbra relativă dintre fiecare ochi de lumină aruncată de becurile de pe tavan. Am continuat să merg mai bine de o sută de metri. Până la punctul în care panta a crescut. Atunci prezența căii de rulare a căpătat brusc sens.

De la baza pantei puteam vedea cât de departe continua tunelul. Încă patru sute de metri. Cel puțin. Urca până la capăt. Dar era drept înainte. Mi-am imaginat poziția graniței în raport cu casa. Am calculat distanța până la clădirile din partea cealaltă. Cele pe care le văzusem când intrasem prima dată în oraș cu Fenton. Acum totul făcea sens. M-am gândit la băieții de la WPA care au sosit cu atâția ani în urmă. Cum trebuie să fi văzut ei lucrurile. S-au confruntat cu două provocări. Prea multă apă. Și gravitația. Nu puteau să facă apa să dispară. Nu puteau să o facă să curgă în sus. Și nu voiau ca aceasta să continue să curgă în jos și să inunde partea de nord a orașului. Așa că trebuie să se fi dus în lateral. Și-au luatq gravitația ca aliat. Au transformat-o în avantajul lor. Și au unit sistemele de drenaj.

Oamenilor din anii '30 trebuie să le fi părut o soluție practică la o problemă naturală. Erau ingineri, nu politicieni. Nu polițiști de frontieră. Lumea era diferită în acele zile. Înainte de a fi nevoiți să se îngrijoreze de droguri. Carteluri. Ziduri de frontieră. Pe atunci ar fi văzut două jumătăți de oraș separate de o linie arbitrară pe o hartă. Ar fi crezut că munca lor făcea viața mai bună pentru oamenii care trăiau acolo. Acum părea mai degrabă că pregăteau un vis al contrabandiștilor. Nu e de mirare că Dendoncker a ales acel

oraș. Și casa aceea. Nu era un prost. Asta era din ce în ce mai clar.

Am continuat să urc panta. Cu aceeași viteză. Cu același ritm. Cu cât înaintam mai mult, cu atât devenea mai evident că această rută subterană de aprovizionare nu căzuse pur și simplu în brațele lui Dendoncker. Pe măsură ce urcam, am trecut pe lângă o grămadă de secțiuni mai noi de cărămidă. Peticele erau circulare. Și bombate. Urmau conturul zidului. Trebuie să fi existat cândva o mulțime de canale mai mici care acum erau blocate. Dendoncker trebuie să-și fi făcut temele. Trebuie să fi dat peste înregistrările lucrărilor. Inclusiv o diagramă. Sistemul ar fi arătat ca un copac. Un trunchi larg, drept, cu ramuri mai subțiri care răsăreau în dreapta și în stânga. Ramurile ar fi trecut pe sub partea de sud a orașului. Colectând excesul de apă. Și o duceau la trunchi. Asta era cheia. Nimic nu provine din acea secțiune centrală. Deci, când Dendoncker a tăiat ramurile, a rămas cu un tunel uscat. Nu știu ce alt impact ar fi avut. Poate că populația se micșorase până la punctul în care nu mai era suficientă apă pentru a reprezenta o problemă. Poate că a plouat mai puțin în aceste zile. Poate că inundațiile începuseră din nou să se producă. Dar oricare ar fi fost rezultatul, mă îndoiesc că lui Dendoncker îi păsa. Nu atâta timp cât putea să se plimbe înainte și înapoi pe sub graniță, cărând tot ce voia pe mica lui cale ferată, între două părți ale unui oraș adormit căruia nimeni nu-i dădea atenție.

Tunelul original se termina după patru sute douăzeci de metri. Sau poate că începea acolo, căci aceasta era înălțimea maximă a acestuia și apa curgea la vale. Am ajuns la un zid făcut din aceleași cărămizi galben pal. Avea aceeași suprafață scorojită. Dar șinele virau spre stânga. S-au întors la nouăzeci de grade și au dispărut printr-o altă gaură. În vârf era o altă grindă de oțel. Și mai multe margini zimțate pe ambele părți, unde cărămizile fuseseră ciobite.

M-am apropiat de perete și am folosit oglinda ca să mă uit după colț. Calea de rulare continua doar pentru încă trei

metri. Un vagon de cale ferată era parcat la capăt, în fața unui zid de beton. Era suficient de lung pentru ca patru persoane să stea așezate, în șir indian. Sau pentru ca o cantitate decentă de marfă să fie transportată. Era loc pentru o varietate de cutii și containere de diferite dimensiuni. De genul celor pe care Dendoncker le transfera în avioanele private sub acoperirea afacerii sale. Un cablu șerpuia din partea laterală a vagonului. Era gros. De mare rezistență. O mulțime de amperi puteau trece prin el. Destul de multă energie. Se întindea până la o cutie gri de pe peretele îndepărtat. M-am gândit că vagonul era alimentat cu baterii. Asta era inteligent. Era mult mai ușor să apeși pe un buton decât să împingi ceva atât de mare în sus. Gol, darămite încărcat complet.

Am surprins o mișcare în oglindă. Era un bărbat. Mi-era cunoscut. Dar nu era Mansour. Era al doilea tip de aseară. De sub felinar, lângă gardul de la graniță. A cărui gleznă am rupt-o. Stătea în spatele unui birou.

Mi-a amintit de cele pe care le aveau profesorii din școala primară. Îi puteam vedea piciorul. Era în ghips, ieșind din spațiul dintre cele două piedestaluri gemene. Un clipboard era întins pe suprafața din fața lui. Lângă el se afla o tablă de șah. Piesele erau așezate pentru începerea unui joc. Tipul nu-i dădea nicio atenție. Avea brațele încrucișate. Capul îi era dat pe spate. Tendoanele îi erau încordate pe gât. Se agita. Părea încordat. Nervos. Am pus oglinda jos înainte ca el să o vadă. Mi-am scos cheile din buzunar. Am ales una la întâmplare. Am folosit-o pentru a zgâria peretele. Am început cu o mișcare scurtă și rapidă. Apoi am zgâriat din nou. O mișcare mai lungă. Apoi o altă zgârietură scurtă. Nu am putut auzi nicio reacție din partea tipului. Așa că am continuat. Am zgâriat literele a patru cuvinte în codul Morse. *Fugi pentru viața ta*. Poate că nu era corect, având în vedere circumstanțele. Poate că nu era practic. Poate că ar fi fost mai potrivit *Șchiopătă pentru viața ta*.

În cele din urmă, fie că a înțeles sau nu, a venit să investigheze. L-am auzit traversând spațiul dintre noi. Folosea cârje. Mi-am dat seama după sunetul pe care l-a făcut. S-a apropiat. Capul lui a apărut după colț. Pieptul lui. Fața lui era surprinsă. Dar numai pentru o clipă. Pentru că, în timp ce făcea un pas înainte, l-am apucat de cămașă, chiar sub gât. M-am răsucit pentru o priză mai bună și l-am trântit cu spatele la perete. A rămas fără suflu. S-a prăbușit în față, gâfâind după aer. A scăpat o cârjă și și-a sprijinit ceafa cu mâna.

— Lasă-mă. Abia reușea să șoptească.

Am răsucit cămașa mai tare, mărind presiunea pe gâtul lui.

— O să țip. A mai ridicat puțin vocea. Chem ajutoare. Ceilalți vor fi aici în două secunde.

— Serios? am întrebat. Câți sunt? Aseară ați fost patru aseară. Cum a mers?

Tipul a încercat să tragă aer în piept.

— Dă-i drumul. Sper ca amicii tăi să vină. Sper să vină și Dendoncker. Mă întreb dacă va fi impresionat? Numai că, din câte am înțeles, când ești de santinelă trebuie să oprești intrușii. Nu să-i lași să intre și apoi să începi să plângi.

Tipul a expirat, încet. A scos un șuierat urât, dar nu a țipat.

— Inteligentă mișcare, am spus. Hai să facem altceva. O să-ți pun câteva întrebări. Tu răspunzi. Și Dendoncker nu află niciodată cât de inutil ești.

— Nici vorbă de așa ceva. Nu-ți voi spune nimic.

— Bine.

Mi-am pus piciorul în spatele piciorului său de sprijin și l-am măturat de sub el. S-a prăbușit lângă șine, în golul dintre balustradă și perete. I-am apucat cracul drept al pantalonilor, chiar deasupra gleznei, și l-am tras până la înălțimea taliei. Mi-am scos cuțitul. Am găsit o lamă cu muchia zimțată, ca un mic fierăstrău. Și am strecurat-o între ghips și pielea.

— E timpul pentru un nou plan. Să scapăm de bandaj. Îți amintești cum te-ai simțit ieri? Când s-au rupt oasele? Ai țipat destul de tare. Pun pariu că a fost mai tare decât poți tu să strigi. Asta ar trebui să-i facă pe Dendoncker și pe băieții lui să fugă. Mă scutește de deranjul de a-i vâna mai târziu.

— N-ai face asta.

M-am apucat să lucrez cu lama. A tăiat materialul dur fără niciun efort. Tipul a rămas ca hipnotizat pentru o clipă. Se holba la norul de praf alb care pufăia și plutea până la pământ.

— Oprește-te. Vocea lui se ridicase cu o octavă sau două. OK. Ce fel de întrebări?

— Femeia pe care a luat-o Dendoncker. Michaela Fenton. Este aici?

— Cred că da.

— Crezi?

— Nu am văzut-o. Dar am auzit alți tipi vorbind. Părea ca și cum este aici.

— Unde, mai exact?

— În jumătatea de clădire a lui Dendoncker. Cred.

— Ce fel de clădire e asta?

— Cred că e o școală, după cum arată. A fost o școală. Acum nu mai sunt copii aici. Nu știu prea multe. Este prima dată când vin aici. Nu mi s-a permis să trec prin tunel până acum.

— La ce îl folosește Dendoncker?

— Un fel de depozit, cred. Pentru marfa lui. Lucrurile pe care le duce cu avioanele. Am văzut containerele. Cred că e și un atelier aici. Poate un birou.

— Ce se face în atelier?

Tipul s-a uitat în altă parte. Nu a răspuns. Am început din nou să tai cu ferăstrăul gipsul.

— Dendoncker avea pe cineva care lucrează acolo. Asta e tot ce știu.

Am făcut o pauză cu cuțitul.

— Care face bombe?

— Poate. Probabil că da. Uite, n-am vrut să aflu mai multe. Unele lucruri e mai bine să nu le știi.

— Bine. Câți oameni sunt aici?

— Este Dendoncker. Sunt trei tipi cu el. Cel puțin trei. Câțiva localnici. Poate șase. Nu-i cunosc. Nu i-am mai văzut până acum. Nu cred că Dendoncker are încredere deplină în ei. Ei doar gătesc, aduc și cară. Plus cei trei băieți care s-au dus în oraș. Încă îi așteptăm să se întoarcă.

— Nu e nevoie să-i mai așteptați. Am împăturit cuțitul și l-am pus înapoi în buzunar. Nu vor mai veni.

I-am dat drumul la picior. A reușit cu greu să nu-și izbească glezna de pământ. Apoi s-a rostogolit în patru labe și s-a ridicat cu greu pe piciorul lui bun.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

Tipul a țopăit un minut în timp ce-și recupera cârjele.

Am ridicat din umeri.

— Prietenii tăi sunt o gașcă predispusă la accidente.

Tipul a făcut o mișcare spre colț. De parcă se îndrepta înapoi spre birou. Apoi s-a învârtit. A ridicat cârja din mâna dreaptă și s-a năpustit. A încercat să mă lovească în burtă. M-am mutat 15 cm în lateral. Am apucat-o la jumătatea distanței dintre vârful de cauciuc și mâner. Am făcut un pas înainte. Și i-am dat un pumn. Un uppercut. L-a ridicat de la podea. Cârja a căzut pe jos. Corpul lui a urmat-o, complet inert. A aterizat pe spate, între șine. L-am răsturnat. I-am legat încheieturile mâinilor cu un colier de plastic. I-am luat pistolul de la brâu. Un Colt 1911. Era vechi, dar bine întreținut. I-am îndoit piciorul bun de la genunchi. Am folosit un alt colier pentru a-l imobiliza la gaica curelei din spatele pantalonilor. L-am ridicat. L-am aruncat în vagon. Și am aruncat și cârja după el.

Capitolul 38

Biroul la care stătuse tipul se afla în partea laterală a unei săli de cazane. Locul era uriaș. Erau patru cazane uriașe aliniate de-a lungul unui perete. Patru rezervoare uriașe de apă vizavi de ele. Tavanul era ascuns de o încrengătură de țevi masive. Unele dintre ele erau protejate de membrane. Unele erau vopsite. Șerpuiau în toate direcțiile. Era o ușă în colțul îndepărtat. Era singura cale de ieșire pe care o puteam vedea, în afară de tunel. Am traversat camera și am deschis-o.

Ușa ducea spre o scară. Era făcută din lemn. Inițial fusese vopsită în alb, dar porțiuni de lemn natural ieșeau la iveală din centrul fiecărei trepte. Cred că operațiunea lui Dendoncker a generat mai mult trafic decât anticipase inițial arhitectul. Am urcat. Încet. Mi-am ținut picioarele aproape de părțile laterale pentru a evita scârțâitul. Mai era o ușă în partea de sus. M-am oprit. Am ascultat. Și nu am auzit nimic.

Am încercat mânerul. Nu era încuiat. S-a deschis ușor și am ieșit într-un colț de bucătărie. Era un loc uriaș, o bucătărie industrială, numai oțel inoxidabil și faianță albă. Erau aragazuri. Cuptoare. Cuptoare cu microunde. Zone de pregătire. Un rând de frigidere uriașe de-a lungul unui perete lateral. Un rând de dulapuri de-a lungul celuilalt. Am ales unul la întâmplare. Era plin de conserve de fasole coaptă. Erau cu sutele. Erau mici. Porții unice, poate, pentru copii fără poftă de mâncare. Părea o alegere ciudată, având în vedere profesionalismul și mulțimea echipamentelor.

Bucătăria era despărțită de sala de mese de un tejghea de servire. Joasă. O înălțime potrivită pentru copii, cred. Se întindea pe toată lățimea încăperii. O secțiune din stânga era batantă. Era rabatată, așa că am trecut prin ea. Restul spațiului era întunecat. Se simțea cavernos. Tavanul era înalt. În jur de șase metri. Un singur bec funcționa, aproximativ în centru. Abia puteam să disting împrejurimile. Podeaua era făcută din blocuri de lemn dreptunghiulare. Se

potriveau între ele ca niște oase de hering. Exista doar o singură masă. Era rotundă. Făcută din plastic alb. În jurul ei erau șase scaune de plastic, dispuse într-un cerc dezordonat. Păreau nefirești acolo. Locul arăta de parcă ar fi fost proiectat pentru mese lungi și solide, aliniate în rânduri paralele și ordonate. Nu pentru mobilier de grădină ieftin. În dreapta era un set de uși duble. Erau închise. Și erau opace, așa că nu puteam vedea unde duceau. Restul peretelui era de sticlă. Rame metalice înguste împărțeau geamurile. Se întindeau de la podea până la tavan. O lumină albă și aspră se revărsa de undeva din apropiere. M-am mișcat înainte pentru a vedea de unde venea. Apoi m-am oprit brusc.

Lipsa de lumină din sala de mese a fost cea care mi-a salvat pielea. I-a împiedicat pe cei doi tipi să mă vadă. Băieții în costume care îl însoțeau pe Dendoncker la morgă. Se aflau la capătul coridorului care pleca de cealaltă parte a ușilor duble. Stăteau pe niște scaune în fața unui alt set de uși, identic. Coridorul avea o lățime de doi metri și jumătate. Avea douăzeci de metri lungime. Avea pereți de sticlă și un tavan de sticlă. Trei guri de aerisire înălțate, distanțate uniform. Și un rând dublu de tuburi fluorescente. Se întindeau pe toată lungimea. Erau puternice. Și luminoase. Ochiul uman nu poate vedea de la o zonă luminată puternic la una mult mai slab iluminată. Ceea ce a fost un noroc pentru mine. Pentru că tipii țineau fiecare câte o armă. Câte un Uzi. O alegere interesantă de armă. Nu e cea mai ușoară. Nici cea mai rapidă rată de tragere. Nu cea mai mare precisă. Există opțiuni mai bune. Oricare dintre modelele de Heckler & Koch MP5, de exemplu. Asta aș fi ales și eu, în locul lor. Dar în locul meu? Singur? Împotriva a două Uzi? Nu mi-ar fi plăcut șansele mele.

Se părea că coridorul de sticlă ducea la o imagine în oglindă a părții de clădire în care mă aflam. Cel puțin din exterior. Înăuntru, cel mai probabil, avea o altă configurație. Nu vedeam de ce o școală ar avea nevoie de două bucătării și două săli de mese. Având în vedere paznicii cu Uzi, părea

un pariu sigur că aceasta era ceea ce tipul cu glezna ruptă numise *jumătatea lui Dendoncker*. Ar fi fost o sinucidere să te apropii de ea pe coridor. Trebuia să găsesc o altă intrare. Trebuia să ocolesc exteriorul. Ceea ce însemna să găsesc o cale de ieșire.

În față, la capătul sălii de mese, cel mai departe de bucătărie, se aflau două uși. Cea din dreapta avea un semn pe care scria *El Maestro Principal*. Pe cea din stânga, *El Diputado Maestro Principal*. Le-am verificat pe amândouă. Ambele erau goale. Nu era nicio mobilă. Nimic pe pereți. Nici dulapuri sau spații de depozitare. Și niciuna dintre ele nu avea o ușă exterioară.

Existau trei seturi de uși în peretele opus ferestrelor. Am încercat-o pe cea mai apropiată. Se deschidea într-un alt spațiu mare. Era la fel de prost luminat. Avea aceeași lățime, dar era mai lung, pentru că nu avea bucătărie. În dreapta, adiacentă birourilor, era o zonă înălțată, ca o scenă. În partea opusă se afla o altă întindere de ferestre din podea până în tavan.

În centru era o pereche de uși care dădeau spre exterior. Ceilalți doi pereți erau acoperiți cu bare de cățărare. Trei frânghii erau suspendate de o grindă centrală din tavan. Erau înfășurate, la trei metri de sol. Am presupus că locul era o combinație de sală de adunare/spațiu de spectacol/gimnaziu. La origine. Acum era o zonă de depozitare. Pentru containerele de aluminiu ale lui Dendoncker.

Containerele erau de tot felul de forme și mărimi. Unele aveau roți. Altele nu aveau. Cele mai multe erau îngrămădite în capătul celălalt al sălii. Câteva erau aliniate în niște secțiuni de podea lipite cu bandă adezivă. Erau patru dreptunghiuri. Fiecare era etichetat cu un cuvânt făcut din bandă adezivă albă. Pe primul scria *Iese*. Apoi era *Pregătire*. Apoi *Intră*. Apoi *În așteptare*.

Zona *Iese* era goală. Era un container în *Pregătire*. *Intră* era gol. Și erau două containere în *Așteptare*. Am deschis

containerul din *Pregătire*. Avea roți. Avea doi metri lungime, trei metri adâncime și patru înălțime. Și era gol. M-am mutat la *Așteptare*. Aceste containere erau mai mici. Ambele aveau patru pe trei pe unu. Și ambele erau sigilate.

Aveau mici etichete metalice atașate de fire care se înfășurau prin închizători. L-am deschis pe cel mai apropiat. Am ridicat capacul. Era plin de bani. Pachete de bancnote de 20 de dolari. Erau folosite. Aveau un miros dulce și ascuțit, ceea ce m-a făcut să cred că erau adevărate. Al doilea recipient era căptușit cu spumă albastră, în formă de vârfuri protectoare. Era, de asemenea, plin. De cutii de carton. Toate de aceeași mărime. Toate de aceeași formă. Erau de un bej simplu. Nu aveau niciun fel de marcaje. Am ales o cutie la întâmplare și m-am uitat înăuntru. Era plină de sticle de plastic. Treizeci și două. Albe, cu capace de siguranță pentru copii. Am scos una. Avea o etichetă lipită pe o parte. Tipărită cu cerneală neagră și mov. Erau logo-uri, simboluri și coduri de bare. Și ceva text: *Dilaudid (hidromorfonă) eliberare instantanee, 8 mg, 100 de comprimate.*

Nu era nimic care să îmi folosească, așa că am traversat spre ușile din peretele de sticlă și m-am îndreptat spre exterior. Lumina portocalie se revărsa pe partea laterală a clădirii. În față era o parcare. Erau locuri pentru patruzeci de vehicule, dar doar două erau ocupate. De o pereche de SUV-uri. Cadillac Escalade. Erau negre, prăfuite și echipate cu geamuri întunecate. Cu suspensia coborâtă. Dar uniform, din față în spate, ceea ce probabil însemna că erau blindate într-o oarecare măsură. Dincolo de ele era un gard. Avea șase metri înălțime. Făcut din metal robust. Mai era unul, paralel, la aceeași înălțime, din același material, la douăzeci și cinci de picioare mai departe. Asta însemna de două ori mai multe tăieturi pentru oricine ar fi vrut să intre. De două ori mai mult timp. De două ori mai multă expunere.

Am verificat dacă erau camere de luat vederi. Era câte una pe fiecare stâlp de gard. Toate erau îndreptate spre

exterior. Niciuna nu se mișca, așa că am mers pe lângă clădire. Am luat-o spre stânga mea. Când am fost aproape de colț, am auzit un sunet. Cineva fugea. Mai mult de o persoană. Dar nu continuu. Porneau și se opreau, sprintau și se întorceau. Și se auzea un alt zgomot. Ca o lovitură în gol. M-am ghemuit și m-am uitat în jur. Am văzut de unde venea acea lumină ciudată. Erau o pereche de proiectoare pe trepied, cum vezi pe șantierele de construcții. Iluminau în principal o porțiune dreptunghiulară lungă de pământ. Se întindea de-a lungul laturii clădirii, până dincolo de golul care era umplut de coridorul de sticlă. Erau patru tipi pe ea. Jucau fotbal. Aveau probabil în jur de douăzeci și ceva de ani. Aveau picioarele goale, pantaloni scurți largi și nu aveau tricouri. Mi-am scos pistolul, l-am ținut în spatele coapsei și am pășit în lumină.

Băieții s-au oprit și s-au uitat la mine. Cel mai apropiat mi-a făcut semn să mă alătur lor. I-am făcut semn cu mâna, "Mulțumesc, dar nu". Și am început să mă mișc din nou. Am ocolit partea cea mai îndepărtată a terenului. Au început să joace din nou. Un tip a încercat o lovitură extravagantă. Nu a funcționat. Mingea a ricoșat, pe pământ și între cele două jumătăți ale clădirii. S-a rostogolit spre peretele de sticlă al coridorului. El a alergat să o aducă. Băieții dinăuntru cu Uzi nu au reacționat. Poate că nu au observat, din cauza dezechilibrului de lumină. Sau poate că erau obișnuiți cu el și nu le păsa.

Dacă priveai școala de sus, ar fi arătat ca un H mare. Sala de adunare și sala de mese ar fi fost unul dintre stâlpii verticali. Coridorul de sticlă ar fi fost bara transversală. Iar celălalt stâlp ar fi fost jumătatea lui Dendoncker. Speram ca acea jumătate să aibă multe uși și ferestre. Și așa era. Exista câte o ușă pe ambele părți scurte. Patru uși pe partea lungă. Și patru ferestre. Erau mari. 1,80 m înălțime și 1,80 m lățime. Dar niciuna dintre ele nu mi-era de folos. Toate erau placate. Cu plăci de oțel. Groase de o jumătate de centimetru. Cu zăvoare de siguranță. De genul celor care

sunt folosite pentru a ține hoții și ocupanții ilegali departe de șantierele de construcții de mare valoare. Nu era nicio cale de a le sparge. Nici o modalitate de a le scoate. Și nici o cale de a urca pe acoperiș.

Toate țevile de scurgere fuseseră tăiate cu ferăstrăul la cinci metri de pământ. Nu exista nicio posibilitate de a sparge partea laterală a clădirii cu un vehicul. De jur împrejur fuseseră împrăștiate bucăți uriașe de beton. Aveau un diametru mediu de un metru și jumătate. Întărite cu bare de oțel. Cu un spațiu între ele de cel mult un metru și jumătate. Singura modalitate de a sparge locul ar fi fost cu un tanc. Sau cu explozibili. Nu aveam nimic din astea. Ceea ce a lăsat coridorul de sticlă ca singura cale de intrare posibilă. M-am gândit că va trebui să-mi regândesc abordarea. Era timpul să devin mai creativ.

Nu era nimic interesant între partea lungă a clădirii și gard. Doar o bucată mare de teren acoperită cu un asfalt ciudat, cauciucat. Poate un loc de joacă, pe vremuri. Acum era pustiu, așa că am cotit după următorul colț. Am dat peste un fel de magazie rudimentară. Era construită din blocuri de BCA, vopsită în alb, cu un acoperiș din metal ondulat. Avea o ușă din lemn, asigurată cu un lacăt. Unul nou. Mare. Avea o singură fereastră. La înălțimea capului. Era cu gratii, dar nu avea geam. Am aprins un chibrit. M-am întins înăuntru. Am aruncat o privire. Și instantaneu am stins flacăra. Interiorul era plin de obiecte cilindrice, așezate pe baze plate, cu nasuri ascuțite îndreptate spre tavan. Proiectile de artilerie. Douăzeci de rânduri de câte cincisprezece. Cel puțin. Păreau în stare proastă. Carcasele lor erau ruginite și corodate. Unele erau ciobite și zgâriate. Nu erau genul de lucruri cu care să vreau să mă joc.

Am găsit o altă structură la trei metri mai încolo. Era mai mică. În formă de cub. Și ușor neregulată. Fiecare latură nu avea mai mult de un metru lungime. Era toată din metal, inclusiv acoperișul. Sau capacul. Exista un rând de găuri perforate de-a lungul marginii superioare a laturilor. Cu un

diametru de un centimetru. Partea din față avea balamale. Stătea puțin deschisă. Am deschis-o mai larg. Am riscat un alt chibrit. Și m-am uitat înăuntru. Era goală. Fusese folosită recent, totuși. Pentru ceva. Poate ceva legat de animale, judecând după mirosul urât. Sau poate făcea parte din sistemul de interogare a lui Dendoncker. Era genul de loc în care nimeni nu ar fi vrut să fie închis. Mai ales nu în soarele de la amiază.

Capitolul 39

Am încheiat circuitul clădirii și m-am întors înăuntru. Mi-am luat-o iarăși prin sala de adunare. Am traversat sala de mese. Și m-am ghemuit în fața ușilor care duceau spre coridorul de sticlă. Am bătut la ușă. În stilul Poliției Militare. M-am gândit că se va întâmpla unul din trei lucruri. Băieții de pe partea cealaltă mă vor ignora. Vor chema întăriri. Sau vor investiga.

Prima opțiune nu ar fi fost de ajutor. A doua ar putea fi bună. Dar eu speram la a treia variantă. Speram ca un tip să stea în spate, iar altul să se apropie. Să deschidă ușa. Cea din stânga mea, judecând după felul în care se închideau. Ar trage-o înapoi spre coridor. Apoi ar apărea fie pistolul, fie capul lui. Nu-mi păsa care dintre ele. Aș fi apucat orice aș fi văzut. L-aș fi tras pe tip prin ușă. I-aț fi rupt gâtul. Rapid, înainte ca ușa să se închidă din nou. Aș lua Uzi-ul tipului și aș trage cu el prin deschizătură. Când încărcătorul ar fi fost gol, aș fi continuat cu un pistol. Dacă mai era necesar. Dacă tipul care rămăsese în spate nu semăna cu brânza elvețiană. După aceea, i-aș lua cheia sau telecomanda sau orice era necesar pentru a deschide cealaltă pereche de uși. Apoi aș putea afla ce păzeau tipii ăia. Sau pe cine. Probabil pe Dendoncker. Și sper că și Fenton.

Nu a fost niciun răspuns la prima bătaie, așa că am încercat din nou. După o clipă am auzit pași. Erau grei. Apăsați. Ușa s-a deschis. Cea din stânga, așa cum mi-am imaginat. Apoi a apărut Mansour. Nu așa cum mi-am imaginat. Nu s-a oprit. Nu s-a uitat în jur. A intrat pur și simplu.

M-am ridicat în picioare. Ușa se închidea deja, dar asta era cea mai mică dintre grijile mele. Mansour s-a întors cu fața la mine. Zâmbea. Obrazul lui stâng era albastru, vânăt și umflat. Un suvenir de la cotul meu, în acea dimineață. Am aruncat o lovitură rapidă, căutând să măresc pagubele, dar el s-a prins. S-a ferit în lateral și imediat s-a întors spre mine. A fost rapid. Nebunește de rapid, având în vedere

mărimea lui. Și-a ridicat genunchiul. Sus. Aproape instantaneu, piciorul lui masiv a apărut. Se îndrepta spre stomacul meu. Ar fi fost ca și cum aș fi fost lovit de o minge de bowling dacă ar fi reușit. Organele mele ar fi fost zdrobite. Aș fi fost aruncat de ușă. Poate prin ușă.

Ar fi fost sfârșitul jocului, chiar acolo. În nici un caz nu aveam de gând să las să se întâmple asta, așa că am echivat într-o parte. Am alunecat pe lângă lovitura lui și m-am aruncat în față. L-am apucat de coapsă. Am tras-o spre mine și mi-am înfipt tăișul mâinii în bărbia lui. Capul lui s-a clătinat pe spate. A fost o lovitură puternică. Nu cea mai bună, dar i-ar fi pus pe majoritatea în fund. Nu aveam nicio îndoială în privința asta. L-am simțit cum a început să cadă pe spate. Am crezut că treaba era pe jumătate făcută. Mi-am slăbit strânsoarea de pe coapsa lui. M-am pregătit să-l lovesc cu piciorul imediat ce era la pământ. Ceea ce a fost o greșeală. Tipul cădea. Dar în mod deliberat. Și-a aruncat ambele brațe în jurul meu. Și-a împreunat mâinile la spate meu și m-a tras cu el. Nu aveam cum să rezist. Avea cel puțin 50 de kilograme peste mine. Iar impulsul era de partea lui.

Am aterizat într-o grămadă, față în față, cu mine deasupra. Dar în momentul în care spatele lui a atins pământul, tipul s-a proptit în picioare. S-a răsucit din talie. Brațele mele erau prinse în capcană. Nu aveam de ce să mă sprijin. Doar aerul gol. O clipă mai târziu, pozițiile noastre s-au inversat. Eram sub el. Nu mă puteam mișca. Nu puteam să respir. Aveam probleme serioase. Știam asta. O știa și el. Tot ce trebuia să facă era să reziste. Să-și lase corpul să facă treaba. Dar el era nerăbdător. Sau voia să se dea mare. Și-a scos brațele de sub mine. Și-a dus genunchii în față și și-a ridicat pieptul de pe al meu. Am tras aer în piept. S-a aplecat în față. M-a apucat de cap, cu o mână de fiecare parte. I-am simțit degetele mișcându-se. Se îndrepta spre ochii mei. Nu știam dacă voia doar să mă orbească. Sau dacă avea altceva în minte, cum ar fi să încerce să-mi

zdrobească craniul sau să-mi ridice capul și să-l izbească pe podea.

Nu am așteptat să aflu. I-am prins încheieturile mâinilor și mi-am împins brațele în jos spre talie. În același timp, am împins în podea cu picioarele, ridicându-mi șoldurile în aer. Un adversar normal ar fi fost catapultat chiar deasupra capului meu. Ar fi aterizat fără suflare și surprins pe spate. Tipul ăsta abia dacă s-a ridicat. Cincisprezece centimetri cel mult. Dar a fost suficient.

M-am rostogolit, m-am pus în patru labe și am sărit în picioare. Mansour era deja la jumătatea drumului, așa că i-am dat un șut în burtă. Genul de lovitură care ar trimite o minge de fotbal în afara stadionului și ar traversa parcarea. L-am răsturnat pe spate. A încercat din nou să se ridice, așa că l-am lovit din nou în partea laterală a capului. A căzut. S-a rostogolit. L-am urmărit. A încercat să se ridice din nou în picioare. N-avea să reușească. Era prima regulă în luptă. Când îți pui adversarul la pământ, îl termini. Fără ezitare. Fără a doua șansă. Fără greșeli. Încă o lovitură era tot ce trebuia. Mi-am tras piciorul înapoi. Mi-am ales locul. Și am auzit ușa deschizându-se în spatele meu.

— Oprește-te.

Era o voce de bărbat. Gâjâit. Șoptit.

Era Dendoncker.

*

Sunetul vocii s-a apropiat.

— Dacă te miști, ea moare. Apoi tu.

M-am uitat peste umăr. Dendoncker era acolo, și nu era singur. Tipul în costum deschis era lângă el, cu Uzi-ul în mână. Fenton era de cealaltă parte a lui Dendoncker. Folosea o cârjă de lemn pentru a-și menține echilibrul. Manșeta de la piciorul drept al pantalonilor îi atârna liberă și goală. Avea o frânghie în jurul gâtului. Celălalt capăt era în mâna dreaptă a lui Dendoncker. Îl strângea cu degetul rămas și cu degetul mare. Și ținea un cuțit în mâna stângă. Cu o lamă lungă și îngustă. Ca cele folosite de comandourile

britanice în al doilea război mondial. Conceput pentru un singur lucru. Să ucidă. Cu eficiență maximă. Îi apăsa vârful în gâtul lui Fenton.

— Nu-l asculta. Vocea lui Fenton era răgușită. Omoară-l pe ticălos.

— Nu o va face. Ochii lui Dendoncker străluceau. S-a chinuit mult să te găsească. Te vrea în viață. Și chiar dacă s-a răzgândit și a decis că nu meriți, nu e un prost. Știe că este rapid cu picioarele și cu pumnii. Dar știe că nu e la fel de rapid ca un glonț de 9 mm. Și oricum, nu trebuie ca cineva să fie ucis. Am o propunere. Ceva foarte simplu. Foarte simplu. Dacă sunteți de acord, vom pleca cu toții fără nicio zgârietură. Nimeni altcineva nu va fi rănit, de asemenea. Deci, ce spui, dle Reacher? Vrei să auzi condițiile mele?

Capitolul 40

Adevărul era că nu aveam niciun interes să aud condițiile lui Dendoncker. Nici una. Dar aveam niciun interes în a fi împușcat de gorila lui. Și nu mi-a plăcut s-o văd pe Fenton legată și ținută sub amenințarea cuțitului. Nu mi-a plăcut deloc asta.

— Lasă frânghia, am spus. Lasă cuțitul. Apoi poți spune ce vrei. În afară de asta, nu promit nimic.

Dendoncker a vrut să vorbim în ceea ce el numea biroul său. Pentru a ajunge acolo a trebuit să treacă prin ușile duble, să parcurgă coridorul de sticlă și să intre pe ușile din capătul celălalt. Tipul în costum închis la culoare le-a descuiat. A ținut cheile în dreptul unui pătrat alb atașat de ramă. Bănuiesc că avea o telecomandă agățat de breloc. Probabil că era la fel ca cel pe care îl avea Mansour când l-am percheziționat la morgă, dar nu eram sigur.

Tipul nu a trecut. A stat într-o parte, iar Dendoncker a trecut pe lângă el și a împins ușa din dreapta. El a intrat primul. Eu am urmat, cu tipul în costum deschis în spatele meu. Era aproape, dar nu atât de aproape încât să-l pot apuca cu ușurință. Sau să apuc arma. Am intrat într-un alt coridor. Acesta cotea la nouăzeci de grade. Se întindea, în stânga și în dreapta, parcurgând toată lățimea acestei jumătăți de clădire. La fiecare capăt era o ușă de ieșire. Mânerele lor lipseau. Am presupus că ar trebui să existe. Pentru a permite trecerea plăcilor de oțel care le acopereau la exterior. O parte a coridorului era din sticlă din podea până în tavan, cu fața spre sala de mese. Pe cealaltă parte era un perete. Era de un alb simplu, cu patru uși. Două în stânga intersecției cu coridorul de sticlă. Și două la dreapta. Fiecare ușă avea câte o fereastră. Geamul era asigurat cu bare de oțel și acoperit pe partea cealaltă cu ziare. Se îngălbeniseră cu vârsta. Toate textele pe care le vedeam erau în spaniolă.

Dendoncker a luat-o spre dreapta. În spatele meu am auzit pași care o luau în direcția opusă. M-am uitat peste umăr și l-am văzut pe Mansour cu mâna încleștată pe cotul lui Fenton, îndreptând-o în acea direcție. Îi făcea brațul să pară un băț subțire. Totuși, se mișca destul de lejer. Nu era niciun semn că i-ar fi făcut rău. Ceea ce era un noroc. Pentru ei.

Dendoncker a ignorat prima ușă la care a ajuns. S-a oprit în fața următoarei. A deschis încuietoarea cu o cheie obișnuită. A intrat și a apăsat întrerupătorul. Șase perechi de tuburi fluorescente au pâlpâit în tavan. În dreapta era o zona zidită. Era pătrată. Erau două uși, marcate *Niños* și *Niñas*. Era o fereastră largă și o altă ușă drept înainte. Ambele erau placate pe dinafară. Pe peretele din stânga era o tablă de cretă. Fusese ștearsă. Locul fusese o sală de clasă. Asta era clar. Puteam să-mi dau seama unde fuseseră băncile copiilor după urmele de pe podea. Erau aranjate în formă de potcoavă, cu capătul deschis în fața tabloului. Se părea că fuseseră cinci perechi pe fiecare dintre celelalte laturi.

Biroul profesorului supraviețuise. Era așezat în unghi, în colțul din extrema stângă. Lângă el se afla un scaun tapițat cu picioare metalice și un scaun de plastic portocaliu. Mai existau încă o jumătate de duzină de scaune de același fel, dispuse în cerc în centrul încăperii. O canapea din piele lângă peretele din dreapta. O bibliotecă joasă lângă ea. Era plină de manuale. Despre fizică. Câteva romane franțuzești erau așezate deasupra. De cealaltă parte se afla un pat de campanie. Avea un cadru metalic, vopsit în verde măsliniu. Avea o pernă într-o față de pernă din bumbac alb. Doar una. Un cearșaf alb, întins bine. Și un dulap pentru pantofi. Nu era lumină naturală. Nici aer proaspăt. Nu era un loc prea bun pentru a lucra sau a dormi.

Dendoncker s-a îndreptat spre dreapta.

— Fața la perete. Picioarele depărtate. Sunt sigur că nu este prima dată când faci asta.

— Stai un minut.

Am luat-o pe ușa de la baia băieților înainte ca tipul în costum deschis să mă oprească.

Înăuntru erau două cabine. Două pisoare. Două chiuvete. Și două uscătoare de mâini. Totul era mic și uzat, dar era curat. Nimic nu oferea multe opțiuni pentru a ascunde lucruri. Aveam două pistoale și un cuțit. Nu-mi făceam prea multe griji dacă mi le luau. Le puteam înlocui cu ușurință. Eram mai îngrijorat de telefon. De pe el îl sunasem pe Wallwork. Și pe Sonia. Nu voiam ca Dendoncker să vadă aceste numere.

M-am gândit să sparg telefonul și să trag apă, dar nu știam dacă presiunea apei ar fi fost de ajuns pentru asta. Dacă nu ar fi fost, aș fi atras atenția asupra faptului că aveam ceva de ascuns. Așa că m-am mai gândit. Toate telefoanele pe care le luasem de la băieții lui Dendoncker erau goale. El era obișnuit cu acest tip de disciplină. Așa că nu ar fi văzut nimic neobișnuit în asta. Am sperat. M-am asigurat că telefonul era setat pe silențios. Am parcurs meniul până când am găsit opțiunea de a șterge toate înregistrările apelurilor. Am băgat telefonul la loc. Mi-am fluturat mâna sub uscătorul de rufe pentru a-i declanșa motorul. Apoi m-am întors în clasă.

Dendoncker stătea între cele două uși.

Se agita ca un copil de cinci ani. M-am întors, mi-am sprijinit mâinile de perete și am rămas nemișcat în timp ce el mă cerceta. A făcut o treabă competentă. Puțin cam lent, dar minuțios. Când a terminat, mi-a dat înapoi pașaportul și banii, dar mi-a păstrat periuța de dinți și celelalte lucruri.

— Vino. Dendoncker s-a îndreptat spre rândul de scaune. Ia loc.

M-am dus și am luat loc în fața lui.

Dendoncker nu a vorbit. Stătea și se holba la mine. Genunchii îi erau strânși unul lângă altul. Mâinile i se odihneau pe coapse. Capul îi era înclinat într-o parte. Arăta ca un deținut la un pentenciar de bătrâni, așteptând ca un

grup de întâlnire să înceapă și curios să afle totul despre noul venit. Dar dacă a crezut că tăcerea lui mă va umple de dorința de a împărtăși lucruri, a ales persoana greșită.

Dendoncker a renunțat după două minute. Și-a trecut degetul rămas și degetul mare de la mâna dreaptă prin păr și și-a umezit buzele cu limba.

— Așadar, la afaceri. Dar mai întâi, o întrebare. Pentru cine lucrezi, domnule Reacher?

— Pentru nimeni.

— OK. Deci ești liber profesionist. Cine te-a angajat?

— Nimeni.

— Cineva a făcut-o. Și știu cine a fost. Poți să-i spui numele. Nu vei încălca nicio confidențialitate. Doar confirmi ceea ce știu deja.

— Nimeni nu m-a angajat.

Dendoncker m-a privit drept în ochi.

— Nader Khalil. Da? Poți să dai din cap. Nu trebuie să spui niciun cuvânt.

— N-am auzit niciodată de tipul ăsta.

Dendoncker nu a spus nimic. Avea fața imperturbabilă. Nu-mi puteam da seama dacă era ușurat sau dezamăgit.

— În regulă. Dendoncker a clătinat din cap. Hai să ne întoarcem pe drumul cel bun. Propunerea mea. Este foarte simplă. Ușor de pus în aplicare. Nimeni nu este rănit. Tu și prietena ta plecați nevătămați în momentul în care se face. Ce zici de asta?

Nu am spus nimic.

— Toată treaba asta presupune doar să conduci. Și ridici un pic. Ușor pentru un tip de mărimea ta. Va dura doar trei zile. Îți voi da traseul pe care să-l urmezi și îți voi plăti mesele și un hotel pentru ambele nopți. Locuri frumoase. Apoi, când ajungi la destinație, vei lăsa un obiect. Doar unul. Vezi? Nimic nu poate fi mai simplu. Să înțeleg că ești de acord.

— Nu sunt de acord.

— Poate că nu am fost clar în legătură cu alternativa? Dendoncker a dat din cap spre tipul cu Uzi. E mult deșert pe aici. O mulțime de hiene. N-ar găsi niciodată cadavrele. Al tău. Sau pe cel al prietenei tale.

— Răspunsul meu e tot nu. Nu sunt băiatul tău de livrare. Și e mai bine să se piardă două vieți decât cincizeci.

— Nu înțeleg. Dendoncker s-a prefăcut că e confuz. Cum ar putea fi pierdute cincizeci de vieți?

— Obiectul pe care vreți să ți-l livrez. Știu ce este.

Riduri au încrețit fruntea lui Dendoncker.

— Obiectul este inofensiv. Îți dau cuvântul meu.

Nu am spus nimic.

— Nu știu ce ai auzit, dar dacă tu crezi că obiectul este periculos, ai primit informații greșite. Dendoncker s-a ridicat în picioare. Vino. Vino să vezi cu ochii tăi.

Capitolul 41

Dendoncker m-a condus spre următoarea cameră de pe coridor. O altă fostă sală de clasă. Avea aceeași formă ca și biroul lui Dendoncker. Aceeași dimensiune. Aceeași dispunere. Avea aceleași băi pentru copii. Aceeași fereastră dreptunghiulară largă și aceeași ușă de ieșire, sigilată ermetic cu plăci de oțel. Aceeași lumină puternică. Un alt pat de campanie, lipit de perete. Acesta avea o pătură verde peste cearșaf și două perne. Iar în locul cercului de scaune din centrul încăperii, locul arăta de parcă ar fi fost descărcat conținutul unui atelier mobil. Era un banc de lucru metalic pliabil, cu o pereche de ochelari de protecție agățați de mânerul menghinei. Acesta se afla lângă un cărucior cu două butelii de gaz fixate cu lanțuri. Una era mai mare decât cealaltă. Oxigen și acetilenă, am presupus. Erau conectate de o țeavă flexibilă cu o duză la un capăt. Erau patru lăzi de scule pe roți, cu tot felul de sertare, uși și mânere. Erau făcute din metal. Vopsite în verde măsliniu. Erau toate zgâriate și lovite. Nu era noi. Asta era evident.

Dendoncker a traversat încăperea și s-a rezemat de peretele din stânga, lângă tablă. Se așezasea la capătul unui rând de proiectile de artilerie. Erau nouă în total. Împărțite în trei grupuri de câte trei. Unul din centrul fiecărui set era îndreptat drept în sus. Unul era înclinat spre dreapta. Unul era înclinat spre stânga. Fiecare dintre trio-uri era fixat pe o bază metalică, ca o tavă. Laturile aveau o înălțime de 10 cm și la fiecare colț era o roată.

— Despre asta este vorba. Dendoncker a arătat spre proiectile. Una din acestea. Doar fac fum. Asta e tot. Nimic dăunător. Nimic periculos.

Am rămas lângă ușă.

Dendoncker a clipit de câteva ori, apoi a privit în depărtare, ca și cum s-ar fi chinuit să finalizeze un calcul complex în capul său.

— OK. Înțeleg care e problema. Uite cum facem. Alege una.

Nu m-am mișcat.

— Planul inițial a fost să mergem cu trei, dar am decis că una subliniază mai bine ideea. Mai puțin este mai mult. Nu așa se spune în popor? Așa că, alege una. O vom scoate afară și o vom declanșa. Veți vedea cu ochii voștri că este inofensivă.

M-am gândit că, dacă Dendoncker era dispus să sacrifice una dintre bombele sale, ar fi fost o nebunie să nu-l las. Era una mai puțin de care să mă ocup mai târziu. M-am îndreptat spre linia de proiectile. Le-am examinat pe fiecare în parte. Am văzut că toate obuzele aveau o serie de găuri perforate în jurul corpului, chiar sub punctul în care era atașat nasul. Fiecare gaură avea un diametru de o jumătate de centimetru. Fiecare proiectil avea un tub care ieșea din una dintre găuri. Tuburile erau făcute din cauciuc negru și șerpuiau până la o pompă montată în centrul fiecărei tăvi. Fiecare pompă era conectată la o baterie. De genul celor care ar putea fi folosite la o mașină mică sau la o mașină de tuns iarba. Fiecare baterie era, de asemenea, conectată la un ceas și la un telefon mobil. Ceasurile erau digitale. Doar corpurile. Fără curele. Un model vechi de Casio. Îmi amintesc că fratele meu, Joe, avea unul la fel la începutul anilor '90. Erau fixate pe carcasa din stânga a fiecărui aparat. Telefoanele erau fixate cu bandă adezivă pe carcasele din dreapta. Aveau taste reale și ecrane mici. Erau simpliste. De modă veche. Dar solide. De încredere. Și, probabil, redundante dacă ceasurile își făceau treaba.

M-am gândit că poate o să văd ceva diferit la unul dintre proiectile. Ceva neimportant și subtil care să arate că fusese pregătit special pentru demonstrație. Sau că Dendoncker va încerca să mă păcălească cum fac escrocii, care îți indică un semn pentru a alege o anumită carte. Oricum ar fi, aș alege unul dintre celelalte. Dar nu era nimic de genul acesta. Dispozitivele erau identice, din câte mi-am dat seama. Dendoncker s-a dat înapoi. A rămas nemișcat. Tăcut. Expresia lui era neutră.

— Ce mai aștepți? Dendoncker și-a plimbat mâna de-a lungul liniei de proiectile, dar fără să pună accentul pe unul în detrimentul altuia. Toate sunt la fel. Alege unul.

Când am dubii, mă las întotdeauna ghidat de numere. Erau trei dispozitive. Există două numere prime între unu și trei. Așa că am arătat spre al doilea dispozitiv.

Dendoncker și-a scos telefonul și i-a spus celui care a răspuns la apel să se prezinte imediat la atelier. Două minute mai târziu, Mansour a apărut în pragul ușii. Dendoncker a arătat spre dispozitivul pe care îl alesesem și a spus că vrea să fie dus afară. Mansour a traversat în fugă încăperea și l-a studiat pentru o clipă. Apoi l-a apucat de fuzelajul vertical centrală. L-a îndepărtat de perete și s-a îndreptat înapoi spre ușă. În tot timpul cât s-a ocupat de proiectil, m-a ignorat. Activ, așa cum pisicile care se ceartă se prefac că nu se observă una pe alta.

Cred că formam o procesiune ciudată. Întâi Mansour, care împingea bomba în fața lui. Apoi Dendoncker. Apoi eu. Și în cele din urmă tipul cu Uzi, mai în spate, păstrând ceea ce probabil credea că e o distanță sigură. Nimeni nu a vorbit când am trecut de primul set de uși duble.

Apoi de-a lungul coridorului de sticlă. Prin al doilea set de uși. Am traversat sala de mese. Prin sala de adunare. În parcare. Mansour a continuat până când a ajuns în dreptul celor două SUV-uri. Era aproape complet întuneric deja. Silueta lui a început să se estompeze pe măsură ce ajungea la limita strălucirii care se revărsa prin ferestrele înalte. Lumina portocalie nu mai era vizibilă de după colțul clădirii. Nu se auzea niciun sunet, cu excepția roților dispozitivului care patinau pe asfalt. Jucătorii de fotbal trebuie să se fi dus la culcare.

Dendoncker a mai dat un telefon. A spus că dorea ca proiectoarele să fie pornite. O clipă mai târziu, întregul perimetru al clădirii s-a luminat. Era ca un șanț de castel, doar că era făcut din lumină și nu din apă. În fața noastră, Mansour a împins cu călcâiul roțile dispozitivului. Una câte

una, pe rând. Acționând încuietorile lor. Apoi s-a îndreptat spre Dendoncker și s-a așezat lângă el.

Dendoncker a format un alt număr și mi-a întins telefonul.

— Vrei să o faci tu?

Am clătinat din cap.

— Bine. Dendoncker a apăsat butonul verde, a închis telefonul și l-a strecurat înapoi în buzunar. Privește doar.

Nu s-a întâmplat nimic timp de zece secunde. Douăzeci. Apoi am auzit trei semnale sonore. De la dispozitiv. Ascuțite. Electronice. Pompa a început să bâzâie. A ajuns să facă un zumzet constant. A apărut fumul. La început, doar un firicel. Alb. Din găurile din carcasa centrală. A crescut la un flux constant. Era gros. Dens. Ca aburul dintr-un ceainic. Fum albastru a început să iasă din carcasa din dreapta. S-a amestecat într-un singur fum, dar a păstrat cele două culori distincte. În cele din urmă, și proiectilul din stânga a intrat în acțiune. A ieșit un fum roșu. Acesta a ajuns imediat la putere maximă, fluturând în sus și ajungând rapid celelalte nuanțe ca volum.

— Vezi? Fum. Dendoncker a înaintat până când a ajuns la câțiva metri de dispozitiv. Și-a fluturat brațul stâng și a făcut un mic spectacol inhalând din fiecare culoare pe gură și în nas. A făcut așa timp de zece secunde, apoi a tușit și s-a retras la locul său. Arde puțin gâtul. Nu pot să neg asta. Dar nu este otrăvitoare. Nu sunt explozii. Și nu există niciun pericol. Deci, ești mulțumit?

Am mai așteptat încă un minut până când ultimul fum s-a estompat. Albastrul durase cel mai mult, dar toate cele trei obuze produseseră o cantitate semnificativă. Spațiul dintre zid și gard, pe toată lățimea clădirii, era plin de un nor patriotic învolburat. Am fost impresionat. Când Sonia mi-a povestit prima dată despre planul lui Michael, am fost reticent. Mi-am imaginat o chestie nesemnificativă. Culori palide. O chestie de genul "clipește și nu-ți dai seama". Nimic care să impresioneze un public. În direct, sau la televizor. Dar dacă o chestie ca asta ar fi explodat în

mijlocul unei ceremonii, nu se putea ca mulțimea să nu observe.

— Mulțumit? Dendoncker m-a privit fix. Ești gata de plecare?

Începusem să cred că mă înșelasem. Poate că, până la urmă, ar fi trebuit să mă intereseze mai mult propunerea lui Dendoncker.

— Vrei să iau una din chestiile astea, să conduc trei zile, apoi să o las undeva? am întrebat.

— Exact. Dendoncker a dat din cap. Asta e tot ce trebuie să faci.

— Unde vrei să o las?

— O să ți se dea indicații, zi cu zi.

Trei zile de condus. Timp suficient pentru a ajunge până în Canada. Sau până în America Centrală. Dar, în mod realist, având în vedere o asemenea distanță, ținta era mai degrabă pe Coasta de Est. Poate D.C. Sau Casa Albă. Sau Pentagonul.

— Bine, dar de ce vrei să o las oriunde? Ce rost are? am replicat.

— Am motivele mele. Nu e nevoie să le știi. Și nu le discut cu tine. Singura întrebare este cine conduce camionul. Poți să o faci tu și să pleci liniștit când treaba e gata. Sau poți alege altceva și voi găsi pe altcineva care să o facă.

— Și femeia?

— Soarta ei este soarta ta. Dacă tu alegi să trăiești, ea trăiește. Dacă tu alegi să nu...

— Bine. Atunci ea vine cu mine. În camion. Să conducem cu rândul. Să mă ajute la condus.

Dendoncker a clătinat din cap.

— Va rămâne oaspetele nostru până când vei termina misiunea.

— Cu alte cuvinte, nu ai încredere în mine.

Dendoncker nu a răspuns.

— E în regulă, am spus. Nici eu nu am încredere în tine. De unde știu că nu o vei ucide pe femeie în momentul în

care am plecat?

Dendoncker a stat o clipă pe gânduri.

— Ai dreptate. Înainte de a pleca, îți voi returna telefonul. Îți voi da un număr de telefon. Poți să suni oricând. Să vorbești cu ea. Să confirmi că e bine.

— Lași o prizonieră să stea toată ziua cu un telefon?

— Bineînțeles că nu. Unul dintre băieții mei îi va aduce telefonul atunci când o suni.

Aș fi fost mai fericit dacă aș fi fost sigur care dintre băieții lui va răspunde la telefon. Dacă aș fi putut fi sigur că va fi un tip anume. Dar aveam o idee bună despre cine va fi. Oricum, ce rol va juca. Și, în acele circumstanțe, m-am gândit că era suficient de bine.

Capitolul 42

Mama mea era franțuzoaică. Eu m-am născut în Germania. Am locuit în baze din zeci de țări. Am ascultat oameni vorbind tot felul de limbi. Unele îmi sună cunoscut. Pe unele le pot înțelege destul de ușor. Pe altele, nu atât de mult.

Cuvintele pe care le-am auzit ieșind din gura lui Dendoncker sunau ca și cum ar fi fost în engleză. Numai că eu știam că înseamnă cu totul altceva. Ceva ce puteam să înțeleg fără nicio problemă. Voia să fac treaba lui murdară. Să plantez dispozitivul pentru el. O să o țină pe Fenton în viață până când dispozitivul va fi instalat. Apoi o va ucide. Și pe mine. Poate că camionul pe care mi l-a dat era plin de capcane. Poate că avea pe cineva care aștepta cu o pușcă cu lunetă. Dar, într-un fel sau altul, nu exista niciun scenariu în care să ne lase pe Fenton sau pe mine să supraviețuim.

Am înțeles cuvintele lui Dendoncker când și-a expus planul. Eram sigur că am înțeles. Dar dacă el le-a înțeles pe ale mele când am fost de acord era o cu totul altă întrebare. Una la care nu avea să-i placă răspunsul.

*

Demonstrația se terminase. Termenii foseseră conveniți. Vântul se întețea. Ne smulgea hainele. Noaptea deșertului devenea rece. Nu aveam niciun motiv să rămânem afară, așa că ne-am întors în clădire. Ne-am deplasat în aceeași ordine ca și înainte. Dar două lucruri erau diferite de data asta. Primul era că Mansour nu mai avea o bombă în fața lui. Pur și simplu îi lăsase rămășițele afară, în parcare, încă învăluite în ultimele urme de fum. Al doilea a survenit când am ajuns la capătul îndepărtat al coridorului de sticlă. Am trecut prin ușile duble și Mansour a făcut stânga. Dendoncker a luat-o la dreapta și s-a îndreptat spre biroul său. M-am oprit și am rămas nemișcat. Tipul cu Uzi aproape că s-a izbit de mine.

— Pe aici, dobitocule.

Mansour s-a oprit în fața primei uși la care a ajuns și umblat la încuietoarea acesteia.

Am lăsat să treacă o clipă, apoi m-am apropiat de el. Tipul cu Uzi m-a urmat.

— Înăuntru.

Mansour a împins ușa.

Am intrat și el m-a împins din spate. Cu putere. Avea degetele desfăcute. Mâna lui a ajuns exact între omoplații mei. Și-a pus toată greutatea în ea, de parcă ar fi încercat să mă arunce prin peretele din spate. O mică răzbunare pentru mai devreme, am presupus. Probabil că spera că măcar voi sfârși cu fața la pământ și că voi arăta ca un prost în fața tipului cu Uzi. Caz în care trebuie să fi fost dezamăgit. Pentru că l-am văzut mișcându-se. Era reflectat în geam. Așa că mi-am încordat piciorul de sprijin. M-am aplecat pe spate, spre presiune. De abia mi-a deranjat pasul.

Camera era la fel ca biroul lui Dendoncker și ca atelierul, doar că era dispusă invers. Băile erau în stânga, iar tabla era în dreapta. Nu exista decât o singură piesă de mobilier. Un pat de campanie. Se afla în mijlocul camerei. Era fixat cu șuruburi pe podea. Și Fenton stătea pe el. Și-a apucat cârja, s-a ridicat și a făcut un pas în direcția mea.

Ușa s-a trântit în spatele meu. Pașii s-au îndepărtat pe coridor. Treizeci de secunde mai târziu, s-au întors din nou. Ușa s-a deschis și o saltea a fost aruncată prin deschizătură. Am făcut un pas în lateral pentru a evita să cadă pe mine. Era subțire, cu dungi crem și verde-oliv. Era mai mult decât uzată. Probabil că era cea din patul din atelier. Fără cearceafuri și pătura. Și fără pernele.

— Somn ușor, tâmpiților.

Mansour a trântit din nou ușa. Am auzit cheia întorcându-se. Și de data asta, două rânduri de pași s-au auzit în depărtare.

Fenton s-a repezit pe lângă salteaua uzată și și-a aruncat brațul liber în jurul meu. M-a tras aproape și și-a apăsat capul pe pieptul meu.

— Nu-mi vine să cred că ești aici, a spus. Apoi mi-a dat drumul și a făcut un pas înapoi. Nu ar fi trebuit să vii. Știi asta, nu-i așa? La ce te-ai gândit?

— Sunt ca proverbialul bănuț stricat. Nu poți scăpa de mine.

— Nu e amuzant. Acum avem amândoi probleme. Probleme mari. Sincer, s-ar putea să nu mai existe nicio cale de ieșire din asta. Pentru niciunul dintre noi.

Am scuturat din cap.

— Nu-ți face griji. Totul se va rezolva. Peste trei zile și vom fi liniștiți acasă.

Fenton a ridicat mâna liberă, apoi a arătat spre urechea ei, apoi a făcut un gest circular indicând camera în general.

— Tot ce pot să spun este că îți mulțumesc. Și îmi pare rău că te-am implicat în toate astea.

— N-ai pentru ce. Am luat salteaua și am așezat-o pe podea la aproximativ doi metri de pat. Serios, nu-ți face griji. I-am transmis, la rândul meu, că cineva ar putea asculta ce vorbim. Am făcut o înțelegere cu Dendoncker. Eu fac ceva pentru el, iar el ne lasă să plecăm amândoi.

— Oh. Fenton și-a dat ochii peste cap. Bine. Asta e liniștitor.

Am intrat la baie și când am ieșit am văzut că Fenton își mutase salteaua de pe rama patului și o așezase pe podea, lângă a mea. Își întinsese cearșaful astfel încât să acopere cam jumătate din fiecare saltea și îmi dăduse și mie o pernă.

— Vrei să stingi lumina? a spus ea.

Am apăsat întrerupătorul și m-am mișcat încet prin întuneric până când piciorul meu a găsit partea laterală a saltelei. M-am întins și mi-am pus capul pe pernă, dar nu m-am descălțat. Voiam să fiu pregătit pentru orice mi s-ar fi pregătit până dimineață. Nu aveam nici un gram de încredere în Dendoncker. Și îmi puteam imagina cu ușurință că Mansour și amicii lui puneau la cale vreo schemă stupidă cu mine în primplan.

O clipă mai târziu, Fenton s-a așezat. I-am auzit cârja zdrăngănind pe podea. Am simțit-o cum se întinde. A stat nemișcată o clipă, apoi s-a răsucit pe jumătatea mea de pat improvizat. S-a ghemuit aproape. Respirația ei era caldă pe gâtul meu. Apoi s-a răsucit de parcă ar fi avut un fel de convulsie. Ceva a aterizat pe capul meu. Ceva aspru pe obrazul meu. Care mirosea urât. Ca un amestec de motorină și mucegai. Era pătura ei. Judecând după greutate, o împăturise de mai multe ori. Pentru a înăbuși sunetul.

— Unde suntem? a șoptit.

— Nu știi? am șoptit la rândul meu.

— Mi-au pus o glugă pe cap. M-au făcut să cobor pe o scară. M-am simțit ca și cum aș fi trecut printr-un tunel. Erau niște scări la capătul celălalt.

— Suntem în Mexic. Tunelul este de fapt un canal de scurgere. Trece chiar sub granița.

— De unde ai știut?

— Mă pricep să găsesc oameni, îți amintești?

— Ai spus că ești bun la prinderea oamenilor. Mie mi se pare că noi suntem cei care am fost prinși.

— Nu-ți face griji. Este o situație temporară.

— De ce ai venit?

— Am auzit că ai probleme. M-am gândit că ai face același lucru pentru mine.

— Ai venit să mă ajuți?

— Și să mă ocup de Dendoncker.

Fenton a suspinat.

— Doar că, speram... Nu. Las-o baltă. Mă comport ca o proastă.

— În legătură cu ce?

— Speram că aduci vești. Despre Michael. Că e în viață.

Nu am spus nimic.

— Deci, a spus Fenton după un moment. Ce se întâmplă în continuare?

— Dendoncker mă lasă să plec dimineață. Mă întorc după tine.

— Crezi că mă va lăsa să trăiesc suficient de mult?

— Îți garantez că o va face.

— De ce ar face-o?

— Crede că trebuie să o facă. Pentru a obține ceea ce vrea.

— Ce fel de înțelegere ai făcut?

— Una care nu va ieși așa cum crede el că va ieși.

— De ce nu?

— Pentru că am de gând să trișez.

Fenton nu a răspuns. Și-a odihnit capul pe umărul meu, dar știam că nu avea de gând să doarmă. Puteam să simt tensiunea din ea.

— Reacher? Și-a ridicat capul. Chiar te vei întoarce?

— Poți să contezi pe asta.

— Nu am dreptul să-ți cer asta, dar când o vei face, mă vei ajuta cu încă un lucru?

— Ce?

— Cadavrul lui Michael. Ajută-mă să-l găsesc. Vreau să-l duc acasă. Să-i fac o înmormântare așa cum se cuvine.

Nu am răspuns imediat. Era o cerere firească. Nu vedeam cum aș fi putut refuza. Dar cadavrul putea fi oriunde. Îngropat în nisip. Ars și de nerecunoscut. Tăiat în bucăți. Nu am vrut să mă angajez într-o căutare nesfârșită și fără speranță.

— Nu-ți face griji.

Era ca și cum mi-ar fi citit gândurile.

— Știu unde este. Tipul de la Copac a spus: locul obișnuit. Știu unde este.

Ne înăbușeam sub pătură. Fenton a ridicat brațul pentru a o îndepărta, dar am oprit-o.

— Așteaptă, am o întrebare pentru tine. În legătură cu Michael. Este adevărat că îi plăceau puzzle-urile? Indiciile criptografice?

— Cred că da. Nu am acordat niciodată prea multă atenție acestui gen de lucruri. Sunt prea cu picioarele pe pământ. Prea analitică. Este singurul lucru pe care nu-l avem în

comun. De exemplu rebusurile. Michael le iubea. Eu le urăsc. Sunt prea pedantă. Întotdeauna pot să-ți dau zece motive pentru care răspunsurile nu au sens. Mă înnebunesc.

Fenton nu a așteptat să o întreb altceva. Pur și simplu a aruncat pătura la o parte. Am rămas nemișcați, unul lângă altul, respirând aerul puțin mai proaspăt. Apoi și-a pus capul pe umărul meu. S-a rostogolit pe o parte. Și-a întins brațul stâng pe pieptul meu. Și a rămas din nou nemișcată, cu excepția unui mic fior care îi tresărea pe șira spinării. Mi-am ridicat brațul și i-am cuprins umărul în mână. Și-a ghemuit fața în gâtul meu. Părul ei mirosea a levănțică. Dintr-o dată, nu mi-a mai păsat de perna cu cocoloașe. Sau de salteaua subțire ca hârtia. Sau de podeaua tare de sub ea. Petrecerea nopții acolo cu Fenton era o îmbunătățire față de morgă și tipul dezmembrat. Asta era clar. Deși aș fi fost și mai fericit dacă am fi fost cu totul în altă parte.

— Reacher? Vocea lui Fenton era chiar mai liniștită decât înainte. Chiar se va termina totul bine?

— Absolut, am spus eu. Pentru noi.

Capitolul 43

Am simțit cum corpul lui Fenton se relaxează și cum respirația ei devine mai lentă și mai adâncă. Dar când am încercat să adorm și eu, nu am avut noroc. Nu chiar imediat. Capul îmi era prea plin de întrebări. Și de îndoieli. Despre Dendoncker. Despre toată șarada pe care o jucam. Aproape că am făcut să fie răpit. Și am ucis câțiva dintre oamenii lui. I-am dat foc la depozit. Am intrat în sediul lui secret. Ar fi trebuit să fie furios. Ranchiunos. Revoltat. Dar în loc de asta, și-a făcut propunerea ca și cum m-ar fi intervievat pentru o slujbă într-un magazin de dulciuri. Îmi lipsea o parte din imaginea de ansamblu. Altă explicație nu exista. Doar că nu știam cât de mare era acea parte pe care n-o vedeam.

Dendoncker ar fi putut pune pe cineva din echipa lui obișnuită de contrabandă să livreze bomba. Din echipa căreia Fenton îi fusese repartizată atunci când ea s-a infiltrat în organizația lui. Asta ar fi fost cel mai ușor lucru de făcut. Un lucru simplu. Dar el nu a ales varianta aceasta. De fapt chiar se străduise să o evite. De două ori. Prima dată când l-a pus pe Michael să transporte bomba, chiar dacă nu era specialitatea lui. Și acum cu mine. Era hotărât să se compartimenteze. Să izoleze restul operațiunii sale de această treabă singulară. Și era disperat să o ducă până la capăt. Ambele lucruri erau evidente. Dar nici unul nu era în concordanță cu acela de a-l ajuta lui Michael să facă un protest nevinovat.

Bănuiala mea era că mai era un nivel suplimentar în toată această schemă. Că altcineva l-a abordat pe Dendoncker. Cineva cu o agendă care implica să facă ravagii de Ziua Veteranilor. Și cu buzunare suficient de adânci ca să-l convingă pe Dendoncker să joace cum îi cere. Sau cu un băț suficient de mare pentru a-l forța să o facă. Dendoncker îl avea deja pe Michael la bord. Persoana de contact a lui Fenton a spus că Dendoncker l-a angajat pe Michael să îl ajute cu minele pe care le vindea. Michael era pe un teren șubred, psihologic, în acel moment. Mă îndoiesc că ar fi fost

greu pentru Dendoncker să-l facă să creadă că protestul a fost ideea lui. Așa că Michael a proiectat dispozitivele. Le-a construit. Le-a testat. Apoi s-a întâmplat ceva. S-a speriat. Și a trimis un SOS surorii sale.

Nu-l cunoșteam pe Michael. Nu l-am întâlnit niciodată. Dar nu-mi puteam imagina pe cineva în poziția lui să vrea să oprească o operațiune la care lucrase atât de mult pentru a o crea de la zero. Doar dacă nu se schimbase fundamental ceva. Sau să fi fost înțeles fundamental greșit de la început. Cum ar fi ingredientele fumului. Poate că Dendoncker plănuia să adauge ceva la amestecul final. Sau poate că șeful său plătitor avea de gând s-o facă. Dendoncker avea o grămadă de proiectile de artilerie înghesuite în magazia de dincolo de clădirea școlii. Trei sute. Cel puțin trei sute. Unele dintre ele ar putea conține substanțe chimice. Poate chiar toate. Iperită. Sarin. Tot felul de lucruri urâte. Poate că asta a descoperit Michael. Ceea ce l-a făcut să-și vină în fire. Ceea ce în cele din urmă l-a ucis.

Dacă aveam dreptate, Dendoncker și băieții lui aveau să aibă o noapte plină. Dispozitivul nu trebuia doar să fie mutat prin tunel și dus la nivelul solului. Va trebui să fie modificat. Umplut cu otravă sau încărcat cu explozibil suplimentar sau făcut letal în vreun alt mod. Toate astea fără ajutorul constructorului de bombe. Dar orice ar fi avut Dendoncker în minte, nu avea nicio importanță. Nu mai conta. Nu în combinație cu demonstrația. Pentru că el nu fusese doar de acord să pregătească o altă bombă pentru transport. Mi-a promis și cheile de la camionul său. Asta însemna că două treimi din arsenalul său imediat va fi, curând, neutralizat. Ceea ce lăsa doar un singur dispozitiv de rezolvat. Și asta urma să se întâmple. Imediat ce Fenton nu va mai fi în pericol.

*

Am dormit cinci ore, în cele din urmă. Ochii mi s-au deschis din nou la șapte. O jumătate de oră mai târziu am auzit cheia răsucindu-se în broască. Ușa s-a deschis. Fenton

s-a trezit pe loc. S-a rostogolit înapoi pe propria saltea. Luminile s-au aprins. Și tipul în costum deschis a intrat în cameră. A îndreptat Uzi-ul spre noi. Tipul în costum negru a intrat în spatele lui. Avea câte o tavă în fiecare mână. Le-a așezat pe podea, între ușile de la baie. Fiecare avea câte o farfurie plină cu un fel de terci portocaliu și o ceașcă de cafea.

— Treizeci de minute, a spus tipul în costum deschis. Cuvintele îi erau greoaie. Cred că maxilarul încă nu-i funcționa bine. Să fi gata. Nu ne lăsa să așteptăm.

Cei doi tipi s-au retras pe coridor și au încuiat ușa. Am luat tăvile în timp ce Fenton și-a tras salteaua pe cadrul patului și apoi ne-am așezat împreună și ne-am băut cafeaua. Era slabă și călduță, iar cineva pusese lapte în ambele cești. Nu era un început promițător. Și lucrurile s-au înrăutățit cu mâncarea. Chestia de pe farfurii s-a dovedit a fi fasole bătută. Probabil că fusese băgată în cuptorul cu microunde la putere maxim, dar acum era rece. Începuse să se închege. Fenton a refuzat-o pe a ei, așa că am mâncat ambele porții. Era regula de aur. Mănâncă atunci când poți.

Băieții s-au întors după douăzeci și opt de minute. Eu stăteam întins pe saltea, prefăcându-mă că ațipesc. Fenton era în baie.

— În picioare. Tipul în costum palid a ținut ușa deschisă. Să mergem.

M-am întins și am bâiguit ceva, m-am ridicat și m-am îndreptat spre el.

— Ne vedem peste trei zile, am spus când am trecut pe lângă baie.

Apoi am ieșit din cameră. Tipul în costum închis la culoare mi-a deschis drumul. Eu eram la mijloc, iar celălalt tip mă urmărea cu Uzi-ul său. Am trecut prin ușile duble. De-a lungul coridorului de sticlă. În diagonală prin sala de mese. Și am intrat în bucătărie.

Tipul a arătat spre ușa din colțul îndepărtat.

— Știi drumul.

Mansour mă aștepta la capătul scărilor. Nu a spus nimic. Doar a pornit în tunel și mi-a făcut semn să îl urmez.

*

Am mers în tăcere, unul lângă altul, respirând aerul viciat. Am urmat șinele, intrând și ieșind prin ochiurile de lumină galbenă, până când am ajuns la gaura din perete care ducea în casă. Mansour a trecut primul. Era mai întuneric în mica antecameră. Ușa electrică era închisă. Pe rama ei era un buton. Un chestie mică, ca un buton de sonerie. Mansour l-a apăsat. Un motor a pornit și ușa a început să se miște. S-a învârtit la nouăzeci de grade. Am trecut prin ea în pivniță. Mansour a fluturat cheile lângă un punct de pe peretele de lemn și ușa a început să se închidă din nou. Apoi a făcut semn cu capul spre scară. Am urcat primul. El m-a urmat, a trecut pe lângă mine și a ieșit prin ușa de lângă bucătărie.

Un camion U-Haul staționa pe stradă. Fusese lăsat în locul în care parcase Sonia cu o zi înainte. Era de dimensiuni normale. Nu foarte curat. Nu foarte murdar. Avea poze cu scene din parcurile naționale pe ambele părți. Era o alegere bună de vehicul. Era atât de omniprezent încât era practic invizibil. Tipul s-a apropiat de el, apoi a băgat mâna în buzunar și a scos telefonul Soniei.

— Poftim. Mi l-a înmânat. Este un număr în memorie. Apelează-l și vei putea vorbi cu femeia. Nu i se va întâmpla nimic. Nimic rău. Nu atâta timp cât urmezi instrucțiunile.

Capitolul 44

Am deschis telefonul pe care Mansour tocmai mi-l înapoia și am parcurs meniul. Am localizat agenda. Era un singur număr. Am sunat și, după câteva tonuri, mi-a răspuns un bărbat. Nu-i mai auzisem vocea până atunci.

— Care-i treaba?, a spus vocea nouă. De ce suni atât de repede?

— Dă-mi-o pe Fenton, am spus.

— Deja? Cred că glumești.

— Oricând, mi s-a spus. Ce înseamnă pentru tine cuvântul acesta?

— Bine. Dă-mi un minut.

Am auzit un sunet ca de scaun împins înapoi pe o podea de lemn. Apoi niște pași. Cinci. Nu grăbiți. Probabil un pas de lungime medie. O ușă s-a deschis. Apoi mai mulți pași. Încă opt. Niște chei au zăngănit. O altă ușă s-a deschis.

Și tipul a strigat:

— Hei, telefon. Fă-o repede, bine?

Ușa nu s-a închis. Tipul nu s-a mișcat. După zece secunde, am auzit un scârțâit și un hop, scârțâit și hop, în timp ce Fenton traversa podeaua cu cârja ei. După alte zece secunde, vocea ei a intrat pe fir.

— Da?

— Ți-a fost dor de mine? am întrebat-o — Învăț să mă obișnuiesc cu asta.

— Bravo. Rezistă. Voi suna din nou în curând.

Am încheiat apelul și am băgat telefonul în buzunar.

Mansour mi-a dat un pachet de bancnote de 20 de dolari.

— Pentru mâncare și benzină. Sunt cinci sute de dolari. Ar trebui să fie de ajuns. Hotelurile sunt deja plătite.

Am pus banii în buzunar.

Apoi mi-a dat o bucată de hârtie. Pe ea erau scrise niște instrucțiuni. De mână. Mai întâi stabilea traseul spre I-10, direcția spre est. Apoi indicând un motel lângă un loc numit Big Spring, Texas.

— Este o cameră rezervată pe numele tău. Un fax te va aștepta când vei pleca dimineață. Instrucțiunile de mâine vor fi pe el. Nu ieși în evidență. Stai departe de probleme. Mi-a înmânat o cheie. Încă un lucru. Dacă te mai văd vreodată...

— Ce vei face? M-am îndreptat spre spatele camionului și am ridicat prelata. Îmi întorci fundul ca să te mai lovesc o dată?

Era un singur obiect în zona de încărcare. Un container de aluminiu. Era pe roți. Semăna cu unul care fusese în zona marcată *Preparare* în sala de ședințe a școlii cu o zi înainte. Avea aceeași dimensiune. 1,80 m lungime. Trei metri lățime. Un metru și jumătate înălțime. Singura diferență era că pe laturile sale lungi avea cuvinte pictate în negru. *Premier Event Management*. Am întins mâna și am atins literele. Vopseaua era uscată.

Deasupra cuvintelor, în colțul din dreapta sus, era un rând de cifre. Erau scrise cu același font, dar dimensiunea era mai mică. Erau șase, apoi o cratimă, apoi încă patru. Poate un număr serial. Sau un fel de referință de inventar.

Containerul era suficient de mare pentru a conține un dispozitiv cu trei proiectile de artilerie. Eram sigur de asta. Dar nu am putut verifica dacă înăuntru se afla ceva. Capacul era fixat. Cu lacăte. Erau opt. Mari, strălucitoare și noi. Un șir de găuri fusese făcut în părțile laterale, aproape de partea de sus. Cu diametrul de un centimetru și jumătate. Și totul era fixat de punctele de ancorare de pe podeaua camionului cu curele portocalii. Șase. Foarte rezistente. Strânse bine. Se părea că verificarea conținutului va fi problema altcuiva.

— Trebuie să pleci. Mansour se plimba în sus și în jos pe lângă camion. Și nu uita. Dacă te oprești, vom ști. Dacă te abați de la traseu, vom ști. Dacă te joci cu dispozitivul, vom ști. Fă oricare dintre aceste lucruri și va fi un preț de plătit. Numai că nu-l vei plăti tu. Femeia o va face. O să am grijă

de asta. Personal. Voi face o înregistrare video și ți-o voi trimite.

Nu m-am putut abține să nu mă întreb cât de important era tipul ăsta pentru Dendoncker. Cum ar fi reacționat dacă mi-aș fi luat un minut să termin ceea ce începusem cu o zi înainte. Am fost tentat să aflu. Foarte tentat. Dar m-am forțat să-l las în pace pe tip. Deocamdată. Nu avea rost să periclitez misiunea. Nu cu Fenton încă în spatele liniilor inamice. Și oricum, lucrurile bune vin la cei care așteaptă.

Am coborât prelata și am închis-o în loc.

— În acest caz, sunt două lucruri pe care trebuie să le știi. În primul rând, mă opresc pentru cafea. În mod frecvent. Asta nu este negociabil. Și în al doilea rând, fac un ocol. Unul scurt. În josul străzii, pe partea cealaltă a casei. Mi-am parcat mașina acolo, ieri. E ceva în ea ce îmi trebuie.

— Ce?

— Valiza lui Fenton.

— De ce ai nevoie de ea?

— Nu-mi trebuie mie. Dar ei îi va trebui. Când voi livra pachetul și Dendoncker îi va da drumul, ne vom întâlni.

Mansour s-a gândit o clipă. Trebuie să-și fi dat seama că se afla într-o încurcătură. Nu putea să recunoască faptul că Dendoncker nu avea nicio intenție de a-i da drumul lui Fenton, altfel știa că eu nu voi face ceea ce voiau ei să fac.

—Strada paralelă cu aceasta? a întrebat — Da.

A pornit spre ușa pasagerului.

— În regulă. O să vin cu tine.

Scaunul șoferului era deja împins în spate, la maxim. Oglinzile erau în regulă. Comenzile păreau simple. Așa că am pornit motorul și m-am îndepărtat de bordură. Am luat-o ușor pe prima stradă. Am urmat drumul în următoarele două curbe.

Am mers înainte și înapoi pe contrasens până când am reușit să întorc camionul. Apoi am tras în spatele Chevy-ului și am coborât. Nu aveam cheile, așa că nu puteam descuia portbagajul - Dendoncker le păstrase după ce mă

percheziționase - așa că am deschis ușa șoferului și am găsit maneta de deblocare. Mansour a ridicat portbagajul. A băgat mâna înăuntru și deja desfăcuse geanta lui Fenton până când am ajuns în spatele mașinii. A cotrobăit prin ea, deranjând aranjarea ei perfectă și vărsând câte un recipient care i se părea ciudat, dar părea convins că nu era nimic înăuntru de care să își facă griji. Nimic pe care să-l pot folosi pentru a le dezamorsa bomba sau pentru a le strica planul. Și-a plimbat degetele pe exteriorul valizei pentru ultima oară, apoi a închis-o, a ridicat-o și a așezat-o pe trotuar.

— Bine, poți să o iei, a spus. Ar fi bine să te miști.

Am ocolit valiza și am deschis ușa din spate a mașinii.

— Mai e un lucru de care va avea nevoie. Am luat rucsacul pe care îl recuperasem din Lincoln după accidentul din fața hanului Border Inn.

— Așteaptă. Mansour s-a încruntat la mine. Ce e acolo?

— Doar asta. Am scos piciorul protetic al lui Fenton și i l-am împins în față. E greu pentru ea să meargă fără el.

Tipul a pășit înapoi.

— Bine. Ia și asta. Acum pleacă de aici.

Cred că Fenton a avut dreptate când a spus că oamenii se sperie de orice are legătură cu rănile sau leziunile. Mansour cu siguranță era. Suficient cât să nu afle dacă mai era ceva în geantă.

*

L-am lăsat pe Mansour să se întoarcă spre casă și am pornit la drum urmând indicațiile lui Dendoncker. Acestea m-au condus prin ultimele câteva străzi labirintice de la periferia orașului și pe drumul lung și drept care trecea pe lângă Copac. Locul în care am întâlnit-o pentru prima dată pe Fenton. Nimeni nu pregătea o ambuscadă acolo în acea zi. Nimeni nu era acolo. În viață. Sau mort.

Am condus încet și constant, ca un bătrânel care-și duce mașina veche la plimbarea săptămânală. Eram atent la încărcătura din spatele camionului. Nu voiam să explodeze dacă loveam o groapă. Și nu voiam să fiu tras pe dreapta cu

ea la bord. M-am gândit că era puțin probabil să existe vreo patrulă de poliție prin părțile acelea. Dar lucrurile la care nu te aștepți sunt cele care te mușcă de fund.

Am fost tot timpul cu ochii pe oglinzi. Voiam să știu dacă sunt urmărit. Nu am văzut pe nimeni. Nici un Lincoln negru. Nici un jeep uzat. Așa că am scanat și cerul. După avioane mici. Sau elicoptere. Sau drone. Și din nou nu am văzut nimic. Ceea ce nu era o surpriză. L-am crezut pe Mansour când a spus că mă vor monitoriza. Dar era mai probabil că ar fi pus un cip GPS în bombă. Sau în camion. Sau ambele. Ceea ce era bine. Asta nu m-ar fi afectat deloc. De fapt, mă bazam pe asta.

Capitolul 45

Drumurile înguste m-au condus printre cactuși și deșert timp de patruzeci de minute, apoi am intrat pe autostradă. Traficul era lejer. Am stabilizat o viteză constantă de optzeci kilometri pe oră. Am verificat oglinzile. Am verificat cerul. Nu mă urmărea nimeni. Nimic nu mă urmărea. După douăzeci de minute am ajuns la o parcare de camioane. Am tras înăuntru. Am alimentat rezervorul camionului. Apoi m-am îndreptat spre micul magazin pentru a plăti. Am umplut o ceașcă cu cafea. Caldă, de data asta. Fără lapte. Și i-am cerut vânzătorului mărunțiș pentru telefonul public. Tipul se uita de parcă i-aș fi cerut o întâlnire cu mama lui. Cred că avea vreo 20 de ani. Cred că nu era o cerere pe care o auzea foarte des. Poate că era o cerere pe care nu o auzise niciodată.

Erau două telefoane publice. Ambele erau afară, atașate de peretele din capătul clădirii. Erau acoperite cu copertine curbate, din plastic translucid. Poate pentru protecție împotriva intemperiilor. Poate pentru intimitate. Oricum ar fi, nu eram prea îngrijorat. Nu era prea cald. Nu ploua. Și nu era nimeni prin preajmă care să poată auzi ce-aș fi spus.

M-am ascuns sub copertina mai apropiată. Peretele de sub ea era tapat cu bucăți de hârtie și carton de mărimea unei cărți de vizită. Anunțuri pentru servicii de escortă, în principal. Unele erau mai subtile. Dar majoritatea, nu prea. Le-am ignorat, am ridicat receptorul și am format numărul lui Wallwork. Nu s-a întâmplat nimic. Telefonul era mort. Așa că l-am încercat pe al doilea. De data asta am avut noroc. Avea ton. Am tastat din nou cifrele și Wallwork a răspuns la al doilea apel.

— Îmi pare rău, Reacher, a spus el. Harta sistemului de drenaj? Am încercat, dar nu am găsit nimic.

— Nu-ți face griji, am spus eu. Faza de cercetare s-a încheiat.

L-am pus la curent cu modul în care am ajuns să am camionul. Încărcătura sa. Și destinația mea pentru noaptea

aceea.

— Ajung la ora 21:00, ora locală, am spus. Ne putem întâlni acolo?

Wallwork a rămas tăcut o clipă.

— Nu va fi ușor. Va trebui să trag niște sfori. Dar să securizez dispozitivul? Sigur. Voi găsi o cale.

— Vei zbura?

— Va trebui să o fac. Sunt în mijlocul statului Tennessee. Prea departe ca să ajung cu mașina în Texas la timp.

— Bine. Când aterizezi, ai grijă ca elicopterul să nu plece imediat. Și spune-i pilotului să realimenteze. Umple rezervoarele până la refuz.

— De ce?

— O să am nevoie să mă ducă undeva.

— Nu pot face asta, Reacher. Ești un civil. Biroul nu este un serviciu de taxi.

— Nu am nevoie de un taxi. Trebuie să ajung la Fenton înainte ca Dendoncker să o ucidă.

Wallwork a tăcut din nou.

— Și trebuie să-l prind pe Dendoncker. Eu sunt singurul care poate. Doar dacă nu cumva preferi să fugă?

— S-ar putea să existe o cale, spuse Wallwork, după un moment lung. Cu o singură condiție. Când îl prinzi pe Dendoncker, mi-l predai mie. În viață.

— Am înțeles. Acum, încă două lucruri. Nu poți muta camionul până mâine dimineață. Asta e foarte important. Viața lui Fenton depinde de asta. Și sunt câteva lucruri pe care vreau să mi le aduci. Cinci, în total.

*

Wallwork a notat ce i-am cerut, apoi a închis. Mi-am reumplut ceașca, m-am urcat în camion și am pornit din nou la drum. Camionul nu era rapid. Nu era sofisticat. Dar era surprinzător de relaxant de condus. Pur și simplu făcea ceea ce fusese proiectat să facă. Mânca kilometri, oră după oră, fără fițe, fără dramă. M-am deplasat cu el, liniștit și constant. Arizona a făcut loc pentru New Mexico. După New

Mexico a urmat Texas. Asfaltul se întindea în fața mea. Părea că nu se mai termină. Cerul de deasupra era imens. În mare parte albastru, cu pete ocazionale de nori albi și pufoși. Un ocean de tufișuri gri-verzui se întindea în jur. Uneori plat. Uneori se înălța sau se îndepărta. Uneori cu vârfuri zimțate la orizont, care nu se apropiau și nu se îndepărtau niciodată.

Am oprit pentru benzină ori de câte ori acul a coborât sub jumătate. Eram cu ochii în patru pentru oricine ar fi putut fi prea interesat de mine. Nimeni nu a făcut-o. Și am sunat-o pe Fenton la intervale aleatorii. Același tip răspundea de fiecare dată. Și a urmat aceeași rutină când i-a adus telefonul. Scaunul lui s-a târât în spate. A făcut cinci pași. A deschis o ușă. A făcut opt pași. Apoi a descuiat ușa lui Fenton. M-am gândit că trebuie să vină din camera alăturată. Cea de la capătul coridorului. Singura din care nu văzusem interiorul. Încă.

Am ajuns la hotel la 21.05. A fost primul dintr-un șir de patru. Era identic cu celelalte, cu excepția semnului care anunța de ce lanț aparținea. Clădirea era dreptunghiulară. Avea două etaje. Ferestre mici. Un acoperiș plat. Biroul se afla la un capăt. La celălalt capăt era grupată o grămadă de aparate de aer condiționat, pe jumătate ascunsă în spatele unui rând de tufișuri zvelte. Existau locuri de parcare de-a lungul unui perete, cu o parcare supraetajată între clădire și următorul hotel. Era goală, așa că am parcat pe un loc la capătul ultimului rând. Am coborât. M-am întins. M-am asigurat că camionul era încuiat. Și m-am îndreptat spre recepție.

O femeie stătea în spatele ghișeului. Nu m-a observat din prima. Era prea absorbită de o carte pe care o citea.

Concentrarea ei nu s-a întrerupt decât atunci când telefonul a sunat pe biroul din fața ei. Era o chestie cu aspect complicat, plină de butoane și luminițe. S-a întins să ridice receptorul, apoi s-a oprit când și-a dat seama că eu stăteam acolo.

— O să sune ei înapoi. Mi-a zâmbit. Sau pot să lase un mesaj. Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați. Pot să vă ajut?

— Am o rezervare. Pe numele de Reacher.

Femeia și-a pornit computerul și a bătut pe câteva taste.

— Aici sunteți. Deja plătită. O rezervare online. Doar o singură noapte?

Am dat din cap.

— Pot să văd un act de identitate, vă rog?

I-am înmânat pașaportul meu.

S-a uitat la pagina cu date personale, apoi și-a îngustat ochii.

— Acesta este expirat, domnule.

— Corect. Nu este bun pentru călătorii internaționale. Dar este încă valabil pentru identificare.

— Nu sunt sigură...

Am arătat spre computerul ei.

— Intră pe internet dacă nu mă crezi. Verifică site-ul guvernului federal.

A făcut o pauză, cu o mână plutind deasupra tastaturii. Nu mă credea. Asta era evident. Cred că a cântărit consecințele de a-mi dovedi că mă înșelam. Birocrația pe care o implică eliberarea unei rambursări. Să le explice șefilor ei de ce a refuzat un client. Impactul asupra statisticilor de ocupare a camerelor.

— Nu e nevoie, domnule Reacher. Sunt sigur că aveți dreptate. Mi-a dat pașaportul înapoi. De câte chei de cameră veți avea nevoie?

— Doar una.

Femeia a deschis un sertar și a scos o bucată de plastic de mărimea unui card de credit. A introdus-o într-o mașină de pe birou și a mai bătut câteva taste de calculator. O luminiță s-a transformat din roșu în verde. A recuperat cardul și mi l-a înmânat.

— Camera 222. Doriți să vă scriu pe card?

— Nu e nevoie.

— Bine, atunci. Barul pentru micul dejun este în hol și este deschis de la șase la opt. Dacă aveți întrebări, formați zero pe telefonul din camera dumneavoastră. Sper să vă bucurați de șederea la noi și să ne vizitați din nou în curând.

Femeia s-a întors la cartea ei. Eu m-am întors la camion. M-am așezat pe aripa din spate, mi-am sprijinit capul de prelată, am închis ochii și am simțit briza răcoroasă a serii pe față. Au trecut zece minute. Cincisprezece. Apoi am auzit un vehicul apropiindu-se. Mai mult de un vehicul. Am ridicat privirea și am văzut un șir de sedan-uri argintii. Cinci. Toate identice. Chrysler 300. Mașina din față a intrat în parcare. Celelalte au urmat-o, apoi s-au împrăștiat și s-au oprit pe un rând în fața mea. Tipul care conducea cea mai apropiată mașină a coborât. Era Wallwork. A traversat în grabă, mi-a dat un sac de plastic alb, apoi mi-a strâns mâna.

— Reacher. Mă bucur să te văd. A făcut semn cu capul spre camion. Dispozitivul. E acolo?

— Așa cum am promis.

— Excelentă treabă. Wallwork le-a făcut un semn cu degetul mare băieților din mașina de lângă a lui. Mulțumesc. Ne ocupăm noi de aici.

Am deschis ușa, am scos rucsacul și i-am dat cheia lui Wallwork.

— Am lăsat o valiză înăuntru. Este a lui Fenton. Ai grijă de ea până mâine?

— Sigur. Wallwork m-a luat de cot și m-a condus departe de celelalte vehicule. Ascultă. Și-a coborât vocea. Cred că avem încredere unul în celălalt, așa că o să fiu total sincer cu tine. După ce am vorbit, l-am sunat pe fostul meu șef. Cel care se află acum la TEDAC. E în drum spre noi. Vom securiza zona, iar el va examina dispozitivul. La fața locului. Știu că am spus că nu-l vom muta până mâine. Dar dacă nu este sigur că nu există niciun risc pentru public, va trebui să îmi încalc promisiunea.

Nu am spus nimic.

— Gândește-te la asta, Reacher. Ce se întâmplă dacă dispozitivul explodează? Dacă aruncă gaze toxice în atmosferă? Dacă este radioactiv? Avem aceste riscuri pe de o parte. Și pe de altă parte, o femeie care s-a pus singură în pericol. O femeie pe care s-ar putea să nu o poți salva, oricând vom muta camionul.

Capitolul 46

— Imposibil. Pilotul s-a uitat la locul pe care îl arătam pe hartă și a clătinat din cap. Nu, refuz. Nu pot s-o fac. Nu pot să trec în spațiul aerian mexican. Nu fără autorizație. Nici nu se pune problema. Nu se va întâmpla așa ceva. Sub nicio formă. Ați înțeles?

Eram surprins. Un pic dezamăgit. Dar în niciun caz confuz. Așa că nu am simțit nevoia să răspund.

O pereche de mecanici ne privea. La fel și agentul care mă condusese de la hotel la aerodrom. Se învârteau prin preajmă, nu atât de aproape încât pilotul să se simtă inhibat că țipă la mine. Dar nici atât de departe încât să nu le scape ceva din ce spunea. Se pare că mecanicii studiau ceva pe ecranul unui computer portabil care nu avea tastatură. Agentul se juca cu telefonul. Cu toții jucau un rol. Se prefăceau că nu sunt conștienți de noi. Dar, în mod clar, ascultau fiecare cuvânt. Și se bucurau de confruntare. Pilotul era agresiv. În mod nejustificat, credeam eu. Și ei trei și-au dat seama de asta. Așteptau să vadă cum decurg lucrurile de acolo. Dacă pilotul se va mulțumi cu o ceartă verbală. Sau dacă se pregătea o escaladare a conflictului. Ceva fizic. Ceva care să le condimenteze seara.

— Vă duc cât de aproape de graniță doriți, a spus pilotul. Chiar până la ea. Dar vom rămâne pe partea americană. Nu voi fi părtaș la o trecere ilegală a frontierei. Așa că nu mă mai întrebați din nou. Ne-am înțeles?

— Bine, am spus. Los Gemelos să fie. Partea americană. Să mergem.

Când am conceput acest plan, m-am gândit că voi avea timp până cel puțin la ora 8:00 dimineața pentru a-l pune în aplicare. Poate chiar până la 9:00 dimineața. Ar fi fost suficient timp. Dar dacă tipul de la Wallwork insista să mute camionul înainte de dimineață, Dendoncker ar fi știut. Asta era clar. Deci ar fi știut și că l-am tras pe sfoară. Nu era o problemă pentru mine. Dar era o condamnare la moarte pentru Fenton. Nu mai aveam nici o secundă de pierdut.

Mecanicii au renunțat să mai privească la tableta lor și s-au îndepărtat spre singurul hangar cu ușa deschisă. Agentul și-a lăsat telefonul deoparte și a sărit la volanul Chrysler-ului său argintiu. Pilotul s-a urcat în cabina de pilotaj a elicopterului. Silueta acestuia era familiară. Era un Sikorsky UH-60M. Versiunea civilă a Black Hawk-ului pe care îl folosea armata. Acesta avea mai multe antene decât îmi aminteam. Avea roți în loc de patine. Și nu era verde prăfuit. Era negru lucios. Lung, elegant și amenințător. Ca un prădător mai degrabă decât un cal de povară. Avea un număr de index pe coadă, dar nimic care să indice ce agenție îl deținea. Doar un discret *Statele Unite* cu litere gri în partea din spate a fuselajului. Mi-am urcat rucsacul în compartimentul din spate, am urcat după el, am glisat ușa, m-am legat cu centura într-unul dintre scaunele de salt orientate spre spate și mi-am pus căștile.

Pilotul s-a apucat de procedurile sale de pregătire a zborului și, odată ce rotoarele s-au învârtit și aeronava a început să țopăie pe suspensie, nerăbdătoare să se ridice de la sol, i-am auzit vocea prin interfon.

— Îmi pare rău pentru micul spectacol. Trebuia să mă asigur că tipii ăia își vor aminti că am refuzat să trec granița. Pentru orice eventualitate.

— În caz de ce?

— Că vei fii prins. Uite ce se va întâmpla. Voi încerca să aterizez, chiar lângă barieră, așa cum am spus că voi face. Dar vom fi în deșert. Vântul este imprevizibil. În ultima clipă voi fi scos de pe curs. Spre sud. Doar câțiva metri. Se întâmplă ca radarele termale să fie rare acolo, așa că vom coborî. La aproximativ un metru de la sol. Apoi îmi voi reveni. Voi menține poziția pentru câteva secunde. Roțile mele nu vor atinge niciodată pământul mexican. Nimic rău, nici o greșeală. Dar dacă tu, fără știrea sau consimțământul meu prealabil, profiți de situație și sari spontan din aparat, nu voi putea face nimic în privința asta.

— Va funcționa?

— Bineînțeles. Așa procedăm întotdeauna.

*

Incluzând plimbarea prin tunel, a durat puțin peste douăsprezece ore ca să ajung de la sediul școlii lui Dendoncker la hotelul din Big Spring. Incluzând mersul pe jos de trei kilometri de la zona de lansare ilegală, a fost nevoie de ceva mai puțin de cinci ore pentru a mă întoarce. Timpul petrecut în aer a fost lipsit de evenimente. Pilotul știa ce face. A zburat rapid, lin și drept. Iar eu am ațipit cât de mult mi-a permis zăngănitul instalațiilor și al accesoriilor și pulsația rotoarelor și a motoarelor.

M-am trezit când am plonjat la șase metri înălțime. Pilotul era un fel de actor de teatru metodic, cred. Asta mi-a dat semnalul să îmi desfac hamul, să renunț la căști și să trag ușa. Cabina s-a umplut de zgomot. Curentul descendent aproape că m-a tras afară. Nu puteam vedea pământul. Un metru, spusese tipul. Perspectiva de a sări în întuneric nu mă atrăgea. Oricât de mult ar fi fost până jos. Apoi am simțit cum elicopterul începe să se ridice din nou. Nu mai era timp. Am ieșit. Picioarele mele au atins pământul. M-am aplecat. Și am rămas așa până când vuietul, zgomotul și vântul nu au mai fost direct deasupra mea.

Următorul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi verific telefonul. Nu era nimic de la Wallwork. Probabil că nu au mutat camionul.

Nu încă.

Mi-am scos un hanorac negru din rucsac - primul dintre lucrurile pe care i-am cerut lui Wallwork să mi le aducă - și l-am îmbrăcat. În parte pentru a mă ascunde. În parte pentru a alunga frigul nopții din deșert. Apoi am început să mă mișc. Repede. Dar cu grijă. Pământul era doar nisip, pietriș și piatră. Greu de traversat fără să faci mult zgomot. Era întuneric. Și suprafața era neuniformă. Se ridica și cobora la intervale imprevizibile și era presărată cu găuri, canale și crăpături. Întregul loc era numai bun să-ți rupi picioarele. Și

nu știam ce fel de companie aș putea avea pe acolo. Șerpi. Scorpioni. Păianjeni. Nimic care să mă tenteze să mă întâlnesc de aproape cu ei.

Veneam dinspre vest, așa că strălucirea jumătății americane a orașului era departe, în stânga mea. Am continuat să mă deplasez până când am ajuns cât mai aproape de gardul exterior al școlii, atât cât puteam risca, din cauza camerelor de luat vederi. Clădirea era întunecată. Ambele jumătăți. La fel și terenurile sale. Totul era învăluit în umbră, cu excepția coridorului de sticlă. Acesta era luminat. Nu exista nici o cale de apropiere care să nu fie descoperită. Și nici o altă cale de a intra în partea lui Dendoncker a clădirii.

Mi-am verificat telefonul. Nimic de la Wallwork.

Nu încă.

Era două fără cinci dimineața. În mod normal, aș fi preferat să găsesc un adăpost și să mă culc câteva ore. Să-mi lansez atacul la ora 4:00 dimineața, ora la care KGB-ul își organizase întotdeauna raidurile. Când oamenii sunt cel mai vulnerabili, din punct de vedere psihologic. Asta era concluzia lor științifică. Bazată pe o mulțime de date. Dar în acea noapte nu mi-am permis luxul de a aștepta. Nu puteam aștepta până când fiecare detaliu era ideal. Două ore era suficient timp pentru ca tipul de la TEDAC să insiste să mute bomba. O mulțime de timp pentru ca Fenton să nu mai aibă noroc.

Mi-am scos telefonul și am sunat la numărul din memorie.

A răspuns tipul obișnuit. Vocea lui era groasă și grea de somn. A spus doar:

— Nu.

— Încă nu ți-am cerut să faci nimic, i-am spus.

— Vrei să vorbești cu femeia. Din nou.

— Corect. Dă-mi-o la telefon.

— Nu.

— Dă-mi-o. La. Telefon.

— Ești nebun? E miezul nopții. Du-te la culcare. Sună-mă mâine dimineață.

— Oricând, îți amintești? Sensul cuvântului a fost redefinit în ultimele douăzeci și patru de ore? Trebuie să-l trezesc pe Dendoncker și să-l întreb?

Tipul a mârâit, apoi am auzit un foșnet. Un cearșaf dat la o parte, probabil. Apoi niște pași. Șapte, de data asta. Nu cinci. Apoi s-a deschis o ușă.

Am înaintat până am ajuns la gard. M-am oprit la piciorul unuia dintre stâlpii pe care era montată o cameră de luat vederi și mi-am lăsat rucsacul pe jos.

Tipul a continuat pe coridor. Încă opt pași. A deschis ușa lui Fenton și i-a strigat să vină să ia telefonul. Vocea ei a intrat pe fir după încă un minut.

— Reacher? De ce nu dormi? Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic, am spus. Vreau să faci ceva. Este foarte important. Într-o secundă o să pun telefonul jos, dar nu o să închid. Vreau să continui să vorbești ca și cum am avea o conversație obișnuită. Revin într-o clipă. Poți să faci asta?

— Sigur. Cred că da. De ce?

— Nu-ți face griji. O să-ți fie clar în curând.

Capitolul 47

Mi-am lăsat telefonul pe rucsac și am început să urc pe stâlp. Era ușor de prins cu mâinile. Puteam să mă agăț de gardul care era fixat de o parte și de alta. Dar era o altă poveste pentru picioarele mele. Spațiile în formă de diamant din sârmă nu erau suficient de mari pentru pantofii mei. Tălpile îmi erau prea late. Doar cu puțin. Dar suficient pentru a fi o problemă. Am început cu dreptul și piciorul meu a alunecat și a căzut pe pământ. Am încercat din nou. A alunecat din nou. Apoi am descoperit că, dacă împingeam foarte tare talpa înăuntru și îmi trăgeam piciorul în sus, într-un unghi abrupt, puteam să îl fac să se lipească. Am repetat procesul cu stângul. Mi-am ridicat dreptul. Am continuat. Nu am căzut. Dar progresul era lent. Dureros de lent. Secunde prețioase se scurgeau. Habar n-aveam cât timp Fenton va fi capabilă să continue șiretlicul cu telefonul. Dar, dacă mă înșelam în privința tipului care i-l adusese, ar fi fost deja prea târziu.

Am continuat să mă cațăr până când pieptul meu a ajuns la nivelul vârfului gardului. Mă ardeau degetele de la faptul că îmi susțineam greutatea într-un unghi atât de ciudat. M-am prins de sârmă cu mâna stângă și m-am întins în sus cu dreapta. Am apucat camera foto. Am încercat să o rotesc. În sens invers acelor de ceasornic. Dar nu se mișca. Era blocată. Am răsucit mai tare și mi-a alunecat piciorul drept. A urmat piciorul stâng. Am ajuns să atârn în mâna stângă. M-am apucat de gard cu mâna dreaptă. Am băgat ambele picioare înapoi în spațiile lor. M-am îndreptat. Am apucat din nou camera. Am răsucit din nou. Și am simțit cum cedează. Doar un pic. Dar era mișcare. Eram sigur de asta.

Nu am renunțat la presiune. Camera s-a deplasat cu o optime de centimetru. Încă o optime. Am continuat până când s-a deplasat cu douăzeci de grade. Apoi am coborât. Încet. Am ajuns până jos fără să cad. Mi-am recuperat telefonul. L-am ținut la ureche. Și am auzit vocea lui Fenton. Era în mijlocul unei anecdote. Ceva legat de mătușa ei, un

borcan de marmeladă și un agent TSA. M-am mutat în stânga mea până când am ajuns la jumătatea următoarei porțiuni de gard. Am pus rucsacul și telefonul pe jos. Am mers până la următorul stâlp. Și am început să urc din nou. A fost la fel de ciudat ca și la primul. Piciorul meu drept a alunecat de două ori înainte să ajung în vârf. Cel stâng, o dată. Am apucat camera. Am răsucit-o. Aceasta s-a mișcat mai ușor. Am rotit-o cu 20 de grade, în sensul acelor de ceasornic. Apoi am coborât. M-am mutat în dreapta mea. Mi-am ridicat telefonul. Și nu am auzit nimic. Nici pe Fenton. Nici pe tipul ăla. Doar liniște.

Am pus telefonul în buzunar și am încercat să detectez orice sunet care venea dinspre clădire. Poate că tipul se prinsese de trucul lui Fenton. Poate că doar a obosit și i-a luat telefonul ca să se întoarcă în pat. Dar întrebarea importantă era: când? Cu cât timp în urmă s-a întors în camera lui? Dacă ar fi ajuns înainte să termin cu camerele de luat vederi, în curând s-ar fi auzit niște pași. Bărbați care se vor pune pe poziții cu Uzi-urile lor. Apoi se vor aprinde reflectoarele, care mă vor face să mă profilez în deșert ca o țintă la un poligon de tragere. M-am ghemuit, cu picioarele încordate, gata să fug.

Nu s-a întâmplat nimic.

Mi-am scos telefonul și am verificat dacă aveam mesaje. Nu era nimic de la Wallwork.

Nu încă.

Dacă estimarea mea era corectă, acum ar fi trebuit să mă aflu într-o zonă moartă între camerele pe care le mutasem. Atâta timp cât nimeni nu se uitase la monitoare când acestea se întorceau. Și dacă nu, atunci nu ar fi sesizat imaginea ușor diferită a deșertului pe care o aveau acum. Am rămas ghemuit și am scos din rucsac al doilea obiect al lui Wallwork. O pereche de clești de tăiat șuruburi. Am tăiat o secțiune de sârmă. Un pătrat, puțin mai lat decât umerii mei. Dar nu m-am târât prin ea. Nu imediat. M-am întins și am privit de-a lungul suprafeței, între secțiunile interioare și

exterioare ale gardului. Am vrut să văd dacă era plat. Sau dacă exista vreo cocoașă care să mă avertizeze. Dendoncker vânduse mine de teren. Dacă ar fi păstrat vreuna pentru el, acesta ar fi fost locul ideal pentru a o folosi.

Verdictul a fost neconcludent. Pământul nu era plat. Nu era nici măcar pe aproape. Dar nu era nimic care să spună că onduleurile nu erau naturale. Sau formate din întâmplare. Datorate vântului. Sau ploii. Sau a echipei originale de constructori. Așa că am scos al treilea obiect adus de Wallwork. Un cuțit. Avea o lamă lungă și lată. Zece centimetri pe doi, în punctul cel mai lat. Am vârât vârful lamei în suprafața nisipoasă și l-am împins în fața mea. Încet. Ușor. Am ținut-o cât mai orizontal posibil, astfel încât nicio parte a lamei să nu fie mai mult de un centimetru sau doi sub pământ. Nu a intrat în contact cu nimic, așa că am scos-o și am repetat procesul cu 15 centimetri mai la stânga. Nimic nu o obstrucționa, așa că am încercat din nou. Am continuat până când am definit o secțiune de doi metri lățime de care puteam fi sigur că este sigură. M-am târât în față, mi-am așezat genunchii pe linia pe care o făcuseră găurile mele de test și am sondat zona cu șase centimetri mai în față.

A fost o procedură care a necesitat mult timp. Avansam cu aproximativ un metru pe minut. De vreo cincisprezece mii de ori mai încet decât atunci când fusesem în elicopter.

Mă așteptam să primesc un mesaj de la Wallwork în orice moment. Și eram complet expus într-un ținut îngrădit, în țara nimănui. Complet la mila oricui ar fi ieșit în patrulare. Singurul avantaj era că nu întâlnisem nicio mină. Începusem să cred că am fost prea precaut. Am reușit să fac trei metri. Mai aveam de parcurs 15. Apoi vârful cuțitului meu a lovit ceva. Ceva tare. Ceva metalic. Am înghețat. Nu am mai respirat. Am tras înapoi de mâner. Prima fracțiune de centimetru a fost cea mai critică. Când contactul a fost rupt. Dacă chestia era o mină.

Orice ar fi fost, nu a explodat. Dar încă nu scăpasem. Cuțitul mai trebuia să fie scos. Undele de șoc încă se mai puteau transmite prin pământ. Cea mai mică mișcare încă putea fi fatală.

Chestia nu a explodat.

M-am forțat să trag aer în piept, apoi am pornit din nou, un metru la dreapta. M-am mișcat și mai încet după aceea. Am găsit încă trei potențiale mine. Dar am reușit să ajung întreg la gardul interior. Am făcut o gaură. M-am târât prin ea. Și m-am grăbit spre zidul lung din spatele clădirii lui Dendoncker. M-am deplasat spre fereastra placată aparținând camerei lui Fenton. Mă îndoiam că era cineva înăuntru cu ea, și era puțin probabil ca ea să dea alarma dacă m-ar fi auzit. Am scos din rucsac al patrulea obiect al lui Wallwork. Un cârlig cu gheare. Avea patru gheare, acoperite cu cauciuc. Și era atașat de douăzeci și cinci de metri de frânghie. Am făcut un pas înapoi, am apucat frânghia la un metru de cârlig, am învârtit-o de cinci șase ori ca să-mi dau seama pe unde va zbura, apoi am lansat-o spre acoperiș. A trecut de partea de sus a peretelui. A dispărut. Și a aterizat cu un zgomot surd. Am tras de capătul meu de frânghie. Ușor. Am dus cârligul înapoi spre perete. A continuat să se miște. Se apropia de margine. Apoi s-a prins de ceva. Am tras mai tare. Cârligul a rezistat. Așa că am început să urc. Mâinile pe frânghie. Picioarele pe perete. Ca și coborârea în rapel, dar în sens invers. Am reușit să ajung în vârf. M-am cățărat pe acoperiș. Am tras frânghia după mine. Și am pornit spre partea cealaltă a clădirii. Partea pe care se îmbina coridorul de sticlă.

Capitolul 48

Băieții îmbrăcați în costume cu Uzi erau acolo. Amândoi. Am sperat că asta însemna că Dendoncker era în biroul lui. Am sperat că erau ca steagul regal pe care regina Angliei îl flutură deasupra oricărui palat în care se află, anunțându-și prezența. Îmi place eficiența. Doi iepuri dintr-o lovitură mi-ar prinde bine.

Puteam să le văd capetele băieților prin acoperișul de sticlă. Stăteau pe scaunele lor, fiecare sprijinindu-se de una dintre ușile duble. Erau foarte liniștiți. Poate într-un fel de transă epuizată. Sau, dacă eram foarte norocos, dormeau în post. Aveam un pistol în rucsac. Două, de fapt. Beretta pe care le luasem de la hanul Border Inn. Ar fi fost convenabil să-i împușc pe tipii ăștia. Dar asta era o strategie de mare risc. Erau de cealaltă parte a unui geam de sticlă structurală. Era groasă. Rezistentă. Prima mea împușcătură ar fi penetrat sticla, cel mai probabil. Dar traiectoria sa urma să fie afectată. Aproape sigur va rata. Și odată cu ea s-ar fi dus și elementul meu de surpriză. Tot ce aș fi făcut ar fi fost să-mi anunț prezența la doi bărbați înarmați cu Uzi. Probabil că tot aș fi doborât unul dintre ei. Dar probabil că celălalt m-ar fi doborât pe mine. Nu e genul de șanse care să-mi placă. Așa că am scos ultimul obiect al lui Wallwork. O pereche de clești de tăiat sârmă. Am prins mânerul între dinți și m-am coborât pe acoperișul de sticlă. Și am rămas complet nemișcat. I-am verificat pe cei doi tipi. Nici unul dintre ei nu s-a mișcat, așa că am înaintat. Am continuat să merg până am ajuns la aerisire. Am tăiat marginea plaselor de protecție împotriva insectelor. I-am verificat din nou pe băieți. Am luat masca din rucsac. Mi-am pus-o. Am luat butelia de gaz DS. Și am tras cuiul.

Mânerul a glisat. Învelișul metalic a început să se încingă. Dispozitivul era real. Nu o recuzită. Ceea ce era un noroc, având în vedere circumstanțele. Dar tot am ezitat. Nu știam cât de repede vor reacționa băieții. Cât de repede se vor

mișca. Dacă reușeau să treacă prin ușile duble, aș fi rămas cu o problemă majoră.

Cinci secunde s-au scurs. Apoi au început să apară niște șuvițe de gaz alb. Am aruncat butelia prin gura de aerisire. S-a izbit de podea și a început să se rostogolească. Băieții au tresărit. Au sărit în picioare. O clipă mai târziu, au început să se apuce de gât și să se zgârie la ochi. Unul a încercat să fugă. Era dezorientat și s-a izbit de peretele de sticlă. A căzut pe spate. Celălalt tip a început să se contorsioneze și să țipe. Am schimbat cleștele de tăiat sârmă cu cleștele de tăiat șuruburi. Am retezat stâlpii de metal de la fiecare colț al acoperișului gurii de ventilație. L-am smuls și l-am aruncat departe. Apoi m-am aplecat prin gaură și i-am împușcat pe fiecare dintre ei în cap. De două ori. Pentru a mă asigura.

Mi-am băgat arma la brâu, m-am lăsat în jos și am căzut ultimii câțiva centimetri în coridor. M-am deplasat spre corpul celui mai apropiat. I-am luat cheile și Uzi-ul. Am luat Uzi-ul celui de-al doilea tip. L-am pus pe umăr. Și am folosit telecomanda pentru a descuia ușa. Am împins-o și am deschis-o. Am intrat. Și mi-am pus masca pe cap.

Trecuseră opt secunde de la prima împușcătură. Nouă cel mult. Nu prea mult timp pentru a reacționa. Și totuși, Mansour era acolo, pe coridorul următor. Era un scaun în fața ușii biroului lui Dendoncker. Unul dintre cele portocalii. Mansour trebuie să fi fost postat acolo, ca paznic. Dar acum venea spre mine. În forță. Cu capul în jos. Brațele largi în lături. Se mișca repede. Era deja prea aproape pentru mine ca să pot folosi Uzi-ul. Așa că am făcut un pas înainte. M-am gândit că aș putea să-l apuc, să mă mișc în lateral, să pivotez și să-i folosesc greutatea și viteza împotriva lui. Să-l arunc în fereastră. Sau în perete. Sau cel puțin să-l arunc pe podea. Dar spațiul era prea îngust. El era prea lat. Umărul lui m-a izbit în piept. A fost ca și cum aș fi fost lovit de o ghiulea. Am fost doborât din picioare. Am aterizat pe spate, sprijinit pe jumătate de rucsac, și am alunecat pe podeaua

lucioasă. Unul dintre Uzi s-a izbit de geam. L-am pierdut pe celuilalt. Răsuflarea mi-a fost tăiată. Nu mai puteam să inspir. Coastele mele se simțeau ca și cum un milion de volți ar fi trecut prin ele. Tot ce știam era că trebuie să mă ridic. Să mă ridic de la pământ înainte ca tipul să se apropie cu picioarele, cu pumnii sau cu greutatea lui copleșitoare. Am reușit să mă ridic. Și l-am văzut pe Dendoncker. Dispărea în coridorul de sticlă. Purta o mască de gaz. Mi-am dat seama că era a mea. Probabil că a căzut când am alunecat. Mansour îl urmărea. Fără mască. Dendoncker avea un fel de a inspira loialitate. Trebuia să recunosc asta.

Am recuperat Uzi-urile și am început să alerg după ei. Am ajuns la ușile duble. Apoi am auzit un sunet în spatele meu. Un tip ieșise din camera de la capătul celălalt, lângă camera lui Fenton. Cineva pe care nu-l mai văzusem până atunci. Probabil tipul cu care vorbisem la telefon. Ajunsese deja la ușa lui Fenton. Trebuie să se fi strecurat pe vârful picioarelor în timp ce eu mă clătinam în urma impactului cu Mansour. Zgomotul a fost făcut de cheia lui, care lucra la încuietoare. A deschis ușa. A intrat înăuntru. Cu o armă în mână.

M-am întors și am fugit înapoi. Ușa s-a închis. Nu puteam să văd în cameră din cauza ziarului de pe geam. Dar puteam auzi sunete din interior. Un țipăt. O prăbușire. Și o împușcătură.

Apoi liniște.

Am deschis ușa cu piciorul și am intrat înăuntru, gata să golesc încărcătorul Uzi-ului în tipul care tocmai intrase. Și m-am trezit față în față cu Fenton. Stătea lângă pat, fără cârjă. Avea arma tipului îndreptată spre mine. Tipul era pe podea. Era prăbușit jumătate pe salteaua pe care o folosisem cu o seară înainte și jumătate pe cadrul de lemn. Încheietura mâinii drepte îi era răsucită într-un unghi nefiresc. Era ruptă. Asta era clar. Și partea de sus a craniului îi lipsea.

— Cred că vom avea nevoie de o nouă cazare în seara asta, a zis Fenton coborând arma.

— Cred că așa va fi. M-am apropiat de ea. Ești în regulă?

Ea a dat din cap și s-a așezat pe pat.

— Mai mult sau mai puțin.

Mi-am deschis rucsacul și i-am înmânat piciorul protetic. Cel pe care tipul lui Dendoncker îl adusese la cafenea. Apoi m-am întors și m-am îndreptat spre ușă.

— Mulțumesc, a spus ea. Apoi: Unde te duci?

— Să-l pun mâna pe Dendoncker. Dacă mai e încă aici.

Capitolul 49

M-am oprit în fața ușilor duble. Am respirat adânc de câteva ori. Apoi am trecut prin ele, am alergat până la capătul celălalt al coridorului de sticlă și am dat buzna în sala de mese. Era o briză care sufla peste acoperiș. Ajuta la aspirarea gazului prin golul lăsat de aerisire. Dar formula lui Dendoncker era foarte puternică. Ochii mă usturau și mă usturau chiar și după o expunere atât de mică. Am rezistat impulsului de a-i freca. M-am obligat să stau nemișcat și să aștept până când vederea mea devine mai puțin încețoșată. Apoi am început să caut.

Nu m-am deranjat cu bucătăria sau cu birourile. M-am gândit că Dendoncker nu ar fi vrut să se ascundă. Ar fi vrut să iasă din acel loc. Existau două moduri de a face asta. Prin tunel. Sau folosind SUV-urile. Am traversat sala de adunare și m-am uitat pe fereastră. Parcarea era goală. Nu era nici urmă de Cadillac-uri. Și nici urmă de Dendoncker sau Mansour. Am ieșit afară și am luat-o spre porți. Ambele erau nemișcate, închise și solide. Dar pe drumul accidentat de dincolo de ele, am putut distinge patru puncte roșii. Două perechi. Aceeași configurație. Luminile spate ale Cadillac-urilor. Vehiculul din frunte părea că se afla mai jos pe suspensie. Ca și cum ar fi cărat ceva greu. Dar asta era doar o impresie. Nu puteam fi sigur. Nu la distanța aceea. Nu cu felul în care săreau prin întuneric. Oricum, nu conta. Se îndreptau spre orizont. Și nu puteam face nimic ca să-i opresc.

*

Fenton era pe coridor când m-am întors în partea cealaltă a clădirii. Se mișca cu greu, de parcă piciorul pe care i-l adusesem îi provoca dureri. Trecuse deja de ușa de la camera alăturată și s-a oprit când m-a auzit că o prind din urmă.

— Mai e cineva aici. Vocea ei a scăzut până la o șoaptă. Un alt prizonier. Nu cred că e în cea mai bună stare.

— De unde știi? am întrebat.

— Când m-ai sunat, tipul care aducea telefonul stătea întotdeauna în ușă în timp ce vorbeam. Cu ușa deschisă. Odată, când am terminat, îi duceam telefonul înapoi și am văzut doi oameni pe coridor. Mergând împreună. Venind dinspre dreapta. Unul dintre ei era ajutorul lui Dendoncker. Un tip enorm. Celălalt era un străin. Avea o geantă. Una din piele neagră, încăpătoare, ca cea folosită de doctori. Vorbea. În spaniolă. A spus ceva de genul:

— Trebuie să o reduci. Nu mai suportă mult. Lasă-l în pace pentru o vreme. Patruzeci și opt de ore. Cel puțin.

— Despre cine vorbea?

— Nu știu.

— Cum a reacționat gorila lui Dendoncker?

— Părea supărat. A spus că Dendoncker nu ar fi acceptat niciodată o amânare. Că trebuie să știe unde este și că nu mai este mult timp.

— *Unde este*?

Fenton a clătinat din cap.

— Nu știu ce au vrut să spună.

— Deci, unde îl țin pe celălalt tip?

— Am crezut că în camera de lângă a mea. Dar m-am uitat. Nu e nimeni acolo. Doar un pat și o grămadă de monitoare de securitate. Nu este niciun prizonier acolo. Deci trebuie să fie în altă parte.

Fenton a început să se miște din nou. Cu o oarecare dificultate. Am urmat, păstrând ritmul. Părea în zadar. Coridorul părea să fie o fundătură. Ca și ce era dincolo de biroul lui Dendoncker. Ieșirea era bine închisă. O văzusem când căutam o altă cale de intrare. Dar, pe măsură ce înaintam, mi-am dat seama că era o diferență. Peretele ultimei săli de clasă nu era drept. Nu până la celălalt perete. Era o nișă chiar la capăt. O retragere de aproximativ 30 cm. Pentru a atrage atenția de la o altă ușă. Una din lemn masiv. Cu un semn atașat. Pe ea scria *El Conserje*. Îngrijitorul.

Ușa era încuiată. Dar nu așa cum trebuie. A fost nevoie de o singură lovitură pentru a o deschide. Înăuntru, un set de scări ducea la un subsol. Erau din lemn. Vopsite în alb, dar mai puțin uzate decât cele care mergeau din bucătărie până în tunel. Am aprins lumina și am început să cobor. Fenton m-a urmat. Spațiul de jos era împărțit în două zone. O treime era destinată echipamentelor și consumabilelor de curățenie. Două treimi erau pentru întreținere și reparații. Sau fuseseră. Acum, lăzile cu scule și dulapurile pentru echipamente fuseseră împinse la un capăt. Un alt pat de campanie fusese așezat în spațiul care fusese creat. Lângă el se afla un suport pentru perfuzii intravenoase. Un tub cobora dintr-o pungă cu lichid transparent. Acesta era conectat la brațul unui tip aflat pe pat. Corpul său era acoperit de un cearșaf. La fel și picioarele și celălalt braț. Dar i se vedea capul. Fața îi era umflată și tăiată și acoperită de cruste, vânătăi și arsuri. Avea un cucui imens pe frunte. Îi lipseau bucăți mari de păr. Fenton a țipat. A trecut pe lângă mine. S-a repezit la pat. Părea că vrea să-l ia pe tip în brațe. Dar s-a oprit. L-a apucat de mână. Și a spus un singur cuvânt. Cu blândețe. Cu o voce plină de vinovăție și durere.

— Michael.

Capitolul 50

M-am apropiat și eu de pat. M-am gândit că poate tipul era mort. Eram îngrijorat dgândindu-mă cum s-o scot pe Fenton de acolo, dacă era așa. Dar, după o clipă, unul dintre ochii lui s-a deschis.

— Mickey. Vocea lui era uscată și zgâriată și abia se auzea. Ai primit avertismentul meu. Ai venit? Apoi ochiul i s-a închis și capul i s-a rostogolit într-o parte.

Fenton i-a verificat pulsul.

— Este în regulă. Este încă conștient. Ajută-mă să-l ridic.

*

A fost o decizie grea. Michael nu părea în stare să fie mutat. Aș fi preferat să aducem medicii la el. Dar mă gândeam la Dendoncker. Nu avea de unde să știe că Fenton aflase despre Michael. Și, evident, Michael avea informații pe care le voia Dendoncker. Așa că Dendoncker se va întoarce după el. Sau va trimite niște oameni. Oricum ar fi făcut, nu eram în poziția de a apăra pivnița aia. Nu pentru o perioadă semnificativă de timp. Ceea ce făcea ca evacuarea să fie cel mai mică dintre rele.

L-am luat pe Michael în brațe și l-am dus pe scări, încă înfășurat în cearșaf. Fenton m-a urmat cu punga de perfuzii. Ne-am mișcat încet și delicat, încercând să nu-l scuturăm sau să-l bruscăm, și ne-am oprit când am ajuns pe coridor. Am făcut un ocol în camera în care fusese închisă și l-am întins pe Michael pe pat. Fenton a rămas cu el în timp ce eu m-am întors pe coridorul de sticlă. Am folosit una dintre Uzi pentru a sparge geamurile. Jumătate de încărcător pe fiecare parte. Pentru a permite gazului să se disipe mai repede. Apoi m-am întors în cameră și l-am sunat pe Wallwork. A răspuns imediat. În vocea lui nu se simțea nici o urmă de somn. Am presupus că era cu echipa TEDAC și că lucrau toată noaptea. I-am spus că Fenton era în siguranță, așa că aveau liber să mute camionul oricând doreau. I-am spus că recuperasem o victimă și l-am întrebat cât timp va dura trimiterea unor agenți la centrul medical din Los

Gemelos. Când Dendoncker va descoperi că Michael lipsea, nu va accepta să se lase păgubaș. Va trimite o echipă de căutare și, cunoscând starea în care se afla Michael, cel mai apropiat spital era locul evident de unde să înceapă.

Lui Wallwork a luat un minut pentru a calcula timpul și distanțele. Apoi a spus:

— Va trebui să dau niște telefoane. Dar cea mai bună presupunere? Câțiva agenți ar putea fi acolo în patru ore. Dacă îți faci griji pentru tipul ăsta, poți să ai grijă de el până atunci? Neoficial?

— Nu văd de ce nu.

Poate că norocul meu se va schimba, m-am gândit. Poate că Dendoncker va apărea în persoană pentru a-l căuta pe Michael. Mansour, de asemenea. Nu-mi plăcea să mă gândesc la ei umblând liberi.

— Cum merge treaba la tine? L-am mai întrebat.

— Bine. Tocmai am vorbit la telefon cu Quantico. După ceea ce le-am spus, fac un efort major pentru a-l aresta pe Dendoncker. O presiune maximă. La nivel mondial, dacă este necesar.

— Și bomba?

— Omul meu tocmai termină. A terminat de verificat. Acum pregătește dispozitivul pentru transport. Îl vom transporta cu avionul la prima oră.

— Ți-a făcut scandal că l-ai târât acolo?

— Nu. Dimpotrivă, de fapt. E în rai. Continuă să facă fotografii și înregistrări video și să le trimită prin e-mail la laboratorul său. Spune că este unul dintre cele mai interesante lucruri pe care le-a văzut în ultimul timp.

— Din cauza gazului?

— Nu. Încă nu are o concluzie definitivă în privința asta. Spune că este prea periculos să se joace cu proiectilele cât timp sunt pe teren.

— Nu crede că sunt inofensive?

— Știe că nu sunt. Din cauza cu ce au fost acoperite. VX.

VX. Cel mai letal agent neurotoxic inventat vreodată. Dezvoltat în Marea Britanie în anii '50. Nu-mi amintesc totul despre caracteristice lui chimice. Dar îmi amintesc ce înseamnă V-ul. Venin. Și numele nu e deplasat. Cu câțiva ani în urmă, două femei au pus puțin pe fața lui Kim Jong Nam în timp ce acesta aștepta un zbor pe aeroportul din Kuala Lumpur. Era fratele vitreg al lui Kim Jong Un. Poate că făcea ceva necurat. Poate că cineva a spus că făcea. Dar, oricum ar fi fost, a murit înainte de a ajunge la spital.

Am întrebat:

— Omul tău crede că Dendoncker a adăugat VX în fum?

— O să afle cu siguranță la laborator. Dar uite. Toate proiectilele aveau semne că au fost modificate recentă. Iar VX-ul nu este ca sarinul. Nu este un gaz. Este un lichid, ca uleiul sau mierea, așa că ar fi ușor de turnat înăuntru. Apoi are nevoie de o sursă de căldură pentru a se vaporiza. Ca și reacția care produce fumul colorat. Iar fumul ar ajuta la disiparea otravei. Nu ai putea găsi un sistem mai potrivit pentru a dispersa VX nici dacă ți-ai petrece tot restul vieții căutând una. Este o coincidență?

— Pare puțin probabil. Nu e de mirare că tipul tău e entuziasmat.

— Pot să văd cum i se învârt rotițele în cap. Se gândește la lucrările pe care le va scrie. La conferințele de specialitate la care va vorbi. Dar asta nu e tot ce l-a făcut să fie entuziast. A mai găsit ceva ascuns în aparatura electronică. O a treia modalitate de a detona bomba. Pe lângă cronometru și celular.

— Ce modalitate?

— O telecomandă. Un dispozitiv destul de comun, se pare. Dar în general nu este folosit în acest mod. Știu că e un nemernic. Dar acest Dendoncker trebuie să fie un tip al naibii de creativ. Și minuțios. Un strat defensiv de VX și trei sisteme pentru a face o singură treabă? Nu lăsa nimic la voia întâmplării.

Wallwork a închis, lăsându-mă să mă simt puțin vinovat că nu i-am spus că nu Dendoncker a construit bomba. Michael a făcut-o. El era cel minuțios și creativ. În mod normal, băieții de la TEDAC și-ar fi dat seama de asta când ar fi introdus detaliile în baza lor de date. În afară de adăugarea în ultimul moment a VX-ului, componentele și tehnicile de construcție se potriveau cu cele de la prima bombă pe care o făcuse Michael. Care avea și o telecomandă. Cu amprenta lui pe el. Numai că TEDAC nu ar fi făcut legătura de data asta. Pentru că Fenton a distrus dovezile mai vechi. Cred că tăcerea m-a făcut complice la un fel de crimă federală. Nu cred că avea o prea mare importanță, totuși. Cariera lui Michael în fabricarea de bombe se terminase. Și dacă FBI-ul mergea până la capăt, în curând și cariera lui Dendoncker va fi la fel.

Fenton era nerăbdătoare să se pună în mișcare, dar am convins-o să aștepte cât mai dau un telefon. Către Dr. Houllier. Pe telefonul lui mobil. Nu știam dacă centrul medical avea personal 24 de ore din 24 și 7 zile din 7 și nu voiam să apar cu Michael și să aflu că nu era niciun doctor acolo. Dr. Houllier a spus că se va asigura că va fi cineva acolo. A părut ezitant, așa că l-am presat și a recunoscut că va veni și îl va trata el însuși pe Michael. A mărturisit că era deja în oraș și s-a oferit să vină să ne ia cu o ambulanță. Era tentant. Singura mea îngrijorare era riscul implicat. Cineva l-ar putea vedea și l-ar putea informa pe Dendoncker. Ar putea fi represalii împotriva lui, în funcție de cât timp ar fi rămas neprotejat. Dar o problemă mai mare era că nu aveam alt mijloc de transport. Doar Chevy-ul care probabil era încă parcat în fața casei. Pentru care nu aveam cheile. Așa că i-am spus doctorului Houllier despre locul acela. I-am dat adresa. Și i-am spus că-l voi suna când vom fi gata să fim luați.

*

Dr. Houllier ne-a cazat la etajul alocat pediatriei. Asta a fost o mișcare bine gândită. În loc de camere obișnuite,

aveau o serie de apartamente mici. Genul de locuri care permit părinților să stea cu copiii lor bolnavi. Câteva asistente l-au ajutat pe doctorul Houllier să-l instaleze pe Michael în patul de spital. Au agățat pungi de perfuzii suplimentare. I-au luat temperatura. Tensiunea arterială. I-au cercetat ochii și urechile cu aparate speciale. L-au uns cu creme și loțiuni. Și l-au împuns și înțepat în tot felul de locuri diferite.

În cele din urmă, doctorul Houllier a spus că este mulțumit. A spus că ar putea dura ceva timp, dar era sigur că Michael va fi bine. Ne-a avertizat că va veni cineva la fiecare oră pentru a-l verifica. Apoi ne-a lăsat să ne instalăm confortabil. Fenton a luat un fotoliu. L-a înghesuit aproape de patul lui Michael și s-a ghemuit, cu genunchii la piept. Eu am luat celălalt pat. Era aproape cinci dimineața... Eram treaz de douăzeci și două de ore. Eram epuizat. Dar mă simțeam liniștit și satisfăcut. Fenton era în siguranță. Michael nu era mort. Bomba fusese dezamorsată și urma să fie studiată de experți. M-am gândit că lucrurile erau în principiu bune.

E ciudat cât de mult se poate înșela o persoană.

Capitolul 51

Am fost trezit la șapte fără un minut. De telefonul meu. Cu o clipă în urmă eram mort de somn. În următoarea eram foarte treaz. Ca și cum un întrerupător ar fi fost apăsat. Un fel de răspuns instinctiv la orice lucru nenatural. Sau amenințător.

M-am gândit că țiuitul electronic al telefonului se califica ca ambele.

Am răspuns la apel. Era de la FBI. Unul dintre agenții speciali pe care Wallwork îi adunase pentru a-l păzi pe Michael. Echipa sa ajunsese la periferia orașului și voia să știe unde ar trebui să ne întâlnim. I-am dat indicații. Apoi m-am întins la loc și am închis ochii. În capul meu era o dispută. Gândul de a face un duș pe de o parte. Pe de altă parte, dorința de a nu mă mișca. Ambele erau convingătoare. Dar niciunul nu a avut șansa. Pentru că mi-a sunat din nou telefonul. De data asta era Wallwork.

— Noutăți, a spus el. Extraordinare. Știi fotografiile și mostrele pe care le-a trimis tipul meu de la bomba lui Dendoncker? Deja au dat roade. Telecomanda? Era o amprentă pe ea. Au o identificare. Tipii de la TEDAC spun că e sigură. Suficient de bun pentru a supraviețui oricărui test în instanță.

— Michael Curtis, nu-i așa?

M-am gândit că ziua era pe cale să se strice pentru Fenton și fratele ei. Rapid. Așa că puteam la fel de bine să le-o iau înainte.

— Cine? Nu. A lui Nader Khalil.

— Nu știu cine este.

Era adevărat. Deși auzisem numele. Dendoncker m-a acuzat că lucrez pentru tipul ăsta.

— Khalil e un pește mare. Foarte mare. Mi s-a spus că sistemul s-a aprins ca un pom de Crăciun când a apărut numele lui. E un terorist. Din Beirut. Face parte dintr-o familie de teroriști. Tatăl său a fost terorist. A fost ucis de poliție. Fratele lui a fost terorist. Și el a fost ucis. O moarte

mai mediatizată. Conducea camionul care a transportat bomba de la cazarma Marinei Militare. Nader însuși a fost conectat cu o duzină de atrocități. Dar nu a existat niciodată vreo dovadă. Până acum.

Era un detaliu ciudat din trecut. Faptul că fratele lui Khalil a condus camionul cu bombă de la cazarmă. Trebuie să fi murit la câțiva metri de mine. Dar era ceva în prezent care nu se potrivea. Dacă Michael făcuse bomba, nu puteam să văd cum amprenta altcuiva a ajuns pe ea.

Wallwork nu terminase.

— A început o vânătoare de oameni pentru el. La nivel mondial. Resurse nelimitate. Tipul e ca și terminat. E doar o chestiune de timp.

Poate că Khalil a furnizat piesele pe care Michael le-a folosit, m-am gândit. Poate așa a ajuns amprenta lui acolo.

Wallwork a continuat.

— Vânătoarea de oameni este la nivel global. Dar mai există o altă preocupare. Mai aproape de casă. Băieții de la TEDAC sunt îngrijorați că Khalil este încă în State.

Sau poate că Dendoncker furase piesele, m-am gândit. Sau a refuzat să plătească. Sau l-a jefuit cumva pe Khalil Poate de aceea se aștepta la represalii.

— Băieții de la TEDAC sunt speriați că Khalil pregătește o campanie de atentate, a continuat Wallwork. Aici. Și se gândesc că Dendoncker îl ajută. Și familia lui Dendoncker era din Beirut, îți amintești? Mama lui era, cel puțin.

— Ei cred asta pe baza unei amprente și a unei vagi legături cu un oraș străin?

— Nu. Pe baza faptului că aceasta este a doua bombă a lui Khalil pe care au găsit-o.

— Unde era cealaltă?

— Nu sunt sigur unde a fost găsită. Dar a fost un eșec. A fost dusă la TEDAC. Acum câteva săptămâni. A fost analizată. Și avea suficiente caracteristici identice pentru a fi siguri că a fost făcută de aceeași persoană.

— Avea o telecomandă?

— Nu. Și nu emanaa gaze. Dar componentele proveneau din aceeași sursă. Tehnicile de cablare erau aceleași. Arhitectura era aceeași. Sunt suficiente semne distinctive pentru a fi convinși. Mai mult decât suficiente.

Aceasta este problema atunci când o minciună primește prea mult oxigen. Ea crește. Chiar și o minciună prin omisiune. Bomba fumigenă fusese făcută de Michael. Deci, dacă băieții de la TEDAC au făcut legătura cu o alta făcută de aceeași persoană, trebuie să fie ultima bombă la care a lucrat Fenton. Cea pe care Michael a făcut-o și i-a trimis-o ca un SOS. Numai că tipii de la TEDAC nu știau că și aceea avea o telecomandă. Sau că Fenton a distrus-o. Din cauza amprentelor lui Michael. Dacă ar fi știut, ar fi ajuns la o altă concluzie. Nu aveam nici o îndoială în privința asta. Eram pe cale să-i spun lui Wallwork. Să-l rog să-i pună la curent pe cei de la TEDAC. Să le corecteze opinia greșită. Dar ceva m-a oprit. O sâcâială în mintea mea. Începuse când Fenton mi-a spus despre găsirea mesajului lui Michael. Cu cartea de vizită și prezervativul. A crescut mai mult după răspunsurile ciudate ale lui Dendoncker. Acum, după toate discuțiile despre Khalil, sâcâiala era practic asurzitoare.

Wallwork a tăcut și el pentru o clipă. Apoi a spus:

— Așadar, sunt îngrijorați de ceea ce pune la cale Khalil. Ei cred că Dendoncker îl ajută. Iar tu ești singura persoană care a intrat în contact cu Dendoncker. Reacher, o să o spun direct. Șefii de la TEDAC vor să vorbească cu tine.

Nu credeam în ideea de cooperare. Nu când Dendoncker părea să creadă că Khalil m-ar fi putut trimite să-l omor. Dar exista o legătură între ei.

Era o rețetă care nu aducea nimic bun. Asta era sigur. Și îl văzusem pe Dendoncker. Cum operează. Unde își petrecea timpul. Cât de necesar era să fie arestat. Așa că am spus:

— Bine. Spune-le să mă sune.

— Nu vor să vorbească la telefon, Reacher. Vor să vorbiți față în față.

Nu am spus nimic.

— Gândește-te la asta. Dacă lucrurile se înrăutățesc, există posibilitatea unui mare număr de victime. Pierderi majore de vieți omenești. Dacă se întâmplă asta, iar tu ai fi în locul lor, ai putea trăi cu tine însuți dacă nu l-ai fi interogat în mod adecvat pe singurul tip cu informații de primă mână?

Avea dreptate.

— Te vor doar pentru o oră. Două, cel mult. Deci, ce spui?

— Nu știu. Când?

— Azi.

— Unde?

— LA TEDAC. Este la Redstone Arsenal. Lângă Huntsville, Alabama.

— Cum să ajung acolo într-o zi? Trebuie să fie la mai mult de 1500 de mile distanță.

— Vor trimite un avion. Ca să fiu sincer, au trimis deja unul. Te așteaptă. Există un aerodrom la o oră de mers cu mașina de Los Gemelos. Patru agenți sunt pe drum pentru a-l proteja pe tipul pe care l-ai salvat. Unul dintre ei te va conduce.

M-am întrebat dacă nu cumva era unul dintre aerodromurile pe care echipa lui Dendoncker le folosea pentru a face contrabandă.

— Și după aceea?

— Te vor duce unde vrei tu. În Statele Unite.

— San Francisco?

— Sigur. Dacă asta vrei.

— Vreau.

— Bine. O să aranjez eu. O, da. Încă ceva. Asta s-ar putea să te facă să zâmbești. A venit un fax pentru tine la hotel. La 12:34 A.M. De la Dendoncker. A spus că operațiunea a fost suspendată. Trebuia să rămâi unde erai. Și să nu scapi obiectul din ochi.

*

Conversația o trezise pe Fenton. Ea era încă în fotoliul de lângă Michael, așa că m-am dus și m-am așezat pe patul lui și am pus-o la curent cu evoluțiile.

— Ei bine, atunci, a spus Fenton când am terminat, se pare că vei ajunge până la urmă la ocean. Un avion privat. Trimis de guvern. Cred că ai dus autostopul la un nou nivel.

— Sper ca Michael să se descurce, i-am spus. Și o să pun o vorbă bună pentru amândoi.

Ea a dat din cap.

— Doar pentru Michael. Eu știam ce fac. O să primesc ceea ce mi se cuvine.

— Poți să-ți amintești un număr?

— Păstrezi telefonul ăla?

— Nu. Numărul e al altcuiva. O femeie. Numele ei e Sonia. Am întâlnit-o când te căutam pe tine. Ea m-a ajutat. Și era apropiată de Michael. Ar trebui să o suni. Să-i spui că e în viață.

— Era apropiată de Michael? Cât de aproape?

Am ridicat din umeri.

— Foarte, cred. S-au cunoscut în spitalul din Germania. Se pare că au fost împreună de atunci.

Am putut s-o văd pe Fenton făcând calculele. Nu auzise de această femeie până atunci. Asta era clar. Iar propria ei relație cu fratele ei începuse să se răcească chiar în perioada în care cei doi trebuie să se fi cuplat.

— Cum e această Sonia? Oare o să-mi placă?

— Sper că da. Ar putea fi viitoarea ta cumnată.

Capitolul 52

Avionul mă aștepta când am ajuns la aeroport. Era așezat aproape de capătul pistei, singur și distanțat de duzina de avioane de vânătoare și de avioane de antrenament cu două locuri care erau împrăștiate în jur. Era un fel de Gulfstream. Avea toate unghiurile ascuțite și vopseaua neagră lucioasă, astfel încât părea că merge repede chiar și atunci când nu se mișca. Avea un număr de coadă, dar, la fel ca Sikorsky-ul cu care mă întorsesem din Texas, nu avea nici o denumire de agenție. Doar cuvintele *Statele Unite*.

Agentul și-a arătat insigna în fața camerei video de pe interfonul de la poartă și apoi s-a îndreptat direct spre avion. Motoarele acestuia se învârteau și, când am făcut o buclă în jurul cozii, am văzut că treptele erau coborâte. Treizeci de secunde mai târziu eram la bord, cu centura pusă. La câteva minute după aceea eram în aer. Fără indicații de siguranță. Nu ne-am aliniat pentru a decola. Și fără alți pasageri.

Atmosfera din interior era mai degrabă de birou mobil decât de club de lux. Era mult lemn de culoare deschisă, cu tot felul de prize, porturi și conectori pentru calculatoare. Erau douăsprezece locuri. Erau finisate în piele bleumarin și puteau fi rotite. Mesele puteau fi rabatate de sub ferestre. Exista un proiector pe tavan. Un ecran de proiectare. Și un aparat de cafea. M-am servit cu o ceașcă și apoi m-am așezat să ațipesc. Zborul a fost lin și liniștit. Pilotul a zburat sus și repede. Am stat în aer mai puțin de trei ore. M-am trezit când a început coborârea finală. Aterizarea a fost ușoară. Rulajul a fost scurt. Și o mașină mă aștepta când am coborât treptele.

Aerodromul armatei se află în colțul de nord-vest al complexului Redstone Arsenal. Clădirile TEDAC se află în partea de sud-est, la mai bine de un kilometru și jumătate. Șoferul care m-a luat cu mașina nu a scos un cuvânt în timp ce zigzaga prin labirintul de laboratoare NASA și de facilități ale armatei și alte tipuri de operațiuni ale FBI. Bănuiesc că a fi trimis să transporți civili neînsemnați prin zonă nu era

alegerea favorită pe acolo. În cele din urmă, a oprit lângă o linie de borne de securitate strălucitoare, înalte până la genunchi, și a arătat spre o clădire cu fațadă de sticlă din partea cealaltă.

— Acolo. Întrebați de agentul Lane.

Înăuntru se aflau trei agenți de securitate, toți în uniforme ale unei firme private. Primul stătea în spatele biroului de la recepție. A cerut să-mi vadă legitimația. I-am dat pașaportul meu. Nu i-a păsat că era expirat. Pur și simplu l-a pus pe un scaner și, un minut mai târziu, o mașină de lângă ea a scuipat un permis laminat cu fotografia mea, data și o perioadă de valabilitate de două ore. L-am agățat de cămașă, iar următorul tip mi-a întins o tăviță pentru celelalte bunuri ale mele. Mi-am aruncat banii și telefonul, iar el le-a trecut printr-un aparat cu raze X. Mi-a cerut să-i dau pantofii. Mi i-am dat jos și i-am aruncat pe banda rulantă. Cel de-al treilea tip m-a condus apoi printr-un detector de metale în formă de arc. Acesta nu a sunat și nici nu a bipăit, iar până când mi-am pus pantofii la loc și mi-am recuperat lucrurile, a apărut un al patrulea tip. Părea să aibă în jur de 40 de ani. Purta un costum gri închis, cu cravată și avea o legitimație pe un lanț în jurul gâtului.

:

— Sunt agentul special de supraveghere James Lane. A întins mâna. Nu-ți spune nimic, știu. Sunt șeful echipei pe care am alcătuit-o ca răspuns la aceste noi evoluții. Apreciez că v-ați făcut timp să vorbiți cu mine. Sper că veți putea fi de ajutor. Haideți. Pe aici. Să vă arăt cum stăm.

O alee de piatră se întindea de la ieșirea spre clădirea de securitate. Ducea spre pe două seturi de trepte de piatră asortate, care urcau până la o zonă largă și plată, plină de mese de picnic din lemn cu umbrele gri. Existau două clădiri învecinate. Lane a arătat spre cea din stânga. Era mare, gri, dreptunghiulară și fără nimic distinctiv.

— Pe aceea o numim *Clădirea*. Să nu mai spui că agenții guvernamentali nu au imaginație. Oricum, ați văzut

vreodată filmul acela cu Indiana Jones despre Arca Legământului? Scena de la sfârșit, când ascund lada într-un depozit? Așa e înăuntru. Rafturi, de la podea la tavan, de la un capăt la altul. Mai mult de o sută de mii de containere. Fiecare piesă din fiecare dispozitiv pe care l-am analizat în ultimii 18 ani. Locul este aproape plin. Am început deja să construim încă unul. Dar nu acolo mergem noi.

Lane a început să meargă spre clădirea din dreapta. Aceasta avea două secțiuni distincte. O parte cu un singur etaj, cu un acoperiș plat, pereți de piatră și ferestre înalte. Și o parte cu un acoperiș mai înalt, înclinat, cu pereți albi și fără ferestre. Felul în care erau lipite una de alta făcea să pară că a doua jumătate încerca să o înghită pe prima.

— Aici se întâmplă magia. Lane s-a oprit în fața ușii. Laboratoarele sunt aici. Plus lucrurile mai puțin interesante. Cum ar fi administrația. Și sălile de ședință. Acolo mergem noi. Îmi pare rău.

Lane și-a folosit legitimația pentru a descuia ușa, apoi ne-a condus de-a lungul coridorului principal până când am ajuns la o încăpere intitulată *Conference One*.

Înăuntru se afla un spațiu de vreo 5 metri pe 7. În centru se afla o masă cu blat de lemn. Era dreptunghiulară. Înconjurată de unsprezece scaune. Acestea erau îndreptate spre peretele îndepărtat, care era alb și simplu. Cred că era folosit ca ecran de proiecție. Erau trei dulapuri încorporate în peretele din dreapta. Ferestre în stânga. Și un covor care semăna cu un fel de versiune textilă a unei picturi de Jackson Pollock.

Lane s-a așezat pe scaunul din capul mesei, cu fața la perete.

— Îmi pare rău că vă tratez ca pe un vizitator obișnuit. V-am citit dosarul. Știu totul despre dumneavoastră. Aș dori să vă fac un tur complet. Dar, știți, regulamentul. Nu am avut timp să obțin autorizația. Până la urmă, mai mult de două sute de oameni lucrează aici. Avem o mulțime de echipamente care ar fi extrem de greu de înlocuit. Și un

munte de dovezi din toată lumea, care sunt vitale în războiul împotriva terorismului. Acest loc s-ar putea să nu fie cea mai fermecătoare țintă. Dar este aproape în capul listei, din punct de vedere strategic. Este ceea ce aș lovi dacă aș fi de partea cealaltă. Așa că trebuie să ne luăm măsuri de precauție. Și nu putem face excepții. Sper că înțelegeți.

— Bineînțeles.

— Deci, trecem la treabă. Amprenta lui Khalil. Găsirea ei este o monedă cu două fețe. Partea bună e că poate fi arestat acum. Dacă cineva îl găsește. Dar partea proastă este că, dacă este activ aici, în prezent, trebuie să-l oprim. Repede. Problema este să ne dăm seama unde să căutăm. Sunt atât de multe ținte potențiale pe care le poate avea. Trebuie să le restrângem. Bomba pe care ne-ai ajutat să o securizăm va sosi în următoarele 30 de minute sau cam așa ceva. Asta ne-ar putea da câteva indicii. Sau s-ar putea să nu. Nu vom ști până nu vom verifica. Oricum ar fi, va dura ceva timp. Între timp, căutăm să obținem tot ajutorul pe care-l putem primi. Direcția cu care aș vrea să începem este modul de livrare. Khalil ar putea lucra la o bombă care să fie transportată într-o mașină, de exemplu. Sau într-un camion. Sau un avion. Sau purtată ca o vestă. Sau chiar trimisă prin poștă. Ați văzut sau auzit ceva care să vă dea vreun indiciu?

— Dendoncker conducea o operațiune de contrabandă. Se acoperea ca un serviciu de catering pentru avioane private, de pe aerodromuri mici. Dar asta a fost cam închisă. Nu părea preocupat de asta. În mod ciudat, ca și cum ar fi plănuit deja să treacă la altceva. Întrebarea este, ce? Nu sunt convins că Dendoncker lucrează cu Khalil. Cred că era îngrozit de el.

— Tipii ăștia... sunt ciudați. Paranoici, cei mai mulți dintre ei. Încep prin a fi introvertiți, apoi își trăiesc toată viața disperați să nu atragă atenția asupra lor. Încercând să nu viziteze același magazin de electronice prea des. Sau să cumpere de pe aceleași site-uri web la nesfârșit. Ei sfârșesc

prin a fugi de umbre. Probabil că nu e nimic. Dar chiar dacă s-au despărțit deja, ar putea exista încă indicii utile din perioada în care au lucrat împreună.

— Chestia cu zborul este tot ce-mi vine în minte.

— OK. Atunci a doua direcție este cea al materialelor. Folosește precursori, de exemplu. Lucruri precum nitrat de amoniu sau păcură sau nitrometan. Sau compuși specializați, cum ar fi TATP, sau dinitrat de etilenglicol. Sau chiar explozibili de calitate militară, cum ar fi C-4. Lane s-a oprit pentru o clipă și s-a uitat direct la mine. Ca o paranteză, bomba de la cazarma din Beirut a folosit precursori. Ați fost acolo. Ei bine, am recuperat recent noi dovezi, după atâția ani. În curând ar trebui să avem vești bune în această privință.

Era ceva ciudat în felul în care Lane a rostit aceste cuvinte. Felul în care a spus: *Ați fost acolo*. A sunat pe jumătate ca o întrebare. Jumătate ca o declarație. A provocat un ecou în mintea mea. Auzisem ceva asemănător recent, dar nu puteam să-mi dau seama ce anume.

— Domnule Reacher? m-a trezit Lane. Materiale?

— Proiectile de artilerie, am spus. Dendoncker avea o grămadă din astea. Cel puțin trei sute. Erau încuiate într-un șopron. La școala abandonată în care a campat.

— Aveți vreo idee ce era în ele?

— Nu.

— Nu ați văzut ceva coduri? Dacă au fost recuperate de la un inamic, sunt adesea etichetate greșit în mod deliberat. Codurile sunt necesare pentru a confirma conținutul.

Am clătinat din cap.

— Bine, dați-mi locația. Voi aranja să fie luate de acolo. Acum, a treia direcție este metoda de detonare. Știm că Khalil a folosit două tipuri în primul său dispozitiv. Un cronometru și un celular. Acestea sunt destul de normale. Și trei tipuri în dispozitivul care ne vine în curând. Un cronometru, un celular și o telecomandă. Asta e neobișnuit.

Dar nu știu dacă a căutat o metodă de detonare de rezervă sau dacă își bate joc de noi. Nu încă.

Nu am spus nimic.

— Știți cum funcționează telecomenzile?

Am spus:

— Am o idee despre ce fac. Nu atât de mult despre cum fac ceea ce fac.

— Un bun exemplu este contactul unei mașini. Încercați să porniți motorul și un cip din mașină trimite un semnal radio. O telecomandă din cheie trimite automat un răspuns. Dacă răspunsul este corect, cipul completează circuitul. De aceea, nu se pot porni mașinile moderne. Chiar dacă conectezi firele corecte, nu există o telecomandă care să răspundă la cipul mașinii, astfel încât circuitul rămâne deschis.

— Și același lucru s-ar putea întâmpla cu această bombă?

— Presupun că da. Nu am văzut-o încă, evident. Trebuie să o examinez pentru a fi sigur. Dar dacă este o tehnică pe care Khalil a perfecționat-o, ar putea fi o problemă uriașă. Imaginați-vă că aveți o țintă cu un program imprevizibil. Pui o bombă undeva pe traseul său. Îi strecori o telecomandă pe breloc sau în buzunar. Oricine altcineva ar putea trece fără probleme. Dar când se apropie ținta – bum!

— OK. Dar ai spus că telecomanda e în cheie. Nu în mașină.

— Corect. Cipul din mașină inițiază comunicarea. Cheia răspunde.

— Deci cipul din bombă ar fi ca și cel din mașină?

— Corect. Voi verifica asta după ce bomba va fi aici, dar nu văd altă cale de a funcționa.

— Ce fel de rază de acțiune au chestiile astea?

— Variază. Depinde de aplicație. Avioanele le folosesc pentru identificarea automată, caz în care semnalul poate parcurge mulți kilometri. Dacă folosești una pentru a descuia o ușă, în locul unei chei, ai vrea ca semnalul să ajungă doar câțiva milimetri. Dacă pui una într-o bombă, ai vrea ca semnalul să fie asemănător, cred, altfel s-ar putea

ca ținta ta să fie în afara zonei de explozie atunci când detonează. Cu excepția cazului în care ar fi o bombă gigantică și nu ți-ar păsa de daunele colaterale.

Lane o făcuse din nou. După felul în care vorbea, nu-mi puteam da seama dacă *Pui una într-o bombă* era o întrebare sau o afirmație. Și mi-am dat seama brusc de cine îmi amintea. De Michael. Când a vorbit pentru scurt timp cu Fenton, imediat după ce l-am găsit prima dată. A spus fie *Ai venit* sau *Ai venit?* Și asta a fost imediat după altceva ciudat. A spus *Ai primit avertismentul meu?* Fenton l-a descris ca pe un strigăt de ajutor. Un SOS. Nu era deloc același lucru. M-am gândit la ceea ce găsise ea. Pe ce își bazase concluzia. Și m-am ridicat în picioare.

— Scuzați-mă, am spus. Trebuie să dau un telefon.

— Acum? Lane și-a verificat ceasul. Bomba va fi aici în orice clipă. Va trebui să ies când vine. Nu puteți s-o faceți atunci?

— Nu. M-am mutat în colțul camerei și am format numărul doctorului Houllier. E ceva ce nu mai poate aștepta.

Dr. Houllier a răspuns și am cerut să vorbesc cu Michael.

— Nu este posibil. Îmi pare rău. Este din nou inconștient.

— Din nou?

— Corect. A fost treaz o vreme, puțin mai devreme, deși nu spunea prea multe. Nimic coerent, oricum. Doar divagații despre găsirea unui obiectiv sau ceva de genul ăsta.

I-am mulțumit doctorului Houllier și am închis telefonul. Apoi l-am sunat imediat înapoi și i-am cerut să mi-o dea pe Fenton.

— Te rog să te grăbești. Este important.

Fenton a intrat pe fir după treizeci de secunde.

— Ce s-a întâmplat? Zi-mi repede. Vreau să mă întorc la Michael.

— Vreau să te gândești foarte bine la o întrebare, am spus. Nu încerca să ghicești. Răspunde doar dacă ești sută la sută sigură. Bine?

— Sigur. Dă-i drumul.

— Prezervativul pe care l-ai găsit în mesajul trimis de Michael. Ce marcă era?
— Trojan.
— Ești sigur?
— Sută la sută.

Capitolul 53

Un prezervativ. Și o carte de vizită. Un troian. Și un Red Roan. Care este un fel de cal. Michael încercase să-i spună surorii sale că dispozitivul pe care i l-a dat să-l analizeze la TEDAC era un cal troian. Dar Fenton înțelesese greșit de la început. Făcuse două presupuneri false: Că bomba care conținea mesajul lui Michael fusese destinată să explodeze. Și că telecomanda din interiorul ei fusese declanșatorul.

Am pariat că niciuna dintre ele nu era adevărată. Bomba a fost doar un vehicul. Treaba ei era să livreze telecomanda. Într-un loc unde merg bombele. Iar treaba telecomenzii nu era să declanșeze bomba în care se afla, ci de a declanșa altceva. Ceea ce nu s-a întâmplat. Pentru că Fenton s-a concentrat pe amprenta lui Michael. Nu-și dăduse seama că trebuia să se asigure că bomba va ajunge pe biroul ei. Sau că era și o modalitate de a semna avertismentul. Ura puzzle-urile, până la urmă. Era prea pedantă. Îl luase ca atare. Ca pe o dovadă condamnabilă. Așa că a distrus-o.

Fenton a distrus prima telecomanda. Dar mai venea încă una. În bomba fumigenă. Era la câteva minute distanță. Se îndrepta spre clădirea în care mă aflam. Unde lucrau 200 de oameni. Care era plină de mașini de neînlocuit și de dovezi vitale. Nu e de mirare că Dendoncker a fost atât de disperat să mă forțeze să transport dispozitivul pentru el. Îl voia la TEDAC de la început.

Lane se încrunta.

— Ați întrerupt întâlnirea asta ca să vorbiți despre prezervative? Ce e în neregulă cu d-voastră?

Bomba originală a lui Michael a ajuns la TEDAC cu câteva săptămâni în urmă, inițial cu telecomanda intact. Dar locul nu a sărit în aer. Deci chestia pe care trebuia să-o declanșeze nu era aici la acel moment. Trebuie să fi venit mai târziu.

— În ultimele trei săptămâni, am întrebat, a fost adus vreun dispozitiv nou?

Lane și-a verificat din nou ceasul.

— Bineînțeles.

— Ceva deosebit de mare?

— Nu pot împărtăși acest tip de informații. Sunt prea sensibile.

— Haide, Lane. Este important.

— De ce?

— Este o poveste lungă. Un tip căruia îi plac mesajele criptice a trimis un avertisment că telecomanda din dispozitivul care urmează să sosească ar trebui să declanșeze altceva. Nu să fie declanșatorul lui însuși.

Lane a zâmbit și a clătinat din cap.

— Nu. Această teorie nu se susține. Pentru ca ea să fie corectă, dispozitivul care se află deja aici ar trebui să aibă telecomanda corespunzătoare. Și nu au fost aduse astfel de dispozitive. E un fapt.

— Ești sigur? Ai spus că unele dovezi așteaptă o vreme până ajungi să te ocupi de ele.

— Noi stabilim prioritățile. Unele probe trebuie să aștepte pentru o analiză completă. Asta este adevărat. Dar nu le aruncăm pur și simplu într-un dulap atunci când apar. Nu uităm de ele. Fiecare piesă care este pe lista de așteptare este examinată la livrare. Se fac fotografii. Componentele sunt enumerate. Telecomenzile sunt foarte neobișnuite. Dacă ar fi sosit ceva care să conțină una, aș fi știut.

— Aceste inspecții. Se fac fără excepție?

— Cazurile prioritare merg direct la cei care planifică cercetările, care se ocupă de documentație și de păstrarea înregistrărilor. Este o chestiune integrată în procesul lor de lucru. Orice altceva primește o inspecție inițială. Fără excepție. Lane făcu o pauză de o secundă. De fapt, a existat o singură excepție. Un camion capcană. Un distrugător de orașe. A venit de peste mări și țări. Vehiculul era prea mare pentru a încăpea într-un compartiment de lucru de aici, așa că în momentul în care a sosit l-am trimis mai departe. La vechiul nostru sediu. La Quantico. Un loc imens. Pot să încapă zeci de camioane în el.

— Și dacă a sosit ceva în timp ce vorbeam?

— E posibil, presupun. Lane și-a scos telefonul și a purtat o scurtă conversație. Nu. Nu a fost nimic nou astăzi.

Sâcâiala din ceafă era și mai mare.

— Când sosește bomba lui M-Khalil, ar trebui să o oprești. Nu o lăsa să intre.

— Imposibil.

— De ce? Nu ai lăsat să intre camionul capcană.

— Nu. Dar acesta a venit pe șosea. Avea deja o escortă. Cea a lui Khalil a fost adusă cu avionul. Nu are escortă. Nu poate merge pe drumurile publice fără escortă. Și dacă ar fi un accident? Și este plină de gaze chimice? Și mor oameni? Pentru că am noi am trimis-o departe, împotriva procedurii și fără niciun motiv întemeiat. Bazat în întregime pe supozițiile d-voastră.

— Este...

S-a auzit o bătaie în ușă și un agent a intrat în cameră. Un tip mult mai tânăr. Părea entuziast și nerăbdător.

— Este aici, domnule. Dispozitivul din Texas.

— Excelent. Lane s-a ridicat și s-a îndreptat spre ușă. Tu rămâi aici. Ține-i companie domnului Reacher. Mă întorc imediat ce dispozitivul a fost procesat.

*

M-am gândit la camionul capcană. Lane îl numise *distrugător de orașe*. Asta nu suna bine. Deloc bine. Eram fericit că nu mai era aici. Și m-am gândit că acesta trebuie să fie cel care bomba lui Michael trebuia să o declanșeze. Trebuia să fie. Era singurul care nu fusese inspectat, iar toate celelalte bombe nu aveau telecomenzi. Apoi mi-am dat seama de altceva. Camionul trimis mai departe putea explica schimbarea bruscă a lui Dendoncker. De ce mi-a spus să păstrez bomba fumigenă la hotel? Dacă avea pe cineva care urmărea TEDAC, ar fi știut că nu avea rost să trimită o a doua telecomandă.

M-am întors către noul agent.

— Distrugătorul de orașe. Cel care nu încăpea în atelier. Când i-a fost refuzat intrarea aici? Trebuie să știu exact. La nivel de minut.

— Lasă-mă să aflu pentru dumneavoastră, domnule. Agentul a sunat pe cineva. A urmat o grămadă de mișcări din cap, gesticulații și schimbări de expresii faciale înainte de a închide. Distrugătorul este încă aici, domnule. De fapt, nu a plecat niciodată. Unul dintre vehiculele sale de escortă s-a stricat și încă nu au trimis un înlocuitor.

— Unde este, mai exact?

— Parcat între această clădire și *Clădire*.

— Când a sosit?

— În jurul miezului nopții trecute. Cred.

— Bine. Sună-l pe agentul Lane. Spune-i să nu lase noul dispozitiv să intre în incintă. Sub nicio formă.

— Dacă vă faceți griji că distrugătorul este aici, domnule, atunci vă rog să nu o faceți. Este în stare siguranță. Procedura de urgență. Avea trei sisteme de detonare și toate au fost deconectate.

— Unul dintre ele era o telecomandă?

— Nu, domnule. Avea celular. Dispozitiv magnetic. Și fotosensibil.

— Sună-l pe Lane. Imediat. Nu am timp de explicații.

Agentul a format un număr, a ținut telefonul la ureche, apoi a clătinat din cap.

— Linia e ocupată.

— Sună-l pe șofer.

— Bine. Care e numărul lui?

— Habar n-am.

— Numele lui?

Am ridicat din umeri.

— Nici o problemă. Agentul a început să tasteze și să gliseze pe ecranul telefonului său. Verific pe intranet. Să văd dacă pot găsi o listă.

— Nu am timp. Ce fel de camion este distrugătorul?

— Este un fost camion militar. Un M35 doi și jumătate, cred.

— Care e mai departe? Camionul sau poarta?

— Poarta.

— Atunci ia-o spre poartă. Du-te acum. Fugi. Continuă să încerci să suni la Lane. Într-un fel sau altul, oprește-l.

Capitolul 54

M-am repezit pe coridor. Am alergat spre ieșire. Am dat buzna prin ea. Am alergat spre spațiul dintre cele două clădiri. Și am văzut camionul. Am încercat să nu mă gândesc la încărcătura lui. Am fugit către ușa șoferului. Am tras de mâner. Și nu am putut să o deschid. Ceea ce era ciudat. Genul ăsta de camion nu are uși cu încuietoare. Apoi am observat problema. Fusese adăugat un lacăt. Zăvorul trecea printr-o gaură în peretele ușii. Trebuie să fi fost atașat de caroseria interioară.

M-am uitat în jur. Exista o bordură care se întindea de-a lungul părții de jos a peretelui clădirii. Plină cu pietre. Unele albe, de tip decorativ. Am luat-o pe cea mai mare pe care am văzut-o. Am lovit-o în jos pe lacăt. Am lovit-o din nou și lacătul s-a deschis. L-am desfăcut. L-am aruncat. Am aruncat piatra. M-am cățărat. M-am înghesuit în scaun. Ceea ce nu a fost ușor, pentru că nu se poate regla. Am apăsat pe ambreiaj. Apoi am încercat să-mi amintesc cum să pornesc motorul. Trecuseră ani de când nu mai fusesem într-un camion ca acesta. Știam că nu exista o cheie. Erau trei pași de urmat în schimb. Am verificat toate butoanele, pârghiile și indicatoarele. Cele mai multe nu aveau niciun marcaj. Cele câteva care aveau etichete erau în arabă, ceea ce nu mă ajuta. Am zărit o manetă aproape de centrul tabloului de bord care îmi părea cunoscută. Am întors-o. Cam douăzeci de grade, în sens invers acelor de ceasornic. Adică atât cât putea să meargă. Am găsit un buton în stânga, cu un mâner ca de lopată. Ieșea în afară. L-am împins înăuntru. Apoi am apăsat un buton roșu, jos, în dreapta. Motorul diesel vechi și greu a pornit și a început să tușească. Am găsit prima viteză. Care este acolo unde este a doua viteză la majoritatea vehiculelor. Am eliberat frâna. Am ridicat ambreiajul. Și camionul s-a mișcat.

În față era un drum care ducea la o ușă rulantă aflată în spatele clădirii laboratorului. Nu avea rost să o iau pe acolo, pentru că aș fi ajuns mai aproape de vehiculul pe care

încercam să-l evit. Așa că, atunci când am ajuns la capăt, am virat la stânga. Am continuat în jurul clădirii. Am virat din nou la stânga și m-am întors pe partea cealaltă. Am ajuns la zona de relaxare. Locul era plin de mese și umbrele. Nu era nici o cale de trecere. Erau prea apropiate una de alta. Așa că am trecut peste câteva dintre ele. Am văzut un drum de pământ în dreapta. Mergea de-a lungul părții din spate a opt clădiri adiacente locației TEDAC. Erau noi. Drumul era probabil o rămășiță de când le construiseră. Și nu era niciun vehicul pe tot drumul. Se afla de cealaltă parte a unui gard, așa că am trecut prin el, am îndreptat camionul și am apăsat mai tare pe accelerație.

Am auzit sirene. În spatele meu. M-am uitat în oglinda retrovizoare. Tremura îngrozitor. Tot ce puteam distinge era o pereche de sedan-uri negre cu bare luminoase intermitente pe acoperiș. Mă prindeau din urmă. Cu ușurință. Dar prinderea mea nu le-ar fi fost de niciun folos. Trebuiau să mă oprească. Nu știam cum aveau de gând să facă asta. Dacă știau ce transporta camionul. Cât de nesăbuiți erau pregătiți să fie. Sau cât de proști. M-am gândit că în acel moment mă aflam la o mie de metri distanță de laborator. Aproximativ cât lățimea întregului campus TEDAC. Probabil destul de departe de telecomanda bombei fumigene. Sedan-urile erau aproape în spatele meu. Una a dispărut din peisaj. Încercau să se strecoare pe partea pasagerului. Apoi au apărut alte două sedan-uri. Chiar în față. Am decis ce va trebui să fac. Am luat piciorul de pe accelerație. Am scos din viteză. Am apăsat pe frână. Și am oprit cât mai ușor posibil. Mi-am dat jos cămașa. Am scos-o pe fereastră. Nu era albă, dar speram ca băieții să înțeleagă mesajul.

*

Mi-am petrecut următoarea oră în *Conference One* cu doi tipi înarmați. Niciunul dintre ei nu vorbea, ceea ce îmi convenea. M-am așezat pe același scaun ca și înainte. M-am

aplecat în față. Mi-am sprijinit capul în brațe. Am fredonat ceva din Magic Slim. Și am continuat cu puțin Shawn Holt.

Nu m-am ridicat până când Lane nu a intrat în cameră. S-a îndreptat spre capul mesei și a pus pe ea o cutie mică. Era neagră. Prăfuită. Și o grămadă de fire colorate ieșeau dintr-un colț.

— Domnule Reacher, vă datorez mulțumiri. Și scuze. Azi a fost o zi proastă pentru teroriști din cauza ta. A arătat cu degetul spre cutie. Aceasta a fost găsită în *distrugătorul de orașe*. Transmite și primește, și este codificată pentru telecomanda din bomba fumigenă. Dacă s-ar fi aflat în raza de acțiune, nu ar mai fi existat Redstone Arsenal. Nici noi nu am mai fi existat. Și poate mii de alte victime.

Nu am spus nimic.

— O întrebare. Lane s-a așezat. De unde ai știut?

Avertismentul lui Michael fusese cheia. Împreună cu comportamentul disperat al lui Dendoncker. Dar toate acestea erau lucruri în care nu voiam să intru. Ar fi ridicat doar mai multe întrebări. La care nu aveam chef să răspund.

Așa că am spus:

— Nu-i mare lucru. Doar o presupunere norocoasă.

— Și motivul? Khalil încearcă să distrugă niște dovezi care sunt stocate aici?

— Încercarea de a distruge probe, da. Khalil, nu.

Nu aveam nici o dovadă în acest sens. Doar o bănuială. Ceea ce însemna că, până la urmă, Coasta de Vest va trebui să aștepte.

Capitolul 55

— Nu va veni, a spus Fenton.

Din nou.

A spus-o prima dată când s-a întâlnit cu mine pe micul aerodrom aflat la o oră de Los Gemelos.

A spus-o imediat după ce s-a urcat la volanul Cadillac-ului doctorului Houllier.

A mai spus-o de încă trei ori, în timp ce mașina cea mare mergea pe drumurile lungi și drepte spre oraș.

A spus-o când a parcat în fața Casei.

A spus-o când am trecut prin tunel.

A spus-o când am verificat dacă banii și narcoticele erau încă acolo.

A spus-o când am confirmat că ultima bombă fumigenă fusese scoasă din atelierul lui Michael.

A spus-o când ne-am așezat lângă peretele din spate al sălii de adunare a vechii școli.

Și de fiecare dată când o spunea, eu dădeam același răspuns.

— O va face.

— Cum poți fi sigur?

— Nu are de ales. Planul lui a eșuat. Asta înseamnă că nu poate rămâne în Statele Unite. Nu se poate întoarce în Beirut. Va fi pe listele de supraveghere de peste tot. Așa că va trebui să se ascundă. Mereu. Va avea nevoie de fiecare bănuț pe care poate pune mâna. Și de orice lucru de valoare pe care îl poate vinde.

— Și dacă FBI-ul l-a prins deja? A încercat să distrugă TEDAC. Vor avea o obsesie pentru el.

— Biroul vrea să-l găsească. Sigur. Dar nu știu unde să caute.

— Nu le-ai spus?

Am tăcut.

— Excepțional. O steluță de aur pentru tine. Dar dacă l-au găsit singuri? Sau dacă te înșeli în legătură cu planul lui? Dacă ai înțeles greșit? Dacă nu a eșuat?

— Atunci nu va veni.

Fenton mi-a dat un cot în coaste și ne-am așezat să așteptăm.

*

Era aproape ora 19:00. Douăsprezece ore de când mă trezise telefonul. Șase ore de când intrasem în *distrugătorul de orașe*. Soarele era jos. Tot ceea ce atingeau razele sale se transforma în portocaliu sau roz. Priveliștea era magnifică. Dacă s-ar fi întâmplat o singură dată pe secol, toată lumea s-ar fi adunat să privească. Apoi ar fi vorbit despre ceea ce au văzut. Culorile se schimbau de la minut la minut. Umbrele se schimbau și se prelungeau. Cerul a început să se schimbe în gri. Apoi au apărut două puncte mai luminoase. Mai jos. Nesigure. Dar care se măreau. Venind spre noi.

Faruri.

Fenton și cu mine ne-am mutat în sala de mese. Am lăsat ușile deschise, doar un pic. Ne-am uitat prin ele. Au trecut cinci minute. Zece. Apoi ferestrele înalte s-au luminat ca niște oglinzi uriașe. S-au întunecat din nou. Ușile exterioare s-au deschis. Și Mansour a intrat. Urmat de Dendoncker. S-au îndreptat direct spre containerele de aluminiu. Cele care erau pline de bani și pastile.

Fenton a fost prima. Avea în mână unul dintre Uzi-urile capturate. L-a ridicat și a îndreptat spre pieptul lui Dendoncker.

— Tu. Cu fața la perete. Mâinile sus.

Dendoncker nu a ezitat. Era un om inteligent. A făcut exact ce i-a spus ea.

Am făcut un pas spre Mansour. El a zâmbit, a întins mâna și mi-a făcut semn să continui să vin.

— Nu trebuie să faci asta, i-am spus. Știi că o să pierzi. Ar trebui să te duci să aștepți în mașină. Îl voi trimite pe șeful tău afară când terminăm de vorbit. Presupunând că mai poate merge.

Mansour și-a întins ambele brațe drept deasupra capului, apoi a început să le coboare încet, în fiecare parte, într-un cerc larg. Degetele îi erau arcuite. Părea începutul unui fel de ritual de arte marțiale. Poate că ar fi trebuit să simbolizeze ceva. Poate că trebuia să impresioneze. Sau să intimideze. Dar oricare ar fi fost scopul, nu am văzut niciun avantaj în a-l lăsa să termine, așa că am sărit înainte și l-am lovit cu piciorul în genunchiul drept. Cu răutate. Destul de tare încât să le spargă rotula celor mai mulți oameni. El a mârâit și mi-a dat un pumn sălbatic în cap. M-am ferit și l-am lovit în rinichi. Mi-am ridicat celălalt pumn sub bărbia lui. Mi-am pus toată puterea în el. M-am ridicat în vârful picioarelor la momentul potrivit. M-am sincronizat perfect. Împotriva unui tip normal, lupta s-ar fi terminat pe loc. Cu el aproape că a fost așa. S-a clătinat pe călcâie. Gâtul i s-a dat pe spate. A început să cadă. Dacă ar fi lovit pământul, ar fi fost distrus. În nici un caz nu l-aș fi lăsat să se ridice din nou. Dar zidul l-a salvat. Sau barele de cățărat care erau atașate de el. S-a izbit în centrul unei secțiuni a cadrului. Avea trei metri înălțime și șase lățime. Era destul de elastic. Ceea ce a amortizat impactul. I-a permis să rămână în picioare. S-a clătinat către înainte. Barele s-au învârtit după el. Erau articulate în partea dreaptă. Forța impactului le-a desprins prinderea. Au continuat la nouăzeci de grade, apoi s-au oprit, îndreptate spre hol. Cred că toate făceau asta pentru a forma o serie de obstacole pe care copiii să le escaladeze când făceau antrenament în sală.

Tipul a ridicat mâinile în semn de capitulare.

— Bine, ai câștigat. Eu am terminat.

A făcut un pas spre mine. Picioarele îi erau nesigure. Respirația îi era neregulată. A mai făcut un pas lent. Apoi unul rapid. Și-a strâns degetele în pumn. Și a aruncat un pumn direct în fața mea. L-am deviat și am făcut un salt în lateral. Ceea ce era exact ceea ce voia el.

Deja își învârtea stânga. Am văzut-o târziu. M-am răsucit, m-am ferit și am primit lovitura în umăr. M-am simțit ca și

cum aș fi fost lovit de un tren. L-am văzut pregătind o altă lovitură cu dreapta. M-am proptit în picior. M-am răsucit în direcția opusă. Mi-am ridicat brațul. Și mi-am înfipt cotul în partea laterală a capului său. A fost genul de contact care le-ar fi spart craniul celor mai mulți tipi. A deschis gura. Brațele i-au căzut în jos pe lângă corp. Am inversat din nou direcția și l-am lovit cu pumnul în cealaltă tâmplă. S-a clătinat. Picioarele i se transformaseră în gelatină. De data asta pe bune. Era ocazia pe care o așteptam. Nu aveam de gând să o irosesc. Nu era nimeni care să intervină. L-am lovit în față de trei ori în succesiune rapidă cu stânga. S-a dat înapoi. Am trecut la dreapta și i-am dat un pumn zdravăn în burtă. S-a îndoit. L-am ridicat din nou în picioare cu un genunchi în față. S-a clătinat și mai mult spre înapoi. L-am urmat și l-am lovit cu podul palmei drepte în bărbie. Ceafa lui s-a izbit de perete. Ochii i s-au dat peste cap. Genunchii i s-au îndoit. S-a prăbușit în genunchi. S-a echilibrat pentru o clipă și, înainte de a putea cădea până jos, l-am lovit cu piciorul stâng în partea laterală a capului. S-a învârtit și a ajuns cu capul pe podea. Cu brațele întinse în lateral. Și cu fața înțepenită într-un gol de lângă baza barelor de cățărare. Eram destul de sigur că era terminat. Dar nu iau niciodată așa ceva ca fiind sigur. M-am apropiat. Și l-am călcat pe baza craniului. I-am simțit coloana vertebrală pocnind. De asta eram sigur.

Capitolul 56

Dendoncker stătea nemișcat, uitându-se la cadavru. Fața lui era palidă și complet lipsită de expresie. Fenton îl amenința cu Uzi-ul. M-am apropiat și i-am pipăit buzunarul jachetei. Avea un revolver micuț. Un alt NAA-22S. L-am luat și l-am strecurat la brâu.

— I-am oferit lui Mansour șansa de a pleca de aici, am spus. Acum îți voi oferi și ție aceeași șansă. Cu o singură condiție.

— Care este?

— Să-mi spui adevărul.

Dendoncker și-a umezit buzele cu limba.

— Ce vrei să știi?

— Cum ai făcut rost de un telecomanda cu amprenta lui Nader Khalil pe el?

— Nu am făcut-o. Michael și Khalil m-au păcălit. Lucrau împreună, dar eu nu am știut. Am crezut povestea lui Michael despre un protest cu fum. Nu aveam nicio idee că se întâmpla altceva, mai grav.

Fenton a ridicat Uzi-ul.

— Să-l împușc?

Dendoncker și-a ridicat brațele ca și cum ar fi putut să-l protejeze de gloanțele ei. L-am apucat de încheietura mâinii și l-am târât de cealaltă parte a barelor de cățărare. L-am forțat să se așeze în genunchi. L-am ținut de ceafă. Și i-am împins fața la un centimetru de cea a lui Mansour.

— Gândește-te bine, i-am spus. Așa vrei să ajungi?

— Am cumpărat amprenta. Dendoncker s-a răsucit de lângă cadavru. A durat ani. Și o mulțime de bani. Dar în cele din urmă am găsit pe cineva care era gata să-l trădeze pe Khalil.

L-am lăsat pe Dendoncker să se ridice.

— Cum ai pus mâna pe ea?

— M-am folosit de una dintre femeile care lucrau la firma mea de catering. Am trimis-o la Beirut cu banii. Ea a adus

amprenta înapoi. Era fixată pe o bandă adezivă. Luată de pe un pahar de băut. A fost ușor să o transfer pe telecomandă.

— Când a fost asta?

— Acum câteva săptămâni. Dendoncker a arătat spre Fenton. De aceea am angajat-o. De fapt, a trebuit să trimit două femei. Una a rămas în Beirut. Ea făcea parte din preț.

— Ea știa dinainte? Cea care a rămas.

— Bineînțeles că nu. Nici cea care s-a întors nu a știut. A crezut că a avut loc un accident.

— Ce s-a întâmplat cu celelalte femei? Ai avut șase în echipaj, din câte am auzit. Cinci, fără Fenton.

— Una dintre ele complota cu Michael. Ea a fugit. Două vin cu mine. Celelalte două se vor... retrage.

Am observat o mișcare cu coada ochiului. Era Fenton. Se îndrepta spre ieșire. Așa cum am plănuit.

— Ai folosit amprenta pentru a-i înscena totul lui Khalil, am spus. El nu a fost niciodată implicat.

Dendoncker a dat din cap.

— A încercat să te ucidă. Erați în conflict.

Dendoncker a dat din nou din cap.

— De aceea ai verificat întotdeauna cadavrele tuturor celor care veneau să te omoare. Nu ești doar paranoic.

— A trimis și pe alții să mă omoare, de multe ori. Am sperat că într-o zi va încerca în persoană. Și că o să eșueze. Atunci aș fi fost liber.

— De unde a apărut dușmănia dintre voi?

Dendoncker și-a umezit buzele.

— Tatăl lui Khalil m-a acuzat pentru moartea celuilalt fiu al său. Khalil a dus mai departe dușmănia când tatăl său a murit.

— Fratele lui Khalil a fost ucis. Conducea un camion capcană.

— Eu și tatăl lui eram rivali. Eu eram tânăr. Ambițios. Căutam o drum mai scurt spre vârful piramidei. El mi-a stat în cale. Am crezut că dacă își va pierde fiul îi va frânge spiritul. Ar fi dispărut din calea mea. Eu aș putea umple

golul. Dendoncker a ridicat din umeri. M-am înșelat. Nu a făcut decât să-l facă mai puternic. Mai tare.

— L-ai pus pe fiul său să conducă camionul-bomba?

— Nu l-am făcut. L-am condus către decizia asta.

— Nu cred că tatăl său a mișcat de această diferențiere.

Dendoncker a clătinat din cap.

— Deci ai văzut oportunitatea de a scăpa de Khalil. Despre asta este vorba?.

— Corect. Era singura modalitate prin care puteam să-mi cumpăr libertatea.

— Din punctul meu de vedere, ai avut un plan în trei pași. Mai întâi l-ai pus pe Michael să-ți facă o bombă. O bombă eșuat. A fost lăsată acolo unde ar fi putu fi găsită. Avea un cip GPS ca să poți confirma că a ajuns la TEDAC. Avea și o telecomandă. Știai că componentele vor fi studiate. Detaliile erau înregistrate. Piesele erau stocate.

Dendoncker a dat din cap.

— Pasul doi a implicat *distrugătorul de orașe*. Trebuia să ajungă la TEDAC și să fie declanșat de telecomanda de la bomba lui Michael.

Mi-am simțit telefonul zumzăind în buzunar. Asta îmi spunea că Fenton găsise ceea ce căuta în SUV-ul lui Dendoncker.

Dendoncker a dat din nou din cap.

— O singură întrebare. Cum pui mâna pe un *distrugător de orașe*?

Dendoncker a ridicat din umeri.

— În același mod în care faci rost de orice. Cu bani.

— Deci *distrugătorul de orașe* explodează. Odată cu tot sediu TEDAC. Apoi pasul trei. Se găsește bomba fumigenă. Are aceeași tehnologie în ea. Plus amprenta lui Khalil.

— Așa trebuia să se întâmple.

— Dar prima telecomandă nu a declanșat *distrugătorul orașului*.

— Nu. Ar fi trebuit să o facă. Nu am nicio idee de ce a eșuat.

Am zâmbit. Am fost tentat să-i spun că telecomanda nu a eșuat. Că nu a avut șansa să o facă. Pentru că Fenton o distrusese cu câteva săptămâni în urmă. Dar am rezistat. Trebuia să-l țin concentrat. Urmau niște întrebări importante. Așa că, în schimb, am spus:

— Atunci de ce să încerci să oprești bomba fumigenă? De ce să nu te asiguri că a ajuns la TEDAC pentru ca telecomanda ei să termine treaba?

— Bomba fumigenă avea același telecomanda, care ar fi declanșat camionul capcană. Este adevărat. Dar nu am vrut să risc să irosesc amprenta.

— Să o irosești?

— Exact. A fost al naibii de scumpă. Două milioane de dolari și un angajat bun. Ar fi putut supraviețui. Dar după o explozie de amploarea asta? Ar fi putut fi distrusă cu ușurință. Și gândește-te la scenă. O sută de mii de dovezi sunt deja acolo. Amprenta ar fi putut supraviețui, iar apoi să se amestece cu restul. Și să se piardă.

— Bine. Spune-mi ce ai făcut după demonstrația la care m-ai pus să asist. Ce ai adăugat la bomba fumigenă înainte de a o pune în camionul pe care l-am condus.

— Nu am adăugat nimic. De ce aș fi făcut-o?

— Pentru că nu voiai ca amprenta să fie irosită. T din TEDAC înseamnă terorist. Nu *protestatar*. Nu *doritor de atenție*. Acei agenți sunt specialiști. Nu se ridică din pat pentru un fum frumos. Așa că, dacă nu ai condimentat puțin bomba, ar fi ajuns la un birou local, în cel mai bun caz. Poate doar la departamentul de poliție. Unde ar fi stat pe un raft în camera probelor, adunând praf mult după ce ai fi murit.

— Nu sunt de acord. TEDAC ar fi luat-o. Din cauza întregii acoperiri mediatice. Eu nu am adăugat nimic la ea.

— Nu ai uns exteriorul cartușelor cu VX?

— De unde aș fi luat VX?

— Nu ai turnat VX în proiectile?

Fenton s-a întors. A rămas lângă ușa de ieșire. Și-a desprins o pereche de mănuși de chirurg din latex și le-a

băgat în buzunar.

Dendoncker a spus:

— VX este o armă de distrugere în masă. Nu m-aș atinge de ea.

— Și a treia bombă fumigenă. Ultima rămasă în atelierul tău. Nu ai umplut-o cu VX?

— Nici măcar nu știu unde este. Dendoncker arătă spre Mansour. El s-a debarasat de ea. Nu a spus unde și cum.

— Nu ai adăugat nimic la niciuna dintre bombe. Nu știi unde este a treia bombă. Asta e povestea pe care o spui?

— Nu e o poveste.

Am așteptat o clipă pentru a-i da o ultimă șansă să spună adevărul. Nu a profitat de ea. Așa că am spus:

— Bine. Aleg să te cred.

— Atunci pot să plec?

— Într-un minut. Mai este un lucru pe care nu-l înțeleg. Vrei să arunci în aer un loc și să-l lași pe Khalil să suporte consecințele. Dar de ce acel loc trebuie să fie TEDAC? Sunt o mulțime de ținte mai ușoare.

Dendoncker a rămas tăcut pentru o clipă.

— M-am gândit că, dacă aș lovi o parte din FBI, ar lua-o personal. Că nu o să lase nicio piatră neîntoarsă. Trebuia doar să mă asigur că amprenta a fost găsită și…

— Nu. Am clătinat din cap. Uite ce cred eu. Ai aflat că la TEDAC existau niște probe împotriva ta. Ceva ce nu ieșise încă la iveală. Dar care va ieși la iveală. În curând. Apoi ți s-a oferit amprenta lui Khalil. Și ți-ai văzut șansa. Două păsări, o bombă.

Dendoncker nu a răspuns.

— Știu care este acea dovadă. Am reușit să unesc elementele lipsă. Dar trebuie să te aud recunoscând. Și vreau să-ți ceri scuze. Fă aceste două lucruri și apoi poți pleca.

Dendoncker a rămas tăcut.

I-am arătat spre corpul lui Mansour.

— Fă aceste două lucruri, sau așa vei părăsi această lume. E alegerea ta.

Dendoncker a respirat adânc.

— OK. Bomba de la cazarma din Beirut. Nu am construit-o eu. Dar i-am învățat pe cei care au făcut-o. Au folosit piese pe care le-am atins.

— Ai fost instructor? Așa ai fost în poziția de a alege șoferul?

— Corect. Și de aceea ți-am recunoscut numele când ne-am întâlnit prima dată la morgă. Ai câștigat Inima Purpurie în acea zi. Am citit despre asta după aceea.

— Bine. Și?

— Și îmi pare rău. Îmi cer scuze. Pentru toți cei care au fost răniți. Pentru toți cei care au fost uciși.

M-am uitat la Fenton. Ea a dat din cap.

— Bine. Am făcut un pas înapoi. Ești liber să pleci.

Dendoncker a rămas încremenit pe loc. Ochii îi zburau sălbatic în jur, căutând o capcană. A rămas nemișcat timp de douăzeci de secunde. Apoi a pornit spre ușă. Întâi mergând, apoi alergând cât de repede a putut. A continuat să se alerge până când a ajuns la Cadillac. A sărit înăuntru. A pornit-o. Și s-a îndreptat spre poartă.

Mi-am scos telefonul. Era un mesaj care spunea că am pierdut un apel. Nu mai văzusem niciodată numărul. Dar știam exact de la cine era. Sau, mai degrabă, de la ce era. Mulțumită expediției lui Fenton.

Am apăsat butonul pentru a suna înapoi.

Fenton mi-a spus:

— Ești sigur că vrei să faci asta?

— De ce n-aș vrea? Dacă Dendoncker a spus adevărul, atunci el va fi bine.

— A mințit că nu știe unde este a treia bombă. Mă îndoiesc că spune adevărul despre VX.

— Atunci asta e problema lui. Eu încă îi dau mai multe șanse decât le-a dat el celor 241 de pușcași marini din Beirut în ziua aceea.

Cadillacul lui Dendoncker s-a oprit la poarta interioară. Telefonul meu arăta că mi se răspunsese la apel. Poarta a început să se miște încet în lateral. Spațiul a devenit suficient de larg pentru a trece cu mașina. Cadillacul a rămas nemișcat. Poarta s-a deschis până la capăt. Cadillacul nu s-a mișcat. Apoi, luminile de frână s-au stins. Mașina a mai mers înainte. Cu viteză redusă. S-a auzit claxonul. Mașina a continuat să meargă mai departe. A alunecat ușor spre stânga. Și a intrat într-un stâlp.

Claxonul a continuat să sune.

— Vrei să verifici? m-a întrebat Fenton. Să fii sigur? Să îți confirmi că a adăugat VX în fum?

Am clătinat din cap.

— Nici gând. Mașina aia nu e etanșă. Dendoncker este exact acolo unde merită să fie. Iar eu nu am nicio intenție să mă alătur lui.

Capitolul 57

Am întâlnit-o pentru ultima dată pe Michaela Fenton o jumătate de zi mai târziu. Ne-am întâlnit pe drumul din afara orașului. Eu eram pe jos. Ea era în Jeep-ul ei. A trecut în trombă pe lângă mine, apoi a virat puternic spre stânga. Mi-a blocat calea. Aripa ei din față era la un fir de păr de trunchiul unui copac. Un copac înmugurit, răsucit, urât, cu aproape nici o frunză. Dar singurul lucru care creștea mai înalt decât iarba pe o rază de kilometri în ambele direcții.

— Ai plecat fără să-ți iei rămas bun, mi-a spus.

Am ridicat din umeri.

— Toată lumea dormea.

— Am încercat să te sun.

— Nu mai am acel telefon. L-am aruncat la gunoi.

— M-am gândit. De aceea am venit să te caut. M-am gândit că s-ar putea să te găsesc pe acest drum.

— E singurul care duce la ieșirea din oraș.

— Te îndrepți tot spre ocean?

— Nu mă voi opri până nu ajung acolo.

— Vreo șansă să te răzgândești?

Am clătinat din cap.

— În cazul ăsta, vreau să-ți mulțumesc. Și la fel și Michael.

— E conștient?

— Da. E slăbit, dar vorbește.

— Ți-a povestit ce știa doar el și de ce Dendoncker era atât de disperat să pună mâna pe el?

— A spus că era asigurarea lui. Era o carte de coduri. Arăta ce se afla în interiorul tuturor proiectilelor pe care Dendoncker le avea în stoc. Avea nevoie de ea pentru a face cât mai mulți bani când le vindea.

— Unde a ascuns-o?

— A spus că a rulat-o și a băgat-o în bara transversală a unei porți de fotbal de la școală.

— Remarcabil.

— Și mai e ceva. Am sunat-o pe Sonia. A venit înapoi. Și știi ceva? Chiar îmi place de ea. Poate că este viitoarea mea

cumnată. Și dacă este, nu mă deranjează.

Nu am spus nimic.

Fenton și-a înclinat capul într-o parte.

— Nu vei mai sta nici măcar o zi?

— Nu are rost. Te-ai sătura de mine în zece minute. M-ai implora să plec.

— Mă îndoiesc de asta.

— Așa e. M-am întors și am început să merg din nou. Probabil că m-ai împușca.

Pentru Jane și Tasha